Atac asupra Israelului

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tinerama

Gérard de Villiers

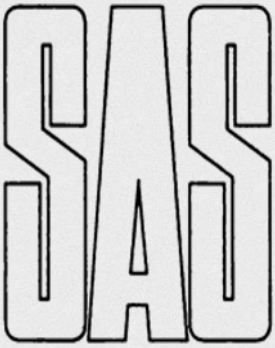

SAS 100

Atac asupra Israelului

În româneşte de MARIA DENISE THEODORU

Editura TINERAMA, 1999

Publicaţie editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă” SRL

ISBN: 973–9138–84–5

Gérard de Villiers
Les canons de Bagdad
Malko Productions – Paris

Versiune electronică:
[V2.0]

Corectură [V2.0]: ianuarie 2025

CUPRINS

Capitolul I 5
Capitolul II 15
Capitolul III 20
Capitolul IV 31
Capitolul V 42
Capitolul VI 53
Capitolul VII 64
Capitolul VIII 72
Capitolul IX 78
Capitolul X 93
Capitolul XI 100
Capitolul XII 112
Capitolul XIII 119
Capitolul XIV 128
Capitolul XV 136
Capitolul XVI 144
Capitolul XVII 152
Capitolul XVIII 165
Capitolul XIX 177
Capitolul XX 186
Capitolul XXI 196

Capitolul I

— Uite-l. Hai, pleacă.

Vocea lui Tarik Hamadi vibra de emoţie. Se simţea aidoma unui elev de liceu care zăreşte starul de cinema, obiectul cel mai îndrăgit, steaua nopţilor din ultimele săptămâni. Dinţii lui desăvârşiţi apărură printre buzele desfăcute într-un surâs radios, sub mustaţa neagră, ţepoasă şi tăiată cu grijă. Avea un asemenea păr, o asemenea vigoare, încât obrajii lui erau deja aspri, la numai o oră după ce se rădea. Cu părul foarte des, tăiat scurt, fruntea îngustă, trăsăturile greoaie şi energice, privirea rece, uşor crudă, exercita asupra celor din jurul său o fascinaţie de şarpe.

Cel care îl însoţea îi semăna, deşi era mai tânăr şi mai fin. Se ridică dintr-o zvâcnire şi traversă încăperea rotundă, cu pereţii din piatră ce servise, pe vremuri, drept sală de conferinţe lui Adolf Hitler. Era „cuibul de vultur” al Führerului, reşedinţa sa favorită, construită pe înălţimile muntelui Kehlstein, la 1800 metri altitudine, chiar în inima acelui Obersalzberg, în Alpii bavarezi, foarte aproape de Austria şi deasupra lui Berchtesgaden, transformat acum în salon de ceai unde soseau zilnic sute de turişti, atraşi atât de priveliştea superbă, cât şi de oarece porniri subconştiente – uşor bolnăvicioase. În jurul lui Tarik Hamadi, zeci de americani şi nemţi se repeziseră în prăvălia cu suveniruri sau admirau sala uriaşă, cu pereţi de granit. Acolo nu se schimbase nimic din 1945.

Autobuzele debarcau călătorii în faţa unui tunel lung de 300 de metri din marmură pură care mergea până la luxosul ascensor cu bancheta din piele, conceput pentru parcurgerea ultimilor 124 de metri. Turiştii cei mai curajoşi puteau înlocui ascensorul cu mersul pe jos, pe o cărăruie acoperită cu urme de zăpadă.

Tarik Hamadi făcu un semn bărbatului care mai ezita pe treptele dintre salonul de ceai şi sala pentru dejun. Şi respectivul era reprezentativ pentru tipologia orientală, fiind dotat cu un nas uriaş şi o coamă abundentă, spicată. Mic de statură, părea depăşit în volum de servieta pe care o ţinea în mână. Îl observă pe Hamadi şi coborî

scările. Tarik Hamadi se ridică să-l întâmpine şi să-l îmbrăţişeze, dar fu nevoit să se aplece, pentru că celălalt îi ajungea doar până la umăr.

— Farid! Eram îngrijorat, ce s-a întâmplat?

Farid Badr se prăbuşi pe un scaun, suspinând.

— E în regulă, dar nu suport înălţimea, am nişte ameţeli grozave… În autobuzul acela mi s-a părut că zbor cu elicopterul. Şi mor de foame.

Tarik Hamadi se ridică.

— Vino, am rezervat o masă. Aici e doar un salon de ceai.

Cei doi bărbaţi traversară sala rotundă şi intrară într-una mai mică, pătrată, ceva mai intimă cu lambriurile ei de brad, supranumită sala „Eva Braun”. Era aproape goală şi Tarik se instală în apropierea unei ferestre de unde se vedeau, spre vest, ultimele zăpezi de pe muntele Walzmann. O picoliţă în costum bavarez veni să ia comanda. Şniţel vienez, gulaş şi ştrudel cu mere. Turiştii nu veneau acolo pentru minuni gastronomice, ci pentru a se inspira din efluviile satanice ale locului de memorie nazistă. Era incitant să-ţi imaginezi că sala aceea cochetă în stil bavarez, o tavernă contemporană, îi servise lui Hitler drept sală de conferinţe…

După ce plecă picoliţa, Tarik Hamadi se aplecă spre noul venit.

Farid Badr aprobă din cap.

— Arată-mi-l!

— Aici?

Tarik întâmpină obiecţiunea ridicând din umeri.

— Nu sunt decât turişti. Dar eşti sigur că nu ai fost urmărit?

— M-am străduit să-mi şterg urmele de la München până aici.

— Şi înainte?

— Nimic special.

În faţa privirii insistente a lui Tarik Hamadi, Farid Badr deschise servieta şi scoase o pungă de plastic. În ea se afla un mic cilindru roşu, puţin mai gros decât un rulou de peliculă foto de 24×36, din care ieşea un cablu negru în a cărui secţiune se vedeau cel puţin zece fire foarte fine. Tarik Hamadi luă obiectul cu atenţie, ca pe o bijuterie de preţ. Apoi întinse mâna peste masă şi strânse umărul lui Farid Badr ca într-un cleşte.

— Bravo! Şi celelalte? Câte mai sunt?

— Patruzeci. Vor sosi pe filiera pe care am prevăzut-o.

Tarik Hamadi se juca cu micul obiect negru, fără să se hotărască să-l pună la loc, în pungă.

— Deci, aşa arată un *krytron?* Şi noi cum de nu ştim să facem aşa ceva?

Farid Badr, posesor al unor vagi cunoştinţe ştiinţifice, surâse cu indulgenţă.

— Nici englezii nu fac asemenea specialităţi. Astea sunt fabricate la Wellesley, în Massachusetts. Şi, sub aspectul ăsta banal e, de fapt, o lucrare de înaltă tehnologie. Ca să înceapă o reacţie nucleară, e nevoie de o cantitate de energie iniţială. Asta se obţine printr-un dispozitiv dotat cu un exploziv clasic, pus în contact cu plutoniul. Declanşatorul este un *krytron*, care produce un impuls electric de înaltă tensiune într-o fracţiune de secundă. Aşa ceva fabrică doar patru mari puteri, SUA, Franţa, China şi Israelul.

— Dar cum ai reuşit să pui mâna pe ele? întrebă Tarik Hamadi cu admiraţie.

Înainte de a-i răspunde, Farid Badr îi luă cu delicateţe *krytronul* şi îl puse la loc în servietă.

— *Krytronii* ăştia sunt folosiţi şi în industria laserilor, explică el, şi în explorările petroliere. A trebuit să pregătesc o mică punere în scenă ca să pot trece drept un cumpărător obişnuit…

Picoliţa le aduse şniţelul vienez şi gulaşul. Tarik Hamadi se repezi cu poftă asupra cărnii.

— E fantastic, spuse el încet. În sfârşit, proiectul *OSIRAK* poate prinde viaţă.

Cu excepţia lui Farid Badr, doar câţiva intimi ai preşedintelui irakian, Saddam Hussein, ştiau în ce consta proiectul *OSIRAK*.

Unele fapte erau însă, de notorietate publică. Se ştia, de pildă că, de mai mulţi ani, Irakul încerca să fabrice arma nucleară, pentru a avea astfel arma absolută împotriva Israelului, duşmanul urât din răsputeri. În 1981, aviaţia israeliană distrusese un reactor experimental, la Tammuz, dar operaţiunile continuaseră în secret.

Tarik Hamadi mânca în mare viteză. Termină cu mult înaintea lui Farid Badr şi se aplecă peste masă.

— Din China ne-au sosit deja centrifugele acelea sofisticate de care

avem nevoie pentru separarea izotopilor, spuse el încet. Sunt instalate şi funcţionează. Cu ajutorul acestor *krytroni*, vom putea asambla şi testa primele jucării nucleare.

— Unde? nu se putu abţine Farid Badr să întrebe.

— Este încă un secret, explică Tarik Hamadi. În Mauritania. Ăştia au o nevoie teribilă de bani. Şi dacă ai cu ce să-i plăteşti, de la africani obţii tot ce vrei. În felul ăsta se vor putea face ultimele retuşuri înaintea utilizării efective.

— Şi cu asta veţi echipa rachetele *EL ABBAS*, cele fabricate la noi după modelul rachetelor sovietice SCUD?

Irakianul se întunecă brusc.

— Nu, din trei motive. Mai întâi pentru că El Abbas nu poate transporta o încărcătură suficientă. Apoi, precizia lui este relativă. Şi, în sfârşit, pentru că nenorociţii ăştia de sionişti posedă un sistem de apărare anti-rachetă foarte sofisticat, capabil să oprească din zbor jucăriile noastre.

— Şi cum o să faceţi atunci? Avioanele voastre de vânătoare sunt şi mai vulnerabile.

Irakianul privi în jurul lui, în salonul gol, ca şi când s-ar fi temut de un spion invizibil şi, coborând vocea şi mai mult, mărturisi:

— Am rezolvat şi problema asta. Datorită unui balistician de geniu care lucrează de mulţi ani în serviciul nostru. N-ai auzit niciodată de un oarecare Georges Bear?

— Niciodată.

— Poate ai să-l vezi într-o zi. Se află la Viena acum şi trebuie să mă întâlnesc cu el. Tipul ăsta a conceput un tun uriaş.

— Un tun?!

Tarik Hamadi îşi dezveli toţi dinţii albi într-un surâs feroce.

— Da, dar nu orice fel de tun. Un tun gigant, cu ţeava de cincizeci de metri, care poate lansa un proiectil de o tonă la peste trei sute de kilometri.

— Cu încărcătură nucleară?

— Nucleară sau chimică. Sistemul sioniştilor, rachetele antirachetă *PATRIOT*, nu poate să oprească un astfel de proiectil. Lucrăm la comedia asta de peste un an. Georges Bear a comandat în ţări din Europa diferitele componente ale ţevii tunului şi mecanismul de recul.

O parte sunt făcute în Austria, iată de ce omul nostru se află la Viena.

— Şi, l-aţi asamblat deja?

— Din cele cincizeci şi două de componente, avem până acum patruzeci şi opt. Trei tuburi au fost asamblate într-un loc secret şi au fost îngropate ca să scape de bombardamentele sioniştilor.

Farid Badr era totuşi foarte sceptic.

— Şi crezi că o să funcţioneze? Tipul n-o fi vreun visător ori un nebun?

— Nu, omul a mai construit două exemplare de tun, mai puţin puternice. Unul a fost instalat în Barbados şi a expediat un satelit la 180 km altitudine. Şi a mai făcut un alt tun, de 155, cu tirul rapid şi fără erori, pe care l-am şi folosit perfect în timpul războiului cu Iranul.

— Aş vrea să văd şi eu cum naiba trage un asemenea tun… spuse visător Farid Badr.

— O să vezi, peste câteva săptămâni, afirmă Tarik Hamadi. Mai avem de primit doar chiulasa şi mecanismul de recul. Şi apoi…

Îşi lăsă fraza în suspensie, observând un bărbat roşcovan care se uita cu insistenţă la ei. Omul făcu stânga împrejur şi se pierdu în mulţime.

Alertat de prezenţa necunoscutului în costum local, Farid Badr împinse farfuria cu un surâs nelămurit.

— Nu înţeleg de ce mi-ai dat întâlnire aici. Am făcut o oră cu maşina de la München. Chiar nu ne puteam întâlni la hotel? Era mai confortabil şi mai discret…

Tarik Hamadi îşi regăsi surâsul său atât de feroce.

— Am făcut-o special. Ca să ne poarte noroc. În locul acesta, acum cincizeci de ani, Adolf Hitler s-a jurat să-i lichideze pe sionişti. Şi numea asta – soluţia finală. El a eşuat parţial, dar noi îi vom continua opera. Datorită planului *OSIRAK* şi a lui Allah, Palestina va fi în curând mormântul sioniştilor iar fraţii noştri palestinieni îşi vor primi înapoi pământul care le-a fost furat.

Aplecat peste masă, Tarik Hamadi vorbea încet, dar cu o violenţă pe care şi-o stăpânea cu greu. Farid Badr era conştient că nu era vorba de o ameninţare uşuratică. Tarik ocupa un loc foarte important în serviciile secrete irakiene, răspundea de toate operaţiunile clandestine din Europa şi nu asculta decât ordinele a doi oameni, preşedintele

Saddam Hussein şi generalul Saadun Shaker, însărcinatul cu afaceri secrete al Irakului. Nici fiul lui Saddam Hussein, Ouadai Hussein nu ştia nimic despre planul *OSIRAK*.

— Şi îţi asumi responsabilitatea să distrugi Moscheea Sfântă de la Ierusalim? se nelinişti Farid Badr.

Tarik Hamadi fu pe punctul de a se îneca cu o bucată de plăcintă cu mere.

— Cum îţi închipui aşa ceva? Musulmanul ce ar comite o asemenea crimă, ar rămâne blestemat până la sfârşitul lumii! Proiectul nostru este să expediem proiectilul nuclear asupra Tel Aviv-ului, care este la patruzeci de kilometri de Ierusalim. Şi datorită preciziei tunului inventat de Georges Bear, este posibil. Fără riscul unei erori. Explozia va ucide câteva zeci de mii de sionişti. După care, cei rămaşi vor fi atât de slăbiţi, încât vor accepta să restituie pământurile furate. Şi, dacă tot nu vor fi de acord, o să-i convingem expediindu-le şi alte bombe. După trei proiectile trase de tunul nostru, nu va rămâne din Israel decât un morman de cenuşă, fără însă a atinge Moscheea Sfântă.

Se făcu linişte. Dar Farid Badr, ca un libanez curios şi cu simţ practic ce era, voi să afle mai mult.

— Şi dacă sionistii ripostează? Doar au cu ce…

— Numai că nu vor avea timp să o facă, tranşă Tarik Hamadi. Habar n-au de existenţa unui asemenea tun minunat. Şi, chiar dacă s-ar întâmpla aşa ceva, o să avem şi noi câteva milioane de martiri, dar Israelul va fi şters de pe faţa pământului. După care, întreaga naţiune arabă ne va ajuta la reconstrucţia ţării.

Abandonând ştrudelul, Farid Badr se uită la ceas.

— Trebuie să mergem, spuse el. Chiar în seara asta plec la Paris. Mă găseşti la Hotelul Platza.

Lui Tarik Hamadi îi plăcea foarte mult Parisul şi vorbea perfect franţuzeşte. Acolo se simţea mai în siguranţă pentru punerea la punct a ultimelor detalii ale afacerii. Datorită unor vechi relaţii comerciale cu statul francez, Irakul era foarte bine tratat. Ca şi la Londra, de altfel, unde serviciile britanice închideau ochii în multe privinţe, din dispreţ faţă de Iran. Fără ajutorul englezilor, Irakul n-ar fi fost în stare niciodată să construiască uzina de obuze chimice de care era atât de mândru Saddam Hussein.

Irakul era un fel de duşman ereditar al Israelului. Cruciada antisionistă a lui Saddam avea un ecou profund în ţara sa, populată cu locuitori săraci şi analfabeţi. Pentru irakieni era vorba de un veritabil jihad, un război sfânt. În acelaşi timp, irakienii îşi cam băteau joc de palestinieni a căror cauză o îmbrăţişau numai pentru motive politice.

Irakul, stat relativ modern, nu era la vremea aceea, în pofida populaţiei şiite, un stat cu pretenţii integriste. În forul său interior, lui Tarik Hamadi îi era indiferentă Moscheea Sfântă, ca şi orice tip de incantaţie religioasă a credincioşilor fanatici.

Întoarcerea Palestinei în sânul lumii arabe, plus Moscheea Sfântă de la Ierusalim, ar fi aruncat brusc Arabia Saudită pe un plan secund şi ar fi conferit Irakului autoritatea morală de care avea nevoie.

Arabul ce ar fi reuşit să redea credincioşilor Moscheea Sfântă, ar fi fost plasat, pentru eternitate, pe un piedestal intangibil…

Tarik Hamadi chemă picoliţa şi scoase un teanc de mărci. Pentru proiectul *OSIRAK*, nu se făcea restricţie la bani. În momentul în care lua restul, auzi un mic zumzăit ce străbătea stofa subţire a hainei.

Scoase de la piept un mic emiţător radio miniaturizat, de mărimea unui pachet de ţigări şi-i trase antena înainte de a-l lipi de ureche.

Imediat, chipul său îşi modifică expresia. Ascultă câteva clipe, murmură câteva cuvinte de neînţeles pentru vecinul său şi puse la loc aparatul în buzunar. Ochii lui negri se transformaseră în doi cărbuni aprinşi.

— Ai fost urmărit, îi spuse lui Badr cu vocea modificată. Băieţii care îmi asigură paza au reperat un cuplu suspect. Trebuie să fie ori de la CIA ori ai sioniştilor.

*

* *

Heidi Ried avea coapsele bronzate, dezvelite cu generozitate de fusta mini din piele galbenă, atrăgând atenţia privitorilor mai mult decât coama roşcovană a însoţitorului ei, John MacKenzie. Cei doi tineri, aşezaţi pe terasa de la Kehlstein Haus, nu se deosebeau prea mult de ceilalţi turişti ce admirau ultimele raze de soare. Perspectiva era la fel de majestuoasă, dar începe să se răcorească, pe măsură ce norii acopereau cerul. Un corb uriaş, cu ciocul galben, ateriză pe masa

lor, apucă o bucată de brânză şi îşi luă zborul.

— Doamne, cât e de frumos!

Cei doi bavarezi de lângă ei se topeau de admiraţie. Păsările nu încetau să fure bucăţi din farfuriile turiştilor. John o atinse pe Heidi uşor, pe mână.

— Nu ţi-e frig?

— Încă nu. Sper însă ca mizerabilii ăia să iasă odată. Ce vrei să faci?

— Îmi trebuie o fotografie a bărbatului care s-a întâlnit cu Farid, spuse John cu o voce cât mai normală, fără să-şi şteargă surâsul, ca şi când şi-ar fi spus unul altuia numai lucruri plăcute. Nu ştim cine este.

— Nu poţi să-l urmăreşti?

— E prea periculos.

Heidi şi John lucrau împreună la Divizia de operaţiuni a CIA. Heidi fusese recrutată de Centrul de la Viena, mai ales pentru că meseria ei de ziaristă îi oferea o acoperire excelentă şi nimeni nu-i bănuia apartenenţa la CIA. Ambele meserii o pasionau în egală măsură şi încă nu se gândise la care să se stabilească din punct de vedere sentimental. Ultima ei aventură fusese cu un italian, mare maestru în materie de amor, însă pretenţios peste măsură şi vicios cum numai un italian îşi poate permite să fie.

— Mă duc să văd unde sunt, spuse el ridicându-se.

— Nu, lasă, mă duc eu. Tu ai mai fost o dată.

Se ridică şi trecu prin faţa barului unde îşi pierdeau timpul câţiva beţivi. Traversă restaurantul şi tresări. Nu mai era nimeni înăuntru. Îşi aminti de salonul Eva Braun. Se îndreptă spre standul cu suveniruri, trecând prin faţa şemineului uriaş, cumpără câteva ilustrate şi se întoarse. Înainte de a ieşi, îi zări pe cei doi arabi la masă.

John MacKenzie îngheţase de-a binelea. Soarele se ascunsese undeva departe, în spatele norilor. Se ridică imediat.

— Hai, spuse el. Să ne aşezăm la coadă la ascensor. În felul acesta nu putem să-i scăpăm. Şi o să încerc să le fac o fotografie când se vor urca în autocar.

*

* *

— Nimeni nu trebuie să afle cu cine te-ai întâlnit. Aş putea fi identificat foarte uşor şi totul s-ar transforma într-o catastrofă.

Farid Badr nu se putu abţine.

— Dar te-au văzut deja.

Privirea lui Tarik Hamadi îl ţintui pe scaun. Cu o voce de gheaţă, mârâi printre dinţi:

— Nu se va mai repeta.

— Cine te-a avertizat?

Şeful serviciilor irakiene îşi permise un nou zâmbet de satisfacţie feroce.

— Nu plec niciodată singur la drum. Iar oamenii mei au ordin, chiar de la Intereck, să observe tot şi să şteargă orice urmă. Au cu ei tot ce trebuie ca să facă faţă situaţiei, nu-ţi face probleme. Mai aşteptăm câteva minute.

— De ce?

Tarik Hamadi îi arătă dincolo de fereastră culmile masivului muntos de unde cobora cu repeziciune o pânză uriaşă de nori.

— Peste un sfert de oră vom fi într-o ceaţă totală. Se va putea lucra mult mai uşor.

— Şi dacă tipii pleacă înaintea noastră?

— Am câţiva oameni şi jos, la punctul terminus al autocarului, la Intereck. Ăştia ştiu foarte bine ce au de făcut. Mai vrei o cafea?

Farid Badr refuză, indispus şi îngrijorat. Tarik Hamadi îşi disimula angoasa sub un aer triumfător, dar nu se simţea nici el prea liniştit. Dacă preşedintele Irakului afla că planul *OSIRAK* ar putea eşua din pricina unei fantezii, îl aştepta spânzurătoarea. Urmărea grijuliu norii ce coborau de pe vârful Hoch Kalter, scufundând totul în ceaţă.

Crucea uriaşă, împodobită cu o floare de colţ în locul Christului, cea care marca altitudinea de 1834 m, punctul cel mai înalt, dispăruse în nori. Ultimii turişti se grăbeau spre restaurant sau spre ascensor, urmaţi de panglici compacte de ceaţă. Începuse şi ploaia, iar baraca cu suveniruri se închisese. Arabul îşi privi ceasul şi se ridică. În acel moment, oamenii lui erau deja în dispozitiv.

— Hai, spuse el. Vino cu mine.

Traversară salonul rotund, în întregime nepopulat, apoi restaurantul. Culoarul şi micul hol din faţa ascensorului erau înţesate

de lume. O coadă liniştită şi civilizată. Aerul era aproape rece, deşi erau în iunie.

Tarik Hamadi coborî treptele terasei şi se îndrepta spre cărare, urmat de Farid. În câteva clipe dispărură, înghiţiţi de ceaţă.

John MacKenzie fu luat pe nepregătite. Îi văzuse pe cei doi ieşind din restaurant şi se întoarse cu spatele. În momentul în care se îndrepta spre toaletă ca să-i zărească din nou, constată că dispăruseră. Într-o secundă îşi dădu seama că în loc să ia ascensorul ca toată lumea, cei doi coborau pe cărare. John se aplecă spre Heidi.

— Rămâi aici, mă duc să văd unde sunt. Poate e doar o manevră.

Străbătu mulţimea şi ieşi din Kehlstein Haus chiar în momentul în care cei doi arabi se pierdeau în ceaţă. Cărăruia se afla în spatele clădirii, dar puteau să mai existe şi altele. Nu putea să rişte să-i piardă. O porni şi el prin ceaţa murdară şi când întoarse capul, după câţiva metri, nu mai zări nimic în spate. Vârful Kehlstein dispăruse, iar norii deveneau compacţi.

John MacKenzie avansa cu prudenţă, atent la toate sunetele, încercând să distingă ceva în ceaţa plumburie. Dar încet-încet, nu se mai putu orienta. Marea cruce îi apăru brusc în faţă şi fu nevoit să o ocolească. Nu se zărea nicio urmă a celor doi arabi. Era imposibil să ghicească pe ce cărare au luat-o, în supa aceea densă şi lipicioasă.

Apoi îşi dădu seama unde greşise. Chiar dacă cei doi coborau pe jos, ar fi trebuit să ia autocarul portocaliu de la ultima staţie a ascensorului. Deci ar fi fost suficient să-i aştepte acolo. În ceaţa aceea risca să se învârtească în cerc şi să-i piardă definitiv.

Deodată, din ceaţă se decupară două siluete, chiar în faţa lui. Se gândi mai întâi că puteau fi doi turişti întârziaţi, apoi le distinse figurile negricioase şi mustăcioase, expresia ochilor şi, mai ales binoclurile cu infraroşii prin care puteau vedea clar prin ceaţă.

Observă apoi pumnalele, ţinute la orizontală. Încercă să dea înapoi, dar imediat, două braţe musculoase îl ridicară aproape pe sus.

Se zbătu, dar fu imobilizat rapid. În spate, cineva spuse în arabă:

— Hai, Ibrahim, fă-i felul.

Capitolul II

Ibrahim Kamel îşi începuse cariera cu prizonierii de război iranieni. Imaginaţia sa bogată pentru crearea unor noi procedee de tortură îl propulsaseră rapid la rangul de şef interogatoriu. Nu exista nicio tortură de tip arab, chinezesc, rusesc, pe care să n-o ştie şi să nu o aplice cu talent. Suferinţele pe care le provocase erau atroce, astfel încât nimeni nu supravieţuise după câteva şedinţe cu el.

Era un ţărănoi brutal, care nu pusese niciodată preţ pe viaţa omului. Asculta ordinele orbeşte, indiferent de ororile pe care trebuia să le comită. Generalul Saadun Shaker îl remarcase imediat, îl mutase în Serviciul secret şi îl însărcinase cu lichidarea opozanţilor regimului de la Bagdad. Acum îşi putea permite să călătorească, să poarte un Rolex din aur şi să-şi plătească cu bani câştigaţi uşor câteva prostituate de lux. Poseda un paşaport diplomatic pentru Europa, în calitate de reprezentant al OPEC la Viena, fapt care-i conferea o imunitate absolută. Devenise extrem de rafinat, purta numai cămăşi de mătase, el, care făcuse prima baie la douăzeci şi cinci de ani…

Cei doi bărbaţi care îi răsuciseră braţele la spate lui John MacKenzie erau doar nişte simpli executanţi. Americanul încercă să-şi domolească bătăile inimii. Nici nu se gândise la o cursă. Fără ajutorul ceţii, ar fi fost imposibil să fie atacat în mijlocul turiştilor. Privi în ochii arabului care îl ţinea şi înţelese că va muri. O sudoare rece îi izbucni din pori, lipindu-i cămaşa de spate.

— Daţi-mi drumul, strigă el. Sunteţi nebuni!

Ibrahim Kamel se apropie şi îl zgârie puţin cu pumnalul deasupra buricului. Era mai scund decât americanul, dar solid, aproape chel şi cu bărbia moale.

— Tacă-ţi gura, sionistule!

Îşi puse la loc pumnalul la centură şi îl percheziţionă pe John, aruncând într-un săculeţ fin din pânză neagră toate obiectele pe care le avea asupra lui. Când termină, se dădu câţiva paşi înapoi, cu un rictus feroce.

A ucide oricând şi oricum, rămăsese pentru el partea cea mai plăcută a meseriei. Rosti un ordin în arabă spre cei doi acoliţi care îl traseră pe John MacKenzie. Acesta se zbătu din toate puterile, dar fără

rezultat. Nu vedea mai nimic din cauza ceţii. Dar ştia că prăpastia era foarte aproape. Unul dintre bărbăţoii ce îl ţineau îi dădu o lovitură puternică peste ceafă, făcându-l să-şi piardă cunoştinţa. Când îşi reveni, se afla pe o stâncă plată, deasupra prăpastiei a cărei adâncime depăşea o sută de metri. Norii nu coborâseră încă până acolo şi zărea pata albastră a râului Konigsee. Îşi spuse că avea o şansă minusculă să scape doar cu câteva fracturi, deşi stâncile erau foarte ascuţite.

Ibrahim Kamel reapăru în faţa lui, cu acelaşi zâmbet pervers. Preţ de câteva clipe îi plimbă lama pumnalului prin faţa ochilor. Apoi, cu un gest sigur, atinse gâtul americanului cu lama ascuţită ca un brici. Acesta simţi mai întâi o senzaţie de arsură şi se gândi că irakianul a vrut doar să-l sperie cu o zgârietură. Dar peste o fracţiune de secundă, un văl negru îi împăienjeni privirea. Sângele ţâşni din ambele carotide. Voi să ţipe, dar nu se auzi decât un sunet confuz. Când îl propulsară în vid, încă mai trăia.

Ibrahim Kamel privi trupul care dispărea în adâncuri, izbindu-se de pereţii stâncoşi, înainte de a dispărea în masa de vegetaţie.

Satisfăcut, se întoarse şi o luă la fugă spre marea cruce de la Edelweis, unde îl aşteptau Tarik Hamadi şi Farid Badr. Irakianul îi mulţumi cu un surâs şi luă săculeţul negru ce conţinea lucrurile din buzunarele agentului CIA.

— Acum fata, ordonă el, sec.

— Mahud e în spatele ei, răspunse Ibrahim Kamel. Are ordin să acţioneze de îndată ce poate.

— Du-te şi tu, spuse Tarik Hamadi. Noi coborâm pe cărare şi ne găsiţi la Intereck.

Îi lăsă pe cei trei asasini să o ia înainte, apoi o porni şi el, urmat de Farid Badr. Acesta nu văzuse scena de la prăpastie, dar calmul lui Tarik îi era suficient; în privinţa agentului de la CIA nu mai era niciun pericol. Libanezul îşi spuse că toată viaţa o să-i rămână în memorie sunetul acela inconfundabil ce se aude în momentul în care i se taie gâtul cuiva, îl mai auzise o dată în Liban, când un poliţist executase un trădător la trei metri de el.

*

* *

Heidi Ried era speriată, dar nu din cauza altitudinii. Lăsase o mulţime de turişti să i-o ia înainte şi rămăseseră doar câţiva în faţa ascensorului. Întorcea mereu capul în direcţia unde dispăruse John. În faţa mesei compacte de ceaţă, spaima ei creştea de la o clipă la alta. Nici Farid Badr, nici însoţitorul său, nici John MacKenzie nu reapăruseră. Observase însă un bărbat cu tenul negricios care fuma în faţa uşii de la toaletă, lăsând şi el turiştii să-l depăşească. Îi urmărise de mai multe ori privirea aţintită asupra ei şi nu era o simplă ocheadă admirativă.

Era pur şi simplu o privire de ucigaş.

Heidi Ried nu prea ştia ce să facă. Presimţirea îi spunea că lui John MacKenzie i se întâmplase ceva şi simţea cum i se strânge inima de groază. Până în momentul acela se simţise protejată de mulţime, dar după plecarea ascensorului nu mai rămăsese decât ea cu chelneriţele de la restaurant, plus individul acela negricios.

Din pricina timpului nefavorabil, turiştii îşi scurtaseră vizita. În timp ce se gândea intens, se întâmplară două evenimente simultane.

Mai întâi, se deschise uşa cabinei, descoperind pereţii de bronz şi bancheta din piele verde. Apoi din ceaţă apărură trei bărbaţi care schimbară câteva cuvinte cu tipul de lângă toaletă. Toţi erau figuri specifice Orientului Mijlociu. Unul dintre ei, mătăhălos şi chel, o fixă pe Heidi cu insistenţă. Fata simţi că i se moaie genunchii. Cei patru bărbaţi se apropiară, izolând-o de restul lumii.

Din instinct de conservare, Heidi îşi făcu loc şi intră prima în cabină, adăpostindu-se în spatele unui cuplu de americani întârziaţi. Aşteptă să se închidă uşa, cu sufletul la gură.

Dar unde era John MacKenzie?

Încercă să se liniştească, spunându-şi că îi urmărea pe cei doi arabi. Deci, trebuie să se întoarcă singură la Intereck, unde parcaseră maşina şi să-l aştepte pe american. Ascensorul începu coborârea. Întoarse capul şi remarcă privirea unuia dintre cei patru bărbaţi aţintită asupra ei. Omul întoarse la rândul lui capul, dar răul fusese făcut. Heidi simţi o cascadă de gheaţă prelingându-i-se pe spate.

În momentul în care uşa ascensorului se deschise, Heidi Ried se năpusti pe culoarul umed şi rece săpat în stâncă, aproape lipită de cuplul de americani.

Ieşiră la aer şi se îndreptară spre cele trei autocare portocalii ce coborau la Intereck. Heidi îşi aşteptă rândul şi întinse liniştită biletul. Şoferul îl examină şi i-l dădu înapoi.

— Domnişoară, v-aţi ştampilat biletul pentru întoarcere la ora cinci, iar autocarul acesta pleacă la patru. Nu puteţi urca decât dacă rămâne vreun loc liber. Aşteptaţi aici.

Heidi Ried se dădu la o parte şi începu să numere turiştii care urcau. Cel care o supraveghease se urcă grăbit, iar şoferul se întoarse spre ea, dezolat:

— Îmi pare rău, nu mai sunt locuri, trebuie să aşteptaţi următorul autocar.

Obiceiul cerea ca fiecare turist să-şi ştampileze biletul cu ora întoarcerii, în felul acesta se evita îmbulzeala. Fireşte, organizare tipic nemţească. Heidi Ried se dădu înapoi cuprinsă de panică, în timp ce autocarele portocalii plecau spre Intereck. Rămăsese singură pe esplanadă. Se simţea aproape leşinată de frică. Îi era frig, îngrozitor de frig. Cei ce o urmăriseră dispăruseră, probabil cu autocarele portocalii. Şi ideea de a aştepta acolo peste o jumătate de oră, în ceaţa aceea teribilă, i se păru dintr-odată de nesuportat. Nu erau decât şase kilometri. Adică un marş de trei sferturi de oră. Ar fi fost preferabil, decât să stea şi să aştepte în parcarea aceea pustie.

*

* *

Peisajul era splendid, dar Heidi nu se putea bucura de el, pentru că mergea foarte repede, aluneca mereu pe locurile cu zăpadă şi se poticnea.

Un zgomot de crăci rupte sub paşi o făcu să întoarcă brusc capul spre peretele stâncos ce mărginea drumul.

I se păru că i se opreşte inima. Trei bărbaţi alergau spre ea, la vale. Erau cei trei pe care îi văzuse sus, la Kelhstein Haus. Primul dintre ei sări în mijlocul cărării, tăindu-i drumul. Ceilalţi doi veniră din spate, fără zgomot, ca nişte pisici. Heidi se opri şi scoase un strigăt de groază. Nu reuşea să-şi păstreze calmul. Unul dintre cei trei agresori o lovi brutal peste faţă, iar ceilalţi doi o luară pe sus, conducând-o spre o cărare lăturalnică. Printre lacrimi, fata zări în vale vârful Konigsee şi

munţii ce îl înconjurau. Agresorii o lipiră cu spatele de peretele de piatră şi îi răsuciră mâinile la spate.

— Daţi-mi drumul! O să mă plâng la poliţie!

Îşi dădea seama cât era de ridicolă. Nu avea cum să o găsească cineva în locurile acelea. Nimeni nu se mai aventura la ora aceea pe un drum atât de periculos. Nu putea spera în ajutorul nimănui.

Mătăhălosul se apropie de ea şi o apucă de păr, pălmuind-o cu toată puterea.

— Amicul tău sionist a crăpat! îi strigă el. Şi asta o să ţi se întâmple şi ţie dacă nu-mi răspunzi la câteva întrebări. Cine eşti?

Heidi Ried încercă să-şi recapete sângele rece.

— Sunt austriacă, am venit şi eu să mă plimb pe aici, se bâlbâi ea. Nu ştiu ce vreţi de la mine. Cine sunteţi?

O palmă o făcu să vadă negru înaintea ochilor.

— Ţi-am spus să răspunzi la întrebări, nu să minţi, urlă matahala. Cine te-a trimis aici? Pe cine urmăreai?

Austriaca rămase mută de frică. Simţi apoi vârful unui pumnal atingându-i pieptul.

— Uite ce te aşteaptă dacă nu te hotărăşti să vorbeşti! ameninţă irakianul.

Şi înfipse câţiva milimetri din lama pumnalului în abdomenul fetei. Heidi simţi o durere atroce şi ţipătul ce îi ieşi din gâtlej se auzi până departe. O mână îi astupă gura cu brutalitate. Simţea un lichid cald scurgându-i-se de-a lungul abdomenului.

— Ei, ce spui, vorbeşti sau continuăm?

Era pentru prima oară în viaţa lui, când îşi putea exercita meseria favorită pe o femeie străină şi se simţea îngrozitor de excitat.

Şi pentru că fata nu vorbea, înfipse pumnalul puţin mai mult. Heidi nu rezistă. Când reuşi să-şi stăpânească strigătul şi lacrimile, începu să răspundă, docilă, la toate întrebările. Ceva se sfărâmase în ea. Se simţea indiferentă faţă de orice i s-ar fi întâmplat. Cei doi acoliţi ai lui Ibrahim Kamel se îndepărtaseră puţin. Dar veni şi momentul când irakianul sfârşi cu întrebările. Privi peste umărul fetei pereţii prăpastiei, presăraţi cu brazi ce se menţineau într-un straniu echilibru. Se mai uită la chipul tumefiat al fetei, la privirea umedă care cerşea implorare, un soi de abandon tipic feminin.

Simţi că mai voia ceva, înainte de a o împinge în vid. Violul fiind pedepsit cu spânzurătoarea în lumea islamică putea, în sfârşit, să-şi realizeze această dorinţă. Îi urmară cei doi subalterni. Heidi nu mai avea nicio reacţie. Zdrobită psihic şi fizic, nici nu simţi lovitura ce îi sfărâmă vertebrele cervicale, după care trupul ei se rostogoli în prăpastie stârnind un zbor de păsări speriate.

În pofida întârzierii, Tarik Hamadi nu putea să fie decât mulţumit de acurateţea interogatoriului. Rezultatul era important. Cei doi spioni sionişti fuseseră eliminaţi.

— Coborâm, spuse Ibrahim Kamel.

Reveniră pe cărarea principală şi începură să coboare în şir indian, înainte de a ajunge la Intereck, unde aveau întâlnire cu Tarik Hamadi, făcură un ocol să-şi recupereze maşina ascunsă în pădure.

Capitolul III

Puţină lume aştepta la ieşirea din biserica Kahlenberg, în partea de nord a Vienei. Câteva femei în doliu, un bărbat cu o ţinută foarte demnă şi ochii roşii – tatăl lui Heidi – câţiva prieteni, doi fotografi de la ziarele locale şi câteva bătrâne a căror unică distracţie rămăseseră înmormântările. Un grup de turişti aştepta cu respect finalul ceremoniei, pentru a vizita biserica. Privirile lor curioase erau aţintite asupra lui Malko şi a Alexandrei, din momentul în care coborâseră din Rollsul albastru şi se alăturaseră cortegiului. Dar nimeni nu dăduse atenţie unui bărbat înalt, distins, cu părul aproape alb, tipul oxfordian, care depusese o coroană fără nicio inscripţie pe sicriu. Nici nu era posibil pentru locuitorii acestei periferii să ghicească identitatea personajului – Jack Ferguson, şeful serviciului vienez al CIA.

Oficial, Heidi Ried murise în urma unui accident în munţii Obersalzberg. Familia nu fusese înştiinţată că fusese violată. Serviciile speciale vieneze fuseseră de o mare discreţie. De altfel, presa nu se interesase deloc de această afacere. Trupul lui John MacKenzie fusese expediat în SUA într-un sicriu de plumb. Şi pentru el, presa germană acceptase versiunea căderii accidentale într-o prăpastie, datorată ceţii

din ziua respectivă. Cu toate acestea, hainele şi trupurile celor două victime fuseseră examinate cu mare grijă de cei mai buni specialişti ai poliţiei criminalistice germane, care transmisese observaţiile sale către CIA.

Malko privi sicriul dispărând în maşina mortuară şi uşile ce se închideau. O masă de flori însoţea trupul fără viaţă al fetei ce fusese Heidi Ried. Malko era trist. Avusese şi el cândva o scurtă şi agreabilă aventură cu Heidi. Jack Ferguson trecu pe lângă el şi spuse încet:

— Ne întâlnim peste o jumătate de oră în biroul meu.

O maşină obişnuită îl aştepta ceva mai departe. Micul grup se împrăştia. La cimitir mergea numai familia. La volanul maşinii lui Malko, un Silver Spirit, era Elko Krisantem.

— Unde mergem, excelenţa voastră?

— O ducem pe contesa Alexandra la *Sacher* şi mergem apoi la Ambasada Americană.

Alexandra se enervă brusc.

— Mi-ai promis că mergi cu mine la cumpărături…

— Îmi pare rău, Jack mă aşteaptă la Ambasadă.

— Jack, Jack, mi se pare că nu cu el faci dragoste ori de câte ori ai chef, remarcă Alexandra cu o francheţe absolută.

Arăta superb, într-un taior din piele verde, ultra scurt, care nu ascundea niciun detaliu al anatomiei ei, imediat ce se aşeza. Nu îşi pusese bluză pe sub taior, astfel că, ori de câte ori respira şi i se bomba pieptul, Elko Krisantem simţindu-se în pragul infarctului.

— Dacă doreşti acum un mic intermezzo, aş putea amâna întâlnirea cu câteva minute, spuse Malko, strecurându-i o mână sub fustă. Cunoştea gusturile Alexandrei şi fanteziile ei. De la scurta lui aventură cu prinţesa Mathilda von Grunsig, Malko fusese de o fidelitate exemplară şi se simţeau amândoi în a doua lună de miere.

Maşina se opri în faţa hotelului *Sacher*. Alexandra coborî, provocând noi palpitaţii bietului Elko Krisantem.

— După ce termini cu întâlnirea de la Ambasadă, sper că mă duci la cripta imperială de la Stephan Kirche îi mai spuse ea lui Malko.

*

* *

— Eu am transmis toate coordonatele întâlnirii cu John MacKenzie. M-am întâlnit cu Heidi Ried la hotelul Geiger, la Berchesgaden. Nu ştiam nimic în plus. Ea mai lucrase cu John şi se cunoşteau foarte bine.

— Întâlnirea a avut loc, confirmă Jack Ferguson. John sosise la München chiar în dimineaţa aceea. Îl urmărea pe un oarecare Farid Badr, un libanez care poseda paşaport iordanian şi sosise de la New York. Tipul luase o cameră la *Vierjahrezeiten*, în München, închiriase o maşină şi o pornise la drum.

Malko se afla în biroul şefului biroului CIA, în apropierea Praterului, pe malul Dunării. Se auzea în surdină zgomotul produs de instalaţia de aer condiţionat. Dinspre oraş nu le parvenea niciun sunet. Americanul îşi scosese haina şi rămăsese într-o cămaşă cu dungi roşii, asortată cu bretelele. Foarte britanic ca ţinută. La fiecare trei minute sorbea câte o gură de cafea. De mai multe ori, secretara îi adusese diverse mesaje urgente de la Langley. Viena era una din antenele cele mai importante ale CIA.

— Cine este acest Farid Badr, întrebă Malko.

— Un om de afaceri libanez, stabilit la New York. Foarte bogat. Familia lui posedă mai multe imobile la Beirut. El se ocupă cu afaceri de import-export. Lucrează cu toată lumea. Mai ales în domeniul electronicii. A fost la suprafaţă şi în epoca celebrei afaceri Irangate. Atunci încerca să facă rost de hărţile programelor electronice pentru avioanele Phanton iraniene, condamnate să rămână pe sol.

— Şi nu a avut probleme?

Şeful local al CIA negă.

— Nu, a ştiut când să se retragă.

— De ce vă interesaţi acum de el?

— Pentru că FBI-ul ne-a semnalat o afacere suspectă. Badr s-a dat bine pe lângă singura uzină din SUA care fabrică *krytroni;* s-a dat drept un industriaş interesat şi le-a comandat asemenea jucării.

— Ce e un *krytron?*

Americanul făcu un gest vag.

— O şmecherie electronică de înaltă tehnologie. Un fel de întrerupător utilizat în tehnologiile de vârf, de pildă în laseri. Dar este şi un fel de focos atomic! Indispensabil pentru declanşarea unei

explozii nucleare. Doar câteva ţări îl fabrică. Iar exportul lor este cu desăvârşire interzis. FBI, care supraveghează îndeaproape comenzile pentru krytroni, a sesizat imediat apariţia lui Farid Badr. A fost lăsat să-şi facă numărul, sub observaţie, de comun acord cu Casa Albă şi cu noi, ca să ne dăm seama cui îi erau destinate jucăriile acelea periculoase. Badr a plecat de la New York cu un singur exemplar, alte patruzeci urmând să-i fie livrate la Paris, peste câteva zile. Are însă pe urmele lui o escortă puternică, prietenii dumitale, Chris Jones şi Milton Brabeck. Plus câţiva oameni de la FBI.

— Şi individul ăsta vrea să facă o bombă atomică?

Americanul se simţi obligat să precizeze:

— Este doar un intermediar care dispune de capitaluri enorme. Nici nu am reuşit să demontăm tot acest circuit financiar ce trece prin fel de fel de societăţi dubioase, o reţea de minuni fiscale şi printr-o bancă din Atlanta. Este aproape imposibil să aflăm capătul firului. Dar în contul lui personal au apărut trei milioane de dolari noi nouţi, de la începutul operaţiunii *krytron*.

— Dar pentru cine lucrează?

— Aici e problema! recunoscu americanul. Pe vremuri, Farid Badr a lucrat cu iranienii.

— Numai că pe ei nu-i interesează arma nucleară!

— Aşa este! Şahul începuse să se intereseze de aşa ceva în colaborare cu Africa de Sud. Apoi însă molahii i-au dat prea mult de furcă. Dar în lumea a treia există mai multe ţări care ar dori teribil o jucărie atomică. În primul rând Libia, apoi India, Africa de Sud, Argentina, Irakul şi Pakistanul. Fără să mai pomenim Israelul care se pare că o posedă, în secret. Principiul de fabricaţie a armei atomice este cunoscut de toată lumea, dar realizarea ei necesită mijloace de foarte înaltă tehnologie, pe care le posedă doar câteva ţări. Ceilalţi sunt obligaţi să facă felurite acrobaţii pentru a-şi procura, pe lângă carburantul nuclear, elementele pe care nu le pot fabrica. Şi pentru că exportul unor asemenea specialităţi este strict interzis, se recurge la cele mai năstruşnice combinaţii pentru a le obţine. Ceea ce mă determină să mă gândesc la iranieni. Pentru că se au foarte bine cu pakistanezii, integrişti ca şi ei. Este posibil să fi vrut să-i ajute… Potrivit informaţiilor noastre, pakistanezii nu mai au mult până la

finalizarea bombei „A” pe care speră să o folosească împotriva Indiei, duşmanul lor declarat.

Malko sorbi o gură de cafea călduţă şi cam lipsită de gust. Americanii nu se pricep deloc la cafea…

I se povestea, deci, despre spionajul tehnologic. Dar apăruseră între timp doi morţi. Fapt neobişnuit pentru acest gen de operaţiuni.

— Ce s-a întâmplat sus, pe munte? întrebă el.

Jack Ferguson ridică din umeri.

— Habar n-avem. John MacKenzie nu a mai luat contact cu noi după ce a plecat din München. Asupra cadavrului nu a fost găsit niciunul dintre obiectele personale. Nici la Heidi Ried. Poliţia germană ne-a furnizat un raport detaliat. Omul a fost înjunghiat înainte de a fi aruncat în prăpastie. Cu o armă foarte ascuţită, ceva ca un brici. Biata Heidi a fost găsită cu vertebrele cervicale fracturate de o lovitură de maestru. A fost şi violată de trei bărbaţi. Raportul poliţiei este categoric.

— John MacKenzie era înarmat?

— Nu, era însărcinat doar cu urmărirea…

— Se pare că au văzut amândoi ceva ce nu trebuia văzut, pe cel sau pe cei ce i-au comandat lui Badr *krytronii*… Turiştii nu au remarcat nimic?

— Acolo se plimbă două mii de oameni pe zi. Personalul de la Kehlstein Haus a observat câţiva indivizi de tip oriental, dar nimic altceva. Fără elicopterul poliţiei bavareze nu s-ar fi găsit cadavrele.

— Şi poliţia nu a mai găsit nimic asupra lor? Nici la hotelurile unde au stat?

— Nimic. Avem doar o vagă informaţie.

— Care?

În loc de răspuns, Jack Ferguson îi arătă o fotografie.

— Recunoşti ceva?

Malko examină documentul. Era decorul unui bar în care se afla o creatură superbă, cocoţată pe un scaun înalt. Cu plete până la talie, cu ochi negri, imenşi, o gură senzuală, una dintre făpturile ce emoţionează orice bărbat normal. Avea picioare interminabile şi o rochie foarte scurtă. Surâdea fericită, dar nu bărbatului ce o ţinea pe după umeri.

— Este barul hotelului Bristol din Viena, spuse Malko. Iar tipa este o oarecare Pamela Blazer.

— O cunoşti?

— Cine naiba n-o cunoaşte la Viena? spuse Malko. A venit în urmă cu doi ani de la Londra, cu o reputaţie destul de suspectă. Se numea atunci Pamela Singh. O indiancă de o frumuseţe rară, cu trup de zeiţă tantrică. Unii pretind că se masează în fiecare dimineaţă cu un fel de ulei afrodisiac, dar ar fi inutil. S-a măritat cu un oarecare Kurt Blazer, de care a divorţat după şase luni, păstrându-şi numele. Are un apartament pe Schubertring şi apare în fiecare seară în oraş, mereu cu alt bărbat. Am dansat şi eu de două ori cu ea.

Americanul îl privi cu suspiciune.

— Doar nu ai…

Malko surâse. Îngereşte.

— Dama asta de vis nu este pe măsura pungii mele… De ce mă întrebi?

— Poliţia austriacă afirmă că este o prostituată care se învârteşte numai în înalta societate. Şi s-ar putea să fie amestecată în afacerea noastră. La postul de frontieră Market-Schellenberg, între Berchtesgaden şi Salzburg, a fost remarcată, în ziua accidentelor, o maşină înmatriculată la Viena, care revenea în Austria cu trei bărbaţi la bord. Şoferul, genul de oriental arab, a prezentat un paşaport diplomatic, în vreme ce maşina avea un număr normal. Era un Volvo negru, 480. Primele trei cifre ale numărului sunt 529… Iar Pamela Blazer posedă o maşină de acelaşi tip, aceeaşi culoare, iar numărul de înmatriculare este V-529664…

— E cam subţire pista, remarcă Malko.

— Bineînţeles, recunoscu americanul. Numai că poliţia vieneză a făcut o anchetă fulger printre cei ce închiriază maşini Volvo aici. Nici un alt număr nu corespunde…

— Pamela Blazer a fost interogată?

— Da, sub pretextul unui accident de circulaţie cu o maşină ce a dispărut de la locul faptei. Ea pretinde că maşina personală nu a ieşit din garaj în ziua aceea. Şi nu se poate verifica. Exact la un sfert de oră după întrebările puse de poliţie, s-a primit un telefon de la cabinetul primului-ministru care se interesa de „mizeriile” ce i se fac Pamelei

Blazer…

— Are o încărcătură electrică specială muierea asta, confirmă Malko. Sunt convins că în cei doi ani de când este aici, s-a culcat cu toate oficialităţile din Viena şi din Austria superioară. Dar nu văd de ce ar putea fi amestecată în aceste asasinate.

— Nici eu, mărturisi americanul. Dar este singura pistă pe care o avem. Drept pentru care m-am gândit că eşti cel mai indicat să încerci o apropiere de această persoană.

— Păi, dacă va trebui să o fac în calitate de client, poţi să fii sigur că cei de la CIA vor leşina…

Americanul nu avea însă simţul umorului.

— Hai să ne înţelegem, mârâi el, doar nu-ţi închipui că sunt dispus să-ţi finanţez instinctele grosiere?! Am pierdut deja doi agenţi şi suntem legaţi de mâini. Fără nicio pistă. Toate personajele acelea selecte, Farid Badr, libanezul, au dispărut. Probabil au ajuns deja la Teheran.

— Ce te face să crezi asta?

Americanul căută iarăşi prin hârtiile lui şi scoase un raport de la poliţia de frontieră, pe care se afla fotocopia unei pagini de paşaport.

— Seara, după incidentele de pe munte, un bărbat ce corespunde semnalmentelor lui Farid Badr, s-a îmbarcat pe avionul de Larnaca, în Cipru, cu acest paşaport. Austriecii fotocopiază toate paşapoartele orientalilor, ca mijloc de precauţie. Ni l-au comunicat pe acesta şi l-am băgat în calculator. Rezultatul ne confirmă bănuielile.

— Adică…

— Este un paşaport ce face parte dintr-un lot iranian de paşapoarte în alb, puse la dispoziţie de Hezbollah. Pentru operaţiunile teroriste.

— Cum aţi reuşit să descoperiţi filiera?

— A fost o scăpare, dar voită, din partea unui iranian, diplomat, care a apreciat că o astfel de regizare poate dăuna imaginii ţării sale…

Malko privi spre Marea Roată din Prater, care începuse să se învârtească. Chiar şi în timpul verii, marele parc – situat între Dunăre şi canalul său – era plin, în pofida căldurii. Toate indiciile enumerate de american concordau. Dar nu rezulta nicio pistă.

— Trebuie văzut cine va prelua lotul de *krytroni* ce sosesc din SUA. Poate reuşim să dăm de un fir.

Americanul îşi termină cafeaua şi aprinse un Marlboro.

— Aşa ne gândisem şi noi, dar după toate cele întâmplate ar însemna să ne jucăm cu focul. Poate vom reuşi să-l arestăm pe cel ce le va prelua, dar nimic mai mult. Sunt convins că nu vom scoate nimic de la el.

— O să văd ce pot face, spuse Malko. Dacă Pamela Blazer este amestecată în povestea asta, înseamnă că s-a blindat deja cu argumente şi n-o să aflu nimic.

— Încearcă totuşi. Îţi deschid un credit de o mie de dolari din bugetul nostru, adăugă americanul cu generozitate.

Malko îl privi ironic.

— Cu asemenea sumă, voi reuşi, poate, să-i sărut mâna…

*

* *

Barul hotelului Bristol nu era prea frecventat înaintea dejunului. Barmanul se înseninã la faţă, văzându-l pe Malko.

— Ah, înălţimea voastră! Ce plăcere! În sfârşit vă declaraţi infidel faţă de *Sacher!* Pot să vă ofer o Stolicinaya, în semn de bun venit?

— Cu plăcere, răspunse Malko, urcându-se pe un taburet.

Aşteptă votca rece ca gheaţa ca să întrebe:

— Ai văzut-o pe Pamela Blazer în ultima vreme?

Barmanul îşi ascunse cu abilitate surprinderea. Se uită cu reproş la Malko, înainte de a-i spune cu o gentileţe respectuoasă:

— Înălţimea voastră, o asemenea femeie… Dacă aţi şti cu cine se întâlneşte…

— Cu cine? Am văzut-o totuşi la recepţii foarte elegante…

Barmanul făcu un gest plin de milă.

— Din cauza tânărului duce de Wittemberg. E nebun după ea şi o cară peste tot. Şi pentru că este unul dintre numele cele mai mari din ţară, mă rog, pentru că nici nu se vede de unde ia banii, nimeni nu îndrăzneşte să-l facă atent. Tipa îl duce de nas, pur şi simplu. I-a oferit, de curând, un smarald ce valorează vreo două milioane de şilingi. Şi ea are cam zece ani mai mult decât el…

— Se întâlneşte numai cu el?

— Glumiţi! Acum patru zile a fost aici cu un arab negru ca o cioară,

un tip ciudat, – aproape chel, în tot cazul un străin. O pipăia fără nicio reţinere. Am crezut că se întâmplă cine ştie ce scenă chiar în public…

— Cine era tipul?

Barmanul clătină din cap.

— Nu-l ştiu, înălţimea voastră. Nu a stat aici, în hotel. Iar cel care-l însoţea, tot arab, am uitat să vă spun, nu era nici el de prin partea locului. Cred că pe ăsta îl mai văzusem de câteva ori.

Malko bău o gură de votcă. Cu patru zile înainte, adică în ajunul asasinatelor din pădure.

— Eşti sigur de ziua când i-ai văzut?

— Absolut. Îmi amintesc chiar şi că doamna Blazer a mai cerut gheaţă pentru paharul ei de Cointreau şi că arabul a comandat o sticlă întreagă de Johnny Walker, cu eticheta neagră.

— Descrie-l, te rog, pe arab..

— Înalt, atletic, cu o mustaţă enormă, părul scurt şi un aer de brută. Avea un inel din aur masiv pe mâna stângă. Tot el a şi plătit, cu o bancnotă de 10.000 de şilingi.

Malko înregistra. Numai că nu afla nimic în plus faţă de ce ştia. În momentul în care cobora de pe taburet, barmanul îi şopti:

— Mai e o chestie. Pe tipul ăsta l-am văzut mereu cu indivizi din OPEC, nişte arabi ce-şi pierd timpul pe aici în fiecare seară.

Malko îi mulţumi barmanului şi ieşi. Se duse la *Sacher* pe jos. Elko Krisantem coborî din Rolls şi veni înaintea lui.

— V-a telefonat domnul Ferguson de la Ambasada Americană. Trebuie să-l sunaţi de urgenţă.

Malko urcă în Rolls şi formă numărul direct al lui Ferguson, la ambasadă. Acesta părea foarte aprins.

— Vino repede, spuse el. Am primit o informaţie importantă. Nu pot să vorbesc la telefon.

*

* *

— Pusesem un „observator” la faţa locului, pe munte. Tipul a făcut un fel de aşa-zisă anchetă asupra mediului înconjurător şi a aflat că faimoasă Volvo 480 s-a aflat în revizie tehnică în ajunul accidentului.

— Şi ce-i cu asta?

— Păi, nu-ţi dai seama? La garaj, s-a înregistrat kilometrajul. Trebuie comparat cu ce arată acum… Pamela Blazer foloseşte maşina doar în timpul weekendului. Iar zilele astea nu a scos-o deloc, am verificat.

— Unde este maşina acum?

— În parcarea ei. Păzită. Sau poate, în faţa casei.

Malko se gândi intens.

— Bine, mă ocup eu de ea.

*

* *

De pe o alee lăturalnică, Malko supraveghea fără dificultate intrarea în garajul subteran al Pamelei Blazer. Stătea acolo de o jumătate de oră. După câteva telefoane bine direcţionate, aflase că trebuia să se întâlnească pentru dejun cu logodnicul ei, la Palatul Schwartzenberg. Era ora unu. Trebuia să apară…

Botul negru al maşinii ieşi încet din garaj şi reuşi să vadă, la volan, figura extraordinară a Pamelei Blazer. Cu părul căzându-i în cascadă pe umeri. Ea întoarse spre dreapta şi acceleră imediat.

— Hai şi noi, Elko, spuse Malko.

Rollsul o porni în urmărire la o distanţă respectabilă. Pamela Blazer conducea ca un bărbat şi se ţineau cu greutate după ea. Se opri în faţa palatului vechi, transformat acum în restaurant.

— Fă ce ţi-am zis, ordonă Malko.

Elko încetini, lăsând timp indiencei să parcheze maşina. În momentul în care o văzu că deschide portiera să coboare, acceleră brusc. În zece secunde, bara din faţă a Rollsului smulse portiera întredeschisă a maşinii negre, turtind-o complet, într-un zgomot asurzitor de fiare.

Malko sări din maşina oprită la cinci metri mai în faţă şi alergă spre femeia care contempla dezastrul. Pamela Blazer se îmbrăcase cu un costum taior alb, foarte elegant, cu fusta mai scurtă în partea stângă, detaliu ce îi descoperea în întregime coapsa. Iar ochii ei aruncau flăcări.

— Şoferul dumitale e un imbecil, ţipă ea. Unde naiba se uita? Doar avea destul loc să treacă! Am şi întârziat la dejun… Doar n-o să las

maşina aici în halul ăsta!

Malko reuşi să-i prindă mâna dreaptă şi să i-o sărute. Privirea lui aurie era capabilă, la ora aceea, să topească o banchiză…

— Minunată domnişoară, începu el cu cel mai desăvârşit accent vienez, sunt dezolat! O să-l dau afară. Înainte, însă, daţi-mi voie să vă conduc unde aveţi treabă.

— Nu mă duc prea departe, chiar la acest restaurant, dar ce fac cu maşina?

— Daţi-mi voie, din cauza mea s-a întâmplat! Mă ocup eu de ea, o remorchez până la garajul dumneavoastră. Nici nu trebuie să luaţi legătura cu asigurările, am eu grijă de tot.

În faţa unor cuvinte atât de conciliante, Pamela începu să se calmeze, iar privirea i se îndulci.

Lângă Rolls, vinovat, aştepta Elko Krisantem.

— Imbecilule, îi aruncă Malko pentru a nu falsifica nota momentului. Ai stricat ziua acestei adorabile domnişoare! Încearcă să mai dregi ceva şi du maşina la garajul pe care ţi-l indică.

Pamela Blazer îl urmărea pe Malko cu un surâs de formă, pe sub sprâncenele încruntate.

— Parcă ne-am mai văzut undeva…

Malko se înclină uşor.

— Sunt prinţul Malko Linge. Cred că ne-am întâlnit la nişte dineuri, unde remarcasem deja frumuseţea dumneavoastră ieşită din comun.

Ea surâse flatată şi îi aruncă o privire întrebătoare.

— Sunteţi sigur că vă puteţi descurca?

— Nici să nu vă gândiţi măcar, spuse Malko. Duceţi-vă la întâlnirea cu fericitul care v-a invitat la dejun.

Dar, luând în considerare ţinuta pe care o avea, era sigur că nu se va opri la plăcerile gastronomiei…

Aşteptă ca ea să intre în palatul Schwartzenberg şi examină maşina accidentată. Eticheta reviziei tehnice era lipită pe spatele uşii din stânga, cea care fusese smulsă. Malko citi kilometrajul: 10.456. Se aşeză la volan şi privi ceasul de înregistrare: 10.987. Peste patru sute de kilometri în plus.

Deci, Pamela Blazer minţise. Se afla chiar în maşina ce-i transportase pe asasinii lui John MacKenzie şi ai lui Heidi Ried.

Capitolul IV

— Trebuie neapărat să-i identificăm pe cei cu care s-a întâlnit Pamela Blazer la Bristol, mârâi Jack Ferguson.

— Uşor de zis, greu de făcut, remarcă Malko, numai că s-ar putea să am o pistă.

— Care?

Malko scoase o bucăţică de hârtie din buzunar şi i-o întinse.

— Am găsit acest număr de telefon în torpedoul maşinii negre.

— Al cui este?

— Am sunat acolo. Este vorba de sediul delegaţiei irakiene la OPEC.

— Irakieni?

Americanul părea stupefiat. Clătină din cap.

— Probabil nu e nicio legătură cu ei. Fata asta frecventează o mulţime de lume.

Malko însă, nu era mirat.

— Acest dublu asasinat brutal este în stil foarte irakian, remarcă el. Niciodată iranienii nu s-au pretat la asemenea acţiuni în Europa unde nu au reţea de susţinere.

— Dar şi iranienii fac parte din OPEC, observă Jack Ferguson. Paşaportul lui Farid Badr constituie un indice suplimentar. În tot cazul, trebuie montată o întreagă operaţiune cu această Pamela Blazer. Te simţi în stare?

— O să fie greu, remarcă Malko. Sigur că am stabilit deja contactul, dar nu cred că e genul de femeie care se destăinuie în pat, chiar dacă merg până acolo. Trebuie să găsesc o chestie foarte isteaţă.

— Un agent strălucit ca dumneata ar trebui să o găsească, comentă Jack Ferguson. Sper că nu i-ai stricat prea tare maşina.

— Cred că bara din faţă a Rollsului meu o să te coste mai mult decât portiera ei, comentă Malko, sobru.

— Pe tipul mai alb la piele trebuie să-l identificăm, lansă americanul, cel care a fost la bar la Bristol. Roagă-l pe barman să-ţi facă un portret-robot…

— Şi ce o să faci cu el? Să-l afişezi în toată Europa? ironiză Malko. Nici nu-i cunoaştem naţionalitatea. Cel mai bun mijloc este să o seduc pe Pamela şi să o fac să vorbească. Acum mă întorc la Liezen, am nişte musafiri diseară. Şi oricum, nu o pot brusca, pentru că ar deveni bănuitoare.

Jack Ferguson îl privi cu gravitate.

— John şi Heidi sunt morţi. Vreau neapărat să-i răzbun.

— Şi eu vreau acelaşi lucru, poţi fi sigur.

*

* *

Noaptea nu fusese un sfetnic mai bun pentru Malko. După ce o recuperase pe Alexandra de la *Sacher*, copleşită de un teanc de pachete, se întorseseră la Liezen şi cinaseră cu nişte prieteni. Ceva simplu. Ied la frigare cu salată şi delicioasele prăjituri de la *Sacher*. După care, Alexandra îşi încercase pe rând toaletele în faţa oglinzilor din dormitor…

Malko terminase micul dejun şi răsfoia un ziar, încercând să găsească o modalitate pentru a ajunge la inima splendidei Pamela Blazer. Îi veni o idee. O singură persoană îl putea ajuta.

Mandy. Afurisita de Mandy!

Între ei doi era o poveste veche, dar nu chiar o poveste de dragoste. Cu câţiva ani înainte, el reuşise să o smulgă pe Mandy Brown din mâinile unui gangster din Honolulu, îi procurase primul ei orgasm pe un aşternut făcut din trei milioane de dolari în hârtii de câte o sută, iar ea îi păstrase recunoştinţă eternă. De atunci, Malko apelase la ea de două-trei ori, în circumstanţe dificile, în care Mandy, mai perfidă şi mai seducătoare decât Dalila, făcuse adevărate minuni.

Specialitatea ei erau arabii pe care îi înnebunise cu trupul ei plin de curbe voluptuoase, capabil de orice perversitate. Malko deschise carneţelul cu adrese şi formă un număr de telefon din Londra…

O voce capabilă să excite un ayatollah în descompunere susură imediat în aparat.

— Bună ziua. Mandy Brown nu este acasă, dar nu va întârzia să revină. Lăsaţi, vă rog, numele dumneavoastră şi câteva cuvinte drăguţe.

Malko îşi spuse numele şi rugă să fie contactat. Mandy îi telefona întotdeauna… Abia închisese, când Alexandra pătrunse în bibliotecă. Un veritabil tablou în stil renascentist. Ea se opri în faţa lui Malko, apoi se învârti jur-împrejur, ceea ce îi permise să vadă că ţesătura, înainte de a se evaza spre poale, se mula perfect pe crupa ei somptuoasă.

— Îţi place?

— Ce mai e şi asta? întrebă Malko, stupefiat de asemenea apariţie matinală.

— Uite, priveşte!

Şi îi întinse o invitaţie pe care o citi. Alteţa Sa Serenisimă era invitat la o serată de gală, un bal costumat, în castelul de la Saint Brice, la Amboise, în Franţa, cu prilejul comemorării a cinci sute de ani de la trecerea prin acele locuri a lui Leonardo Da Vinci. Toţi invitaţii trebuiau să poarte costume de epocă. Ridică privirea. Alexandra îl fixa cu un aer cochet.

— Am impresia că sunt o altă femeie, spuse ea deodată, impresionată.

Ceva ciudat îi ardea în priviri, iar buzele parcă i se umflaseră. Malko se apropie, emoţionat la rândul lui. Îşi aruncă ochii în decolteu şi simţi că ameţeşte. O mângâie, iar ea îi întoarse o privire uşor tulbure.

— Nemernicule! Sunt convinsă că ai deja impresia că mă înşeli!

— Cam aşa ceva, recunoscu Malko.

*

* *

Căldura toridă crease o brumă uşoară în jurul aeroportului Roissy-Charles de Gaulle. Era şapte şi jumătate dimineaţa şi pe pistă aterizase deja un Boeing 747, de la New York. În spatele geamurilor din salonul de aşteptare, un bărbat într-un costum deschis la culoare aştepta privind avionul cu sufletul la gură. Farid Badr plecase din Viena spre Larnaca, numai ca să se întoarcă la Paris, via Cairo, sub un alt nume. Evident, nu putea să-şi modifice nici ţinuta, nici nasul. Dar paşaportul, evident fals, era dovada efortului de a deveni altcineva.

Se întoarse, încercând să deceleze vreun pericol posibil. De astă

dată, rolul său era cel al unei escorte pasive. Unul dintre complicii săi aducea într-o valiză de la New York restul de patruzeci de *krytroni*.

Trebuia să meargă într-un hotel cu camere rezervate dinainte şi acolo Farid Badr urma să preia încărcătura în condiţii de siguranţă perfectă. Ştia că cei doi agenţi ai CIA care-l urmăriseră pe munte fuseseră lichidaţi şi că americanii îi pierduseră urma. Pe de altă parte, luase toate măsurile de precauţie ca FBI-ul şi CIA să nu poată depista *krytronii*. Iar faptul că putuseră ieşi din SUA îl mai liniştea puţin… Privi spre Boeingul 747 care ajunsese la capătul pistei. Îi mai trebuia puţină răbdare.

*

* *

Inspectorul direcţiei Servicii Secrete îşi aprinsese cea de-a treia ţigară Gauloise din acea zi. Uniforma de funcţionar al aeroportului îi venea perfect, deşi era împrumutată. Sub haină avea un pistol Magnum Manurhin 357, redutabil. Alţi doi colegi de-ai lui, îmbrăcaţi în hamali, aşteptau împreună cu el sosirea călătorilor. Bouvier, unul dintre ei, era însărcinat să nu piardă din ochi valiza ce conţinea *krytronii* până ce ajungea la banda rulantă. Apoi, o a doua echipă avea grijă de restul afacerii, adăugându-se băieţilor de la FBI care călătoriseră cu cel ce aducea preţioasa încărcătură cu detonatoare nucleare. Ar fi trebuit ca nimic să nu scape unor asemenea doze de supraveghere. Tunisianul Ahmed Faruk, cel cu valiza, trebuia să se întâlnească cu cineva. Rămânea de văzut cu cine. Pentru urmărire erau prevăzute cinci maşini şi două motociclete. Se gândiseră şi la situaţia în care suspectul ar fi plecat imediat înapoi tot cu avionul. Doi poliţişti ai Poliţiei Aeriene supravegheau computerele diferitelor companii cărora le fusese comunicat numele suspectului. La simpla apariţie a unei steluţe luminoase, urma tunisianului era semnalată cu precizie.

Paul Bouvier căscă. Îi era foame, iar cornurile pe care le găsise la bar erau departe de a-i potoli nerăbdarea. Nici n-ai fi spus că Franţa este o ţară vestită pentru gastronomia ei…

Spera însă ca peste o jumătate de oră să poată pleca în oraş la restaurantul lui preferat.

*

* *

Chris Jones se întinse şi aruncă o privire critică spre vecinul lui, Milton Brabeck, care se pregătea să-şi înnoade la gât o cravată cu floricele, absolut dezgustătoare.

— Nu-ţi stă prea bine neras, remarcă el.

Milton Brabeck îi întoarse o uitătură furioasă.

— Tu arăţi ca scos din coşul cu rufe murdare!

Privi prin hublou clădirile triste, din beton întunecat.

— Oare apa de aici se poate bea?

Chris Jones ridică din umeri fatalist.

— Poate găsim Coca, numai că dacă o fac aici, cu apă plouată…

— Am auzit că ar fi plin de snackuri Mac Donald, reluă Milton plin de speranţă. N-o să murim de foame…

Cei doi duri, Milton şi Chris, cu state vechi în Serviciul Secret şi actuali oameni de bază ai CIA în probleme de luptă, duceau cu ei cam tot atâta muniţie cât un portavion de escortă, plus o totală lipsă de scrupule pentru oricine s-ar fi comportat ca un duşman al Statelor Unite. Tot ce nu mirosea ca în SUA îi făcea să întoarcă nasul cu dispreţ. Chris Jones avea obiceiul să traverseze New Yorkul cu batista la gură. Iar în ce priveşte restul lumii, era vorba numai de zone periculoase, infestate de microbi, de duhori, bacili, viruşi, în care un american normal n-ar trebui să intre decât în costum de astronaut…

O gură de apă din Europa le întorcea stomacul pe dos pentru mai multe zile şi multe dintre felurile înşirate în meniuri le sunau în ureche a veritabile obscenităţi.

— Cum naiba pot ăştia să mănânce intestine de vacă? se mira Chris. E o infamie, îţi pierzi bărbăţia după aşa ceva!

Milton îşi potrivea pistolul Beretta în holster. Echipat cu un vizor cu laser, era o armă redutabilă. Mai avea un mic Colt Cobra agăţat de gleznă şi o grămadă de încărcătoare. Chris rămăsese credincios unui monstru, acel Colt Magnum 357.

Din fericire, comandantul de bord nu fusese anunţat că cei doi îşi păstrau cu sine artileria, desigur cu complicitatea Serviciilor Secrete. Dar, chiar şi neînarmaţi erau periculoşi, fiind dotaţi cu nişte braţe cât

jamboanele şi 1.90 m de muşchi şi oase superantrenate.

— Crezi că o să reuşim, în sfârşit, să punem mâna pe ticălosul ăla? întrebă Chris încet.

Se uita spre un arab slăbănog şi mustăcios, care se pregătea şi el de aterizare. Era omul pe care îl luaseră în primire pentru supraveghere de la New York. Şi dacă ar fi fost lăsaţi să procedeze după gustul lor, un simplu interogatoriu cu întrebări „musculoase" ar fi rezolvat rapid problema.

Chris Jones se ridică şi se ciocni cu capul de plafon. Speriată, vecina din dreapta nu-şi putea desprinde ochii de pe mâinile lui cât nişte maiuri. El îi zâmbi complice:

— Să fiţi foarte atentă, doamnă, francezii ăştia sunt nişte porci…

Persoana de sex feminin căreia i se adresase avea doar vreo şaptezeci de ani şi o privire cu totul uimită… Pasagerii începuseră să coboare. Chris şi Milton se grăbiră, împingându-i fără jenă pe cei care se aşezau între ei şi individul urmărit. În mod curios, nimeni nu protestă. În momentul în care ajunseseră la pasarelă, Chris îl atinse pe Milton pe umăr şi îi strigă în faţa stewardesei:

— Băiete, cred că ţi-ai uitat revista porno în avion!

Chris Jones se făcu roşu ca macul şi bâlbâi o înjurătură. Pe pasarelă îşi vărsă năduful:

— Îţi dai seama ce impresie şi-a făcut fata aia despre mine? Cum dracu' ţi-a venit ideea?

— Păi l-am văzut pe arăbelul nostru cu aşa ceva în mână, rosti cu suavitate Milton. Ăstuia nu-i ajung fetele, are nevoie şi de poze!

— Poate i-o fi frică de SIDA, i-o întoarse Chris, sinistru.

Ajunşi în aerogară, se uitară în jur, în căutarea colegilor francezi, fără de care nu prea vedeau cum ar fi reuşit să treacă înarmaţi până în dinţi cum erau. Şi de data asta era o afacere dificilă în care trebuiau să înflorească mulţi bani.

*

* *

Imediat ce Boeingul 747 se aşezase pe pistă, începuse descărcarea bagajelor. Inspectorul divizionar Paul Bouvier privea, sprijinit de un furgon, hamalii ce scoteau bagajele din corpul avionului, le aduceau

până în dreptul benzii rulante, după care luau drumul spre sala de predare. Printre muncitori erau mulţi negri şi arabi din Maghreb, care acceptau această muncă plătită cu nimica toată. Puţin mai departe de el, cei doi colegi deghizaţi în hamali se făceau că împing la cărucioare, învârtindu-se în jurul avionului. Toţi trei erau înarmaţi şi stăteau la pândă. Din cauza zgomotului nu puteau comunica între ei, iar aparatele de emisie-recepţie erau perturbate de emisia turnului de control.

Valizele începură să urce pe banda rulantă, dispărând printr-o trapă. Cei trei poliţişti se aflau în posesia unei descrieri exacte a celei ce-i interesa: Samsonită albastră cu rotiţe. FBI-ul lipise cu discreţie la plecarea din New York o mică bandă roşie de-a curmezişul valizei, pentru a uşura sarcina colegilor francezi.

Se scurseră zece minute. Bagajele veneau unul după altul pe banda rulantă. Paul Bouvier începu să caşte. Se săturase până peste cap de acest gen de muncă pasivă: distracţia era rezervată colegilor de sus. Deodată, un hamal bărbos, un african fără îndoială, îi atrase atenţia. Îmbrăcat într-un combinezon alb, acesta tria valizele, privind etichetele, pentru a le pune deoparte pe cele ce trebuiau expediate mai departe. Făcuse deja o mică grămadă pe un cărucior.

Paul Bouvier tresări. Samsonita albastră apăru. Aproape imediat, hamalul în alb o apucă şi o puse deoparte, alături de cele ce trebuiau expediate. Paul Bouvier se strecură în spatele unui stâlp şi îşi scoase aparatul de emisie: trebuia să transmită rapid această informaţie colegilor săi. În timp ce se chinuia să obţină legătura printr-un nor de paraziţi, supraveghea valiza cu coada ochiului. În sfârşit, îi răspunse cineva:

— Aici Papa Leader. Ce se întâmplă?

— Christoase!

Paul Bouvier încremeni. Hamalul în alb apucase Samsonita albastră şi se îndepărtă cu ea.

— Bouvier! Bouvier! Ce naiba se petrece acolo?

Controlorul uitase până şi codul. Inspectorul divizionar urlă în aparat:

— Urgenţă! Urgenţă! Un hamal a pus mâna pe prada noastră. Cere întăriri.

Împinse cu brutalitate antena în aparat, îl băgă în buzunar şi se repezi pe urmele hamalului. Individul mergea lent, pe lângă peretele aerogării. Spectacol obişnuit pentru asemenea locuri. Paul Bouvier se întoarse, îi zări pe cei doi colegi ai lui care nu remarcaseră nimic şi strigă în direcţia lor:

— Veniţi repede!

Un Boeing 727 tocmai venea la aterizare şi zgomotul infernal îi acoperi vocea. Începu să gesticuleze, continuând să alerge. În sfârşit, cei doi îl observară şi se repeziră după el.

Ajunse în dreptul hamalului după câţiva metri şi îl izbi puternic în umăr ca să-l oprească. Omul se întoarse. Bouvier observă o barbă deasă, nişte ochi negri, un chip slăbănog şi dur şi o gură cu dinţi stricaţi.

Urlând cât îl ţinea gura arătă spre valiză.

— Ce naiba faci cu asta?

Hamalul nu răspunse. Cu o lovitură de cap fulgerătoare îi zdrobi nasul inspectorului şi o luă la fugă. Paul Bouvier simţi că ameţeşte, rămase câteva clipe imobilizat, cu sângele curgându-i pe obraji, după care îşi regăsi forţa de a porni pe urmele bărbosului. Remarcă doar în treacăt o furgonetă oprită la câţiva metri de pasarelă.

Hamalul se îndrepta spre ea. Din cabină coborî un bărbat. Cu calm, acesta îl ochi cu un pistol cu ţeavă lungă pe poliţistul ce alerga. Ultimul lucru pe care îl văzu Paul Bouvier a fost ţeava neagră a pistolului celuilalt şi chipul calm, impasibil, al individului care îl viza. Ochii i se împăienjeniră, deschise gura să ţipe dar nu se auzi niciun sunet. Căzu mai întâi în genunchi, apoi se prăbuşi pe burtă.

Hamalul se şi urcase în furgonetă cu Samsonita în mână.

Maşina se punea în mişcare în momentul în care apărură ceilalţi doi poliţişti de la DST. Nu auziseră împuşcăturile din cauza surdinei şi a zgomotului reactoarelor, dar îl văzuseră pe colegul lor căzând. Primul dintre ei, un tânăr de douăzeci şi patru de ani, îşi trase arma din holster alergând, în timp ce colegul lui se încurcase în curelele holsterului personal. Era prima dată după şapte ani când avea ocazia să folosească arma. Primul avu timp să tragă o dată, înainte de a primi un glonte în ochiul drept. Calm, ca la poligonul de tir, necunoscutul ochi cu atenţie şi cel de-al doilea proiectil îi smulse nefericitului tot

maxilarul. Omul se prăbuşi mort la pământ.

— Fir-ar a dracului de treabă!

Cel de-al doilea poliţist se oprise să-şi extragă arma din holster. Îngrozit, îl observă pe ucigaş ochindu-l şi simţi lovitura în cap. Nu avea cum să-şi dea seama că un glonte blindat i se înfipsese în craniu. Se rostogoli pe asfalt, orbit de sânge, cu mâna crispată pe armă.

La fel de calm, ucigaşul se urcă în furgonetă şi demară imediat, îndepărtându-se de pista de zbor.

*

* *

Farid Badr îşi pândea complicele. Îl văzu trecând de controlul paşapoartelor şi îndreptându-se spre banda rulantă. De pe terasa unde se afla, libanezul avea o perspectivă excelentă. Începu să se uite cu atenţie la toţi cei prezenţi, încercând să-şi dea seama sub ce aparenţă s-ar putea ascunde un poliţist. Mai multe persoane aşteptau în jurul lui.

O femeie îl împinse uşor, iar el se întoarse brusc. O teroare îngrozitoare i se răspândi pe faţă cu viteza unei deflagraţii nucleare. Observă dintr-o aruncătură de ochi două mâini pline de inele, ridicate la înălţimea frunţii. Între degete se afla ceva asemănător unui stilou cu capacul scos, a cărui gaură neagră era îndreptată spre el. Văzu şi ochii femeii, machiaţi cu albastru, sprâncenele subţiri şi părul negru.

— Nu!

„Puf!” în zgomotul acela asurzitor, detonaţia se pierdu neauzită. Farid Badr simţi o durere violentă în ochiul drept şi în creier.

Un proiectil de 6.35 i se înfipse în ţeastă.

Femeia lăsă mâinile în jos. Dădu drumul stiloului-revolver pe care îl ţinuse între degete şi se îndepărtă fără grabă. Cei din jur nu observară imediat trupul inert al libanezului. În clipa în care, în sfârşit, cineva se aplecă asupra lui, asasina se pierduse demult printre călători…

*

* *

— Blestemat să fie! înjură Chris Jones printre dinţi. Locul unde se

prăbuşiseră fulgeraţi cei trei poliţişti era înconjurat cu panglici roşii, ce ţineau curioşii la distanţă. Fuseseră desenate cu cretă contururile celor trei cadavre. Cei de la poliţia judiciară lucrau fără prea mult zgomot. Unul dintre ei se apropie de şeful Poliţiei Aeriene şi de frontieră.

— S-au găsit cartuşele! preciză el. Provin de la un Parabellum de 9 mm, fabricat în Cehoslovacia. Tipul a tras de şase ori şi numai în cap. Un profesionist dat dracului… Martorii spun că s-ar putea să fie vorba de un revolver Skorpio cehesc.

O maşină dotată cu girofar se apropie cu sirena urlând. Din ea coborî şeful Poliţiei naţionale însoţit de şeful său de cabinet. Se aplecă deasupra cadavrelor şi ascultă cu atenţie explicaţiile.

— Dar asupra furgonetei aţi început investigaţiile? întrebă el.

— Am găsit-o la vreo doi kilometri de aeroport, spuse comisarul divizionar însărcinat cu paza aeroportului. Fusese furată azi de dimineaţă şi a fost abandonată într-o curte părăsită.

— Şi pasagerii?

— Au dispărut, bineînţeles. Erau aşteptaţi în apropiere de complici, după cum se vede treaba. Nimeni nu poate da amănunte.

Reprezentantul FBI, ataşat la Ambasada Americană de la Paris, traducea pentru Chris Jones şi Milton Brabeck. Cei trei americani aveau chipurile sumbre. Rataseră acţiunea începută la New York. Cei patruzeci de *krytroni* se pierduseră în natură şi se mai aleseseră şi cu trei morţi.

— L-am arestat pe cel care a transportat valiza, preciză unul dintre poliţişti.

— Cine este?

— Un tunisian, dar nu i-am stabilit încă identitatea. Călătorea cu un paşaport iranian. Consulatul iranian pretinde că ar fi un fals.

— L-aţi interogat?

— Succint. Spune că nu ştia ce se afla în valiză şi că a crezut că e vorba de droguri. A încasat zece mii de dolari pentru a o transporta. Are încă banii asupra lui.

— Ce trebuia să facă cu valiza?

— Să o predea lui Farid Badr, cu care avea întâlnire la hotel Concorde.

Chris Jones clătină din cap. Farid Badr nu mai putea să se întâlnească cu nimeni. Cu glontele pe care îl avea în cap era incapabil de vreo mişcare…

— Putem să-l vedem şi noi? întrebă reprezentantul FBI.

— Desigur.

Micul convoi oficial urcă scara exterioară ce conducea spre pasarelă. Începuseră operaţiunea de ridicare a cadavrelor. Milton Brabeck se încruntă şi îi suflă la ureche lui Chris:

— Dacă eram şi noi jos, tipii ăştia mai trăiau acum…

— S-o crezi tu! replică gorila numărul doi, indivizii ăia au pus la cale o cursă aşa de sofisticată… Nu ştiu ce vom afla, dar mi se pare că mai era cineva de pază, dar nu a intervenit.

Nici nu terminase ce avea de spus, când văzură un poliţist de pe aeroport, care venea alergând, cu o valiză în mână.

— Am găsit asta lângă avion, pe sol, spuse el.

Comisarul divizionar privi obiectul şi îl deschise, imprudent de altfel. Micul grup încremeni. În valiză se afla un pistol mitralieră MP 5, dotat cu surdină. O armă deosebită. Era clar că un ucigaş se debarasase de valiză, fără să fi folosit arma.

— Ei? Ai priceput? spuse Milton. Dacă eram jos, printre ceilalţi, am fi fost acum la fel de reci ca şi ei. Nici n-am fi avut timp să ne molipsim de SIDA.

Chris Jones nici nu se gândi să zâmbească. Ajunseră la terasa izolată de mulţime. Un poliţist îl percheziţionase pe Farid Badr, găsindu-i doar o cheie de la hotel *Concorde*. Îi întinse apoi directorului general un fel de stilou.

— Iată arma crimei.

Îl examină şi reprezentantul FBI. Era o jucărie foarte simplă şi eficientă. Semăna perfect cu un stilou căruia i se scosese capacul. Îl deşurubă şi extrase dulia de aramă. Era un 6.35. Se arma foarte uşor prin simpla tragere de o tijă. Apăsând pe agrafa falsului stilou se declanşa percutorul. O singură lovitură, aproape fără recul. Dacă se trăgea de foarte aproape, era infailibil. După cum spun israelienii, nu e nevoie de un obuz de 155 ca să omori un om…

— Este fabricat în Pakistan, comentă agentul de la FBI. Nu are niciun număr, va fi deci imposibil să aflăm ceva. Câteva mii de astfel

de şmecherii circulă în întreaga lume.

Se făcu din nou linişte. Comandoul însărcinat cu recuperarea *krytronilor* lucrase din greu, eliminând orice altă pistă posibilă. Secretul operaţiunii se afla în cadavrul întins la picioarele lor.

Reprezentantul FBI îl trase pe Chris Jones de mânecă.

— Haideţi la ambasadă. Am de redactat câteva telexuri. Cu siguranţă că cei de la Washington vor face spume auzind ce s-a întâmplat.

Cele două gorile îl urmară cu capul plecat, convinse că n-au muncit bine, ruşinate la culme.

Capitolul V

Colonelul Ephraim Neguav era vânăt de furie. În calitate de ofiţer de legătură al Mossadului, ataşat la CIA, fusese convocat la Langley la orele opt dimineaţa, pentru o scurtă informare despre evenimentele de la Roissy. În biroul lui Jeff Miller, directorul adjunct al CIA, nu erau decât cinci persoane. Acesta în persoană, directorul executiv, un reprezentant al FBI şi unul de la Casa Albă.

Ofiţerul israelian întoarse o privire îngheţată şi cenuşie spre înaltul funcţionar al CIA şi spuse cu o voce şuierătoare:

— Sunt obligat să constat, domnilor, că din cauza unor serii de imprudenţe comise de agenţiile dumneavoastră, patruzeci de detonatoare nucleare se află acum în posesia unor indivizi ce lucrează, fără nicio îndoială, pentru duşmanii noştri cei mai de temut.

Simţindu-se vizat, reprezentantul FBI protestă imediat:

— Nu se poate spune că a fost vorba de o imprudenţă, în niciun caz! Colaborarea între serviciile noastre şi poliţia franceză a fost perfectă.

— Numai că au rezultat patru morţi, replică israelianul. A fost o nebunie să lăsaţi să iasă din ţară *krytronii!*

— Era singura posibilitate de a afla cine îi doreşte cu atâta ardoare, remarcă plin de tact directorul adjunct al CIA. Ceea ce s-a întâmplat a fost cu totul neaşteptat.

— Şi aţi aflat cine îi voia?

— Am identificat două paşapoarte folosite de serviciile iraniene, observă el. Numai că Iranul este încă foarte departe de a se gândi la fabricarea bombei nucleare. Pe de altă parte, este un bun aliat al Pakistanului. Aşa că, indienii ar trebui să fie neliniştiţi, nu dumneavoastră.

Ofiţerul de la Mossad sări până la tavan…

— N-o să-mi spuneţi voi când să ne neliniştim şi când nu! lătră el. Ţara dumneavoastră nu riscă să primească în cap niciun proiectil nuclear! Chiar nu ştiţi că Pakistanul şi Libia colaborează în multe domenii? Şi că, alături de Irak, Libia este la fel de înverşunată să ne distrugă? Fără să mai vorbim de Siria…

— Despre Siria nici nu poate fi vorba, tranşă reprezentantul de la Casa Albă. Am primit asigurări categorice de la Damasc. Nu le-ar face plăcere un asemenea joc, chiar în aceste momente.

Trebuie spus că, de aproximativ jumătate de an, preşedintele Siriei, Hafez El Assad, care fusese lăsat din braţe de Arabia Saudită, făcea ochi dulci Statelor Unite pentru a obţine unele credite. Siria reuşise chiar să mai potolească unele grupări teroriste ce se aflau pe teritoriul ei.

— Toţi arabii mint! răcni israelianul. Ştiţi foarte bine că sirienii sunt implicaţi în atentatul de la Lockerbie. De ce vă încăpăţânaţi să priviţi în altă direcţie?

— Pentru că nu avem nicio dovadă, răspunse plat directorul executiv.

Se făcu din nou linişte. Un beculeţ roşu începu să pâlpâie deodată pe biroul lui Jeff Miller. Acesta apăsă pe un buton ce permitea accesul secretarei în biroul lui. Fata intră, salută pe toată lumea cu o înclinare uşoară a capului şi puse pe biroul lui un dosar roşu pe a cărui copertă era scris *„Cosmic. Strict confidenţial”*.

Jeff Miller îl deschise şi citi mesajul. Când ridică privirea, trăsăturile nu i se modificaseră, dar vocea îi era uşor alterată:

— Este un mesaj din partea Ministerului Apărării din Pakistan. Acum, la Rawalpindi este ora şase după-amiaza. El a efectuat o anchetă minuţioasă în rândul serviciilor sale şi ne oferă un răspuns absolut negativ la întrebarea pe care am pus-o. Pakistanul nu întreprinde nimic legat de vreo operaţiune în care ar fi necesari

krytroni.

Colonelul Neguav ridică din umeri şi mârâi printre dinţi:

— Rahat!

Jeff Miller se făcu că nu-l aude şi continuă:

— Eu îi cred. Pakistanul ştie foarte bine că le-am suspendat ajutorul economic pentru o asemenea poveste. Şi, de altfel, îşi dau seama că putem verifica autenticitatea celor declarate de ei. Eu sunt sigur că spun adevărul.

Din nou linişte. Cei patru bărbaţi îşi dădeau seama că Jeff Miller nu s-ar angaja uşor într-o asemenea afirmaţie. Dacă spunea că e sigur de Pakistan, înseamnă că era. Colonelul Neguav cunoştea prea bine regulile jocului. De îndată ce venea vorba de proliferare nucleară, americanii luau lucrurile foarte în serios.

— Poliţia franceză l-a descoperit pe asasinul lui Farid Badr? întrebă el.

— Nu, fu nevoit să constate Jeff Miller. Potrivit mărturisirilor, se pare că ar fi vorba de o femeie de tip oriental. Dar a fost căutată în zadar, dispăruse fără urmă.

— Şi de ce l-or fi ucis? insistă israelianul.

Jeff Miller răspunse:

— Pot să vă ofer doar o ipoteză… Cei care au cumpărat *krytronii* au dorit să elimine orice posibilitate de a fi identificaţi. Farid Badr îi cunoştea. S-au gândit că era posibil ca el să cadă fie în mâinile noastre, fie în ale francezilor şi să vorbească. Nu văd altă explicaţie. El nu era înarmat şi nu se aştepta să fie atacat. Dar această supoziţie nu ne oferă nicio informaţie despre cei ce au pus la cale operaţiunea.

Colonelul Neguav oftă adânc.

— O.K. admise el. Să zicem că nu sunt pakistanezii. Nici sirienii, nici iranienii. Rămân cei mai răi, irakienii şi libienii. Şi cu ăştia nu ştii niciodată, sunt nebuni furioşi…

De astă dată tăcerea se lăsă apăsătoare. Nu se putea spune nimic. Metodele folosite presupuneau fonduri foarte importante de bani. Deci trebuia să fie vorba de un serviciu important, nu de o grupare teroristă oarecare, capabilă să plaseze bombe artizanale în avioane. Directorul adjunct al CIA reaminti ţările capabile de a construi o armă nucleară într-un răstimp destul de scurt. Mai întâi era Pakistanul, apoi

Irakul şi, foarte mult în urma lor, Libia.

Colonelul israelian îşi privi ceasul, amintire din vremuri mai bune.

— Trebuie să sun la Ierusalim şi să informez guvernul, anunţă el. Este vorba de o ameninţare la adresa securităţii ţării mele. O să ne ocupăm noi în continuare de toată povestea asta. Sunt convins că veţi primi un protest oficial, în foarte scurt timp.

— De îndată ce vom afla noutăţi, vi le vom transmite imediat, promise Jeff Miller.

Israelianul avea un chef nebun să trântească uşa. Dar era capitonată atât de temeinic, încât nu se auzi niciun sunet. Imediat după plecarea lui, cei patru bărbaţi îşi aprinseră câte o ţigară, parcă într-un emoţionant tablou de familie, apoi îşi turnară cafea. Tensiunea scăzuse simţitor. Reprezentantul FBI, care întrerupse tăcerea, încercă să fie foarte direct.

— Ce credeţi despre situaţia asta, domnule Miller?

Funcţionarul de la Casa Albă răspunse în locul lui:

— Suntem într-o situaţie foarte delicată şi extrem de gravă, spuse el. Acum Israelului nu-i mai era frică de sovietici, aşa că nebunul ăsta bătrân de Shamir e în stare să-şi lichideze vecinii arabi „preventiv”, dacă nu găsim urgent *krytronii* ăia.

„Şi uite aşa, se poate rezolva problema Orientului Mijlociu” se gândi directorul executiv care era, mai degrabă, anti-arab. După cum îl ştiau ei pe Saddam Hussein, israelienii nu vor întârzia să reacţioneze.

Secretara intră din nou cu diverse hârtii pe care Jeff Miller le examină rapid. Întoarse apoi capul spre directorul executiv.

— Domnii Jones şi Brabeck doresc instrucţiuni, misiunea lor la Paris fiind terminată…

— Le vom răspunde peste o oră, spuse directorul executiv. Trebuie să fim foarte prudenţi, au murit deja şase oameni în afacerea asta. Şi nu avem niciun indiciu asupra asasinilor. Am primit un raport de la biroul nostru de la Viena. Se pare că Malko Linge a început să urmărească un embrion de pistă, un fel de prostituată de lux, ce pare a fi amestecată în asasinarea celor doi agenţi pe munte.

— Nici nu mă mir, dacă este vorba de prinţul Malko, remarcă insinuant directorul adjunct. M-ar fi surprins să se ocupe de un

miner…

— Nu mai face glume proaste, protestă directorul executiv. Dacă am avea mai mulţi ca el la CIA, lucrurile ar merge mult mai bine. Şi pentru că s-au întâmplat deja nişte nenorociri, cred că o să-i trimit pe Chris şi pe Milton în ajutorul lui. Tot sunt în Europa.

— Se aprobă, spuse Jeff Miller. Trebuie să obţinem mai repede un rezultat. Cu orice preţ. Altfel, israelienii îşi vor pune în mişcare lobby-ul lor şi o să fie îngrozitor…

— Şi cu noi cum rămâne? protestă reprezentantul FBI-ului. Doar n-o să stăm la plajă! Spuneţi-mi, dat fiind că iranienii nu colaborează cu Irakul, ar fi posibil să acţioneze în contul libienilor?

— Tot ce se poate, răspunse directorul executiv. Din păcate, pe partea asta nu prea avem multe relaţii. Am reuşit să reactivez un număr de agenţi ce pot să afle câte ceva. Astăzi aştept un telefon de la Beirut. L-am alertat şi pe regele Marocului şi pe algerieni. Aceştia ne-au răspuns deja, habar n-au de nimic din ce ne interesează. Dacă ar fi fost vorba de libieni, cred că ar fi ştiut câte ceva.

Jeff Miller se uită la ceas.

— Domnilor, am o întâlnire cu membri din Congres. Bineînţeles, această afacere trebuie să rămână secretă cât mai mult timp posibil. Preşedintele e în stare să facă o criză de isterie dacă apare ceva în presă…

Reprezentantul FBI clătină din cap cu resemnare.

— Puteţi să contaţi pe israelieni? Ăştia or să înceapă să cotcodăcească prin toate colţurile…

Jeff Miller îşi aranja documentele în servietă. Se întoarse apoi spre directorul executiv.

— Acţionaţi cu toată vigoarea asupra biroului de la Viena. Se pare că pista cu prostituata este singura de care dispunem în acest moment.

*

* *

Tânărul duce de Wittenberg râdea prosteşte şi în cascade, exasperându-l pe Malko. Numai că nu era momentul să-i atragă atenţia… Instalat în biblioteca din castelul său de la Liezen, în faţa unui platou cu micul dejun, Malko discuta prieteneşte cu tânărul

căruia îi telefonase puţin mai devreme. Aparent, superba Pamela Blazer nu-i pomenise nimic despre uriaşul buchet de trandafiri pe care îi primise de la Malko după accident.

Silueta uşor adusă de spate a lui Elko Krisantem apăru în uşa bibliotecii, făcând semne spre ceas.

Malko trebuia să plece la aeroportul Schwechat pentru a-i întâmpina pe Chris Jones şi pe Milton Brabeck care soseau de la Paris. Era legat de ei printr-o prietenie foarte veche.

— Dragă prietene, propuse el, ce-ai spune de un weekend la Liezen, săptămâna viitoare, în care să-ţi aduci şi minunata logodnică? Sau poate alte dame…

Dar ştia că nu riscă deloc. Tânărul aristocrat austriac era fidel până la disperare Pamelei Blazer. În receptor auzi râsul subţire şi neplăcut, care îi străpunse timpanele.

— Ah, aşa sunteţi întotdeauna, insinuant. Doar v-am spus că sunt foarte îndrăgostit. Mi-ar fi făcut plăcere să venim, dar plecăm în Franţa în weekend.

— Da? La Paris?

— Nu, la Saint-Brice. Se organizează acolo un bal costumat. Toată lumea bună din Europa va fi prezentă. Asta este la Amboise, la două sute de kilometri de Paris. Eu mă voi deghiza în paj…

— Ai să fii superb, spuse Malko cu seriozitate. Poate ne întâlnim acolo. Ezităm încă, dar dacă mergi şi dumneata…

Imediat după ce închise telefonul, Malko se repezi la şemineul pe care se aflau invitaţiile cele mai diverse. O descoperi pe cea cu faimosul bal mascat şi o reciti. Avea un chef teribil să se deghizeze, dar apelurile de la biroul CIA de la Viena deveneau tot mai presante.

Alexandra intră în bibliotecă, întrerupându-i şirul gândurilor. Arăta superb într-un costum din piele roşie.

— Eu mă duc la plimbare, atâta timp cât ai treabă cu maimuţele alea pline de păduchi…

Nu-i prea erau dragi cele două gorile…

— Unde te duci?

— Să iau dejunul la Viena.

— Cu un bărbat?

— M-ai văzut ultima dată luând dejunul cu o femeie…

— În ţinuta asta?

Strecurându-şi mâna sub fusta ei, Malko deduse că nu purta nimic pe dedesubt. Alexandra îi adresă un zâmbet provocator.

— Ei, nu toţi bărbaţii sunt aşa îndrăzneţi ca tine, iubitule! Şi chiar dacă m-ar dori câţiva, ar trebui să fii mândru. Îţi promit să fiu cuminte. Adică, o să mă străduiesc…

— Eşti o afurisită încântătoare!

Îşi aminti de un moment când dăduse gata un aristocrat bătrâior, numai cu peisajul pe care i-l oferise asupra picioarelor ei uşor desfăcute, fără niciun fel de lenjerie pe sub fustă. Bietul om suferise şase luni de pe urma unei asemenea tentative de seducţie şi îi trimisese atâtea flori, încât ar fi putut deschide un magazin.

Elko Krisantem apăru în uşa bibliotecii:

— La telefon, înălţimea voastră.

Malko ridică receptorul. Vocea dulce şi senzuală a lui Mandy Brown îi gâdilă în mod plăcut timpanul.

— Malko! M-ai căutat? Ieri dimineaţă am fost să joc golf! E foarte amuzant şi vin acolo numai bărbaţi atletici, musculoşi, e o plăcere. Tu joci golf?

— Nu, răspunse Malko.

Alexandra se aplecă şi apăsă pe clapa ce transmitea vocea în difuzorul instalat într-un colţ al camerei. Chiar în momentul în care vocea lui Mandy era mai insinuantă ca niciodată.

— În fond, ai dreptate. Şi mie îmi place să fac dragoste. Mai ales cu tine. Îţi aminteşti, la Brunei… Când mă gândesc, mi se face rău… Şi la Abu Dhabi, în Rolls, în timp ce îl decapitau pe Kalid! Cred că n-am mai avut aşa om de când sunt…

Malko avea impresia că cerul i se prăbuşeşte în cap, în bucăţele mici. Se uită la Alexandra. Ea îl fixă cu privirea unei pantere gata să-şi sfâşie prada. El voi să-i smulgă telefonul din mână. Dar în zadar, pentru că Alexandra îşi înfipse dinţii în braţul lui. El scoase un ţipăt, căruia îi răspunse râsul senzual al lui Mandy.

— Ah, văd că merge repede cu tine. Ai exact reacţiile pe care le aştept. Ştii. Eu sunt în patul cu aşternuturi roz, din mătase. Cam alunecă, dar am făcut nişte anouri din piele pentru picioare şi e senzaţional… Nici nu pot să-ţi descriu ce simt. Ar trebui să fii aici…

— Cine e nenorocita asta? urlă Alexandra, suficient de tare ca să fie auzită de Mandy Brown.

— Nu cumva mi s-a părut că aud cuvântul „nenorocită”? Puiule, doar nu eşti în pat cu femeia de serviciu!

Malko avu impresia că Alexandra o să smulgă firul telefonului. O auzi ţipând:

— Am spus nenorocită şi aş fi putut să adaug „putoare”! Şi încă n-am spus tot…

Mandy Brown reuşi să protesteze cu cel mai pur accent oxfordian. Păstrându-şi un calm olimpian şi veninos se grăbi să adauge:

— Malko dragă, camerista ta este prea vulgară. Şi, în definitiv, nu văd de ce şi-ar permite să-mi vorbească pe tonul ăsta, numai pentru că îmi place să fac dragoste cu tine…

— Nemernică nenorocită! urlă Alexandra, smulgând firul telefonului. Ochii ei aruncau flăcări. Cu un şut bine ţintit, pulverizâ o vază de cristal. Următoarea lovitură era destinată lui Malko, mai exact, părţilor sale sensibile, dar el reuşi să se ferească la timp. Piciorul austriecei lovi colţul unui fotoliu baroc şi se auzi un ţipăt de durere.

— Mizerabilule! Şi mă mai şi loveşti!

Ce să mai spui în faţa unei asemenea rele credinţe… Merita o medalie de aur pentru atâta feminitate dezlănţuită!

— Calmează-te, încercă Malko. Mandy glumeşte. Îi face plăcere să te enerveze. Niciodată n-am…

În faţa lui, Alexandra mârâi:

— Ei bine. Eu n-o să te enervez degeaba! O să mă duc să caut bărbaţi şi îţi jur că o să mă dau tuturor. Şi o să iau masa cu cinci masculi care îmi fac curte!

După care ieşi din încăpere trântind atât de tare uşa, încât mai făcu o victimă, încă o superbă vază de cristal veneţian… Peste câteva minute, Malko auzi motorul maşinii şi o văzu pe fereastră demarând într-un scrâşnet de pneuri. Se îndepărta ca o tornadă… Păşind cu grijă printre cioburi, se apropie din nou de telefon. Mandy nu închisese.

— Ai avut probleme cu camerista? întrebă ea plină de o candoare ipocrită.

— Mandy, spuse Malko, ştiam că eşti o afurisită şi jumătate, dar ai

întrecut orice măsură… Nu era camerista, ci Alexandra. Şi…

— Ia spune, nu cumva a fost cameristă înainte de a-ţi intra în pat? Glasul ei avea răceala unei bucăţi de marmură. În mod vizibil, nu voia să cedeze terenul.

Simţind că totuşi lui Malko nu-i prea ardea de glumă, reluă cu inimitabila ei voce dulce:

— De ce spuneai că m-ai căutat?

— Te-am căutat ca să te invit la un bal costumat, răspunse Malko.

Îşi propusese mai întâi să o invite pe Mandy Brown la Liezen. Pentru că avea nevoie de cineva care să ştie să o tragă de limbă pe Pamela. Cu o motivaţie substanţială, Mandy era în stare să facă minuni. Acum era însă ceva mai complicat.

Îngerul de serviciu trecu în zbor planat prin încăpere…

— Ce fel de bal? întrebă Mandy luată prin surprindere.

— Un bal costumat, ca pe vremuri, răspunse el.

— Ah. Ceva ca în Muppet-show, nu-i aşa? întrebă Mandy încântată. Întâmplarea făcea să nu aibă habar de cinematograf şi de filme de epocă. Consuma doar spectacole TV.

— Ei, nu chiar, spuse Malko. E vorba de costume de epocă.

— Care epocă?

— Din Renaştere.

— Asta e o epocă?

— Aşa se pare. Iar moda era fermecătoare pentru femei. O să vezi!

— Şi se întâmplă la tine acasă chestia asta? Cu pantera ta prin preajmă?

— Nu, nu, la nişte prieteni, în Franţa.

— În Franţa! exclamă Mandy. N-am fost niciodată acolo. Am auzit că sunt o groază de plantaţii de viţă de vie şi că masculii sunt gata oricând de fapte mari… Se pare că sunt mari porci…

— Mandy, o corectă Malko, din cauza ta bieţii bărbaţi se transformă în fiare…

— Crezi?

Începuse să toarcă pisiceşte.

— Ei, ce zici, poţi să vii?

Tăcerea dură atât de mult, încât i se păru că s-a întrerupt convorbirea. Până când Mandy Brown întrebă cu o voce plină de

neîncredere:

— Ia zi, ce se ascunde în spatele acestui bal costumat? Ultima oară m-ai făcut să parcurg lumea în lung şi în lat pe urmele unei turme de nenorociţi care abia se dăduseră jos din copaci…

— Nu fi rasistă. Mandy, o corectă Malko. Prinţul Mahmud a fost foarte drăguţ cu tine.

— E adevărat! Era bine dotat individul, dar era totuşi un cimpanzeu. Hai, spune-mi adevărul! Care e problema?

— Nu e nicio problemă, voiam doar să te văd. Mă gândisem să merg la balul ăsta cu tine şi cu Alexandra, dar cred că o să mă opresc doar la tine.

— Nu prea eşti inspirat, i-o reteză Mandy. Cum îţi închipui că m-aş fi afişat lângă o cameristă!? Şi nu prea ştiu cum naiba s-ar putea face dragoste într-un costum de epocă, e prea complicat. Dacă vrei să mă vezi, vino la Londra şi îţi promit că nu ne dăm jos din pat până luni.

— Eu zic să vii şi n-o să-ţi pară rău. Toată aristocraţia Europei o să fie acolo, cele mai vechi familii…

— Da, ar fi interesant, recunoscu Mandy, dar n-o să mă bagi iarăşi în cine ştie ce porcărie?

Se purta ca oricare fată simplă încântată de lumea mare. Cum i se vorbea de mondenităţi, gheaţa se topea.

— Te voi prezenta tuturor celibatarilor de viţă nobilă din Europa, continuă Malko.

Mandy Brown suspină din greu.

— Bine. Presimt că iar mă tragi pe sfoară! Dar mi-e dor de tine… Şi unde ne întâlnim?

— La Paris, propuse Malko. O să aranjez eu totul.

— Eşti un băiat de zahăr, Malko! O să-mi cumpăr o chestie fabuloasă în stilul ăsta, cum îi zici tu… Sper să se găsească pe aici… Dar credeam că m-ai uitat.

— Tu nu poţi fi uitată, o asigură Malko. Şi să nu uit, cred că o să întâlneşti şi persoane cunoscute acolo…

— Ia te uită… pe cine?

— O ştii pe Pamela Blazer?

— Nu cred, nu-mi amintesc…

— Poate ai întâlnit-o când se numea Pamela Singh…

Mandy izbucni în râs.

— Pamela? Nu-mi vine să cred… Chiar o cunoşti?

— Oarecum… de ce?

— E o tipă dată naibii! Când a venit la Londra era în fundul gol şi fără o leţcaie. Se dădea drept o mare vedetă a cinematografiei indiene. Evident, nu jucase decât în filme porno, dar avea un fund nemaipomenit, o mutră de toţi banii cu nişte ochi, cât farfurioarele şi o mină de nevinovată, care făcea minuni. Mai avea şi un apetit sexual de milioane… Cât ai clipi, a avut Londra la picioare. Ne-am întâlnit o dată şi era cât pe ce să-mi sufle tipul cu care venisem. Numai că nu mă deranja deloc, aşa că ne-am distrat pe seama lui şi am rămas prietene. Tipa este însă foarte tare… urăşte bărbaţii şi cred că a consumat câţiva kilometri de masculi puşi unul lângă altul…

Mandy Brown avea şi judecăţi foarte aspre.

— Şi mai eşti în relaţii bune cu ea? Ţi-ar face plăcere să o vezi? O să vină cu un prieten de-al meu…

— A, fireşte, cred că avem ce ne povesti!

Malko termină convorbirea pe deplin satisfăcut. Cu puţin noroc, ar putea reuşi să avanseze în ancheta ce îi stătea pe cap. Şi oricum, va fi mult mai uşor să-i explice lui Mandy, privind-o în ochi, cam ce aştepta de la ea. Dacă reuşea să o mobilizeze pe Pamela Blazer, se putea declara încântat. Sigur, era o ironie a sorţii, dacă se gândea mai bine, ca marea agenţie temută în lumea întreagă, marea CIA, să depindă – pentru descifrarea misterelor – de toanele unor creaturi ca Pamela şi Mandy…

Îi rămânea foarte puţin timp până la aterizarea avionului în care soseau cele două gorile de pază. Mai trebuia să îl anunţe şi pe Jack Ferguson de progresele pe care le făcuse.

*

* *

— Alteţa voastră, suntem urmăriţi, anunţă calm, Elko Krisantem. Rollsul albastru se îndrepta spre aeroportul Schwechat. Pe partea stângă se afla trenul de aterizare, iar pe dreapta un câmp semănat cu sfeclă de zahăr. Malko se întoarse şi observă un BMW de culoare gri şi chiar în spatele lor. La bord se aflau doi bărbaţi, iar maşina nu avea

placa de înmatriculare din faţă, lucru foarte neobişnuit pentru circulaţia rutieră din Austria.

— Sunt demult în spatele nostru? întrebă Malko, mai mult mirat decât neliniştit.

— Habar n-am, recunoscu turcul. N-am fost atent.

Apoi scotoci discret sub scaun şi extrase vechiul său Parabellum Astra de care nu se despărţise niciodată. Avea o grijă drăgăstoasă pentru arma lui pe care o ţinea mereu pregătită cu un glonte pe ţeavă şi un încărcător plin.

Îl aşeză binişor pe scaunul de lângă el, ca să-l aibă la îndemână. Maşina din spate se apropia. Malko observă că semnalizează intenţia de a-i depăşi. Liniştit, se lăsă pe spate şi îi spuse lui Krisantem:

— Cred că eşti prea nervos, Elko! Ăştia nu ne urmăreau.

BMW-ul ajunsese în dreptul lor. Auziră deodată o serie de pocnete seci şi geamul din stânga se făcu ţăndări.

Dacă Malko ar fi rămas aplecat spre scaunul lui Krisantem ar fi fost ciuruit de gloanţe. Ridică puţin capul şi văzu un bărbat cu faţa ascunsă sub un ciorap negru, înarmat cu un pistol mitralieră Skorpio. Şoferul BMW-ului îşi potrivea viteza după cea a Rollsului, ca cel înarmat să-l poată avea pe Malko în bătaia armei. Austriacul nu prea avea unde să se ascundă. Simţi că îngheaţă de groază. Ucigaşul aştepta să îl doboare.

Capitolul VI

Braţul lui Elko Krisantem se destinse ca un arc, cu pistolul îndreptat spre geamul spart. Nu avu timp să ochească. Trase la întâmplare, văzu parbrizul BMW-ului zburând în ţăndări şi maşina rămânând în urmă. În oglinda retrovizoare observă că automobilul se oprise pe marginea drumului, după ce parcursese câţiva metri în zig-zag. Nu putea să-şi dea seama dacă îl atinsese pe şofer.

— Dă înapoi, strigă Malko.

Turcul băgă în marşarier, fericit peste măsură. De atâta amar de vreme nu mai avusese ocazia să folosească pistolul. Malko observă prin lunetă că un bărbat cobora din maşină precipitat, rostogolindu-se

imediat la pământ. Era cel cu ciorapul pe faţă şi cu mitraliera în mână. Krisantem îl văzu şi frână brusc. Nu putea să facă faţă cu arma lui, iar pistolul extraplat al lui Malko rămăsese la Liezen.

Pe lângă ei circulau maşini în ambele sensuri. BMW-ul făcu un viraj scurt, omul care se aruncase la pământ se urcă dintr-un salt, iar maşina o porni în direcţia opusă.

Krisantem încercă să facă şi el aceeaşi figură. Numi că Rollsul era mult mai lung şi fu obligat să facă manevra de două ori. Când, în sfârşit, reuşi, BMW-ul era destul de departe. Acceleră la maximum, profitând de autostradă.

Lansat aproape cu două sute de kilometri la oră, Rollsul Silver Spirit parcă plutea. Se apropia o curbă. Elko atinse uşor frâna. Îi era teamă că pierde BMW-ul. Malko reuşi să descifreze o parte din placa de înmatriculare din spatele maşinii, W 432…

— Opreşte! îi strigă lui Elko. E inutil…

Din pricina drumului presărat cu viraje, BMW-ul se putea strecura cu uşurinţă şi nu aveau cum să-l mai prindă din urmă. Cel puţin, avea o parte din număr… Se întrebă de ce oare voiseră să-l omoare? Nu putea să fie decât un singur motiv, Pamela Blazer. Era posibil oare ca misterioşii lui adversari să dorească să-l elimine chiar înainte de a lua legătura cu indianca?

Din cauza incidentului de pe autostradă, era prea târziu să mai ajungă la aeroport. Nu avea decât să-i întâlnească pe cei doi americani la ambasadă.

*

* *

— Chris!

„Gorila” tocmai deschisese uşa biroului şefului staţiei CIA din Viena, cu un zâmbet larg înflorit pe chipul său de obicei inexpresiv. În spatele lui, Malko văzu silueta impozantă a lui Milton Brabeck. Ca de obicei, gorila îi strânse mâna cu putere, zdrobindu-i degetele de atâta simpatie. Americanul îşi trase mâna repede. Uitase de inelul lui Malko…

— Fir-ar să fie! Numai gagicile poartă inele, alteţa voastră…

Jack Ferguson îşi permise un surâs indulgent.

— Ăştia doi nu se schimbă niciodată. Dar mi-au spus numai lucruri bune despre tine…

De fapt, ştia că cele două gorile îl adoră pe Malko. Acesta strânse cu grijă mâna lui Milton Brabeck şi anunţă:

— Elko e jos, dacă vă e dor de el…

— Elko! răspunseră cei doi într-un glas. Şi încă ce dor ne e…

Ieşiră în viteză din birou. Îl cunoscuseră pe Elko la Istanbul, cu mult timp în urmă şi, după un început dificil, prietenia lor evoluase fără umbre.

— De fapt, care este misiunea lor aici? întrebă Malko, după ieşirea lor.

— Păi, nu mai aveau ce face la Paris, îi explică Jack Ferguson. Poliţia franceză nu a reuşit să găsească nicio urmă a comandoului care a furat *krytronii*. După moartea lui Farid Badr, doar Pamela Blazer ne mai poate pune pe urmele celor care trag sforile în afacerea asta. Şi, după cele întâmplate cu Heidi şi John, mi se pare că trebuie să fii puţin păzit…

— Nici nu ştii câtă dreptate ai! răspunde Malko. Portiera din stânga a Rollsului meu e făcută praf.

Şi îi povesti ce i se întâmplase pe drumul spre aeroport. Şeful staţiei CIA îl urmărea cu atenţie.

— E bizar, totuşi, recunoscu el. Atentatul acesta nu poate fi legat de *krytronii* care, oricum s-au pierdut în spaţiu, dar se află acolo unde era nevoie de ei. Cred că vor, cu tot dinadinsul, să te lichideze ca să nu intri în legătură cu Pamela Blazer. Or, din câte ştiu, nu ai întreprins nimic în acest sens…

— Asta înseamnă, continuă Malko, că ea a povestit istoria cu portiera pe care i-am smuls-o. Probabil prietenilor ei, iar aceştia au înţeles despre ce este vorba. Fie că mă cunosc, fie că sunt foarte tari pe poziţie…

Jack Ferguson aprinse o ţigară.

— Şi asta nu e tot, reîncepu el. Mi-e foarte greu să admit că un oarecare serviciu de spionaj e gata să te elimine, numai ca să nu afli despre cine e vorba. Oricum, într-o bună zi, vom afla cine îl plătea pe Farid Badr. Mă întreb dacă nu cumva această Pamela Blazer se află în posesia unei informaţii esenţiale pe care ar putea-o dezvălui. Fără să-

şi dea seama, chiar.

— Cred că ai dreptate, spuse Malko.

Americanul clătină din cap.

— În cazul ăsta trebuie „tamponată” cu orice risc… Habar n-ai ce presiuni fac cei de la Washington asupra mea! Numai din cauza nenorociţilor ălora de *krytroni!* Dar dacă o mai fi şi altceva? Casa Albă s-a săturat de cei de la Ambasada Israelului care le stau toată ziua pe cap. Îşi varsă tot focul pe Langley, care mă sună pe mine să mă întrebe ce am mai făcut… Aşa că te întreb şi eu. Ce ai mai făcut?

— O să-ţi spun, promise Malko, dar mai întâi am putea încerca să găsim blestematul ăla de BMW. Ştiu o parte din număr, poate reuşim ceva…

Jack Ferguson transmise numărul secretarei sale, cu instrucţiunea să-l comunice şefului poliţiei austriece. După ce termină, Malko începu să-i povestească scena pe care voia să o monteze cu Mandy Brown la balul mascat. Americanul nu părea să guste comicul situaţiei. Nu i se părea un procedeu prea clasic…

— Vorbeşti serios despre balul ăsta? întrebă el. Mi se pare o chestie uşuratică…

— Îţi spun că Mandy Brown e în stare să stoarcă informaţii şi de la un mort, îi explică Malko. Şi o cunoaşte pe Pamela. S-au învârtit în aceleaşi cercuri la Londra. În mod sigur, îşi vor face mărturisiri. Iar printre clienţii Pamelei trebuie să fie şi tipi foarte periculoşi. Cred că ăştia sunt în spatele întregii poveşti. Nu se poate să nu-i spună ceva lui Mandy. Ştii foarte bine, de altfel, că nu am putea scoate nimic de la fata asta prin mijloace clasice. Şi pentru că îşi alege cu grijă amanţii, trebuie să aibă şi o foarte solidă protecţie politică.

— O.K., admise Jack Ferguson, sper să ajungi la un rezultat. O să te sprijinim aşa cum trebuie.

— O să am nevoie de ajutor! recunoscu Malko. Pentru că nu am niciun chef să fiu cel de al şaptelea mort. Dar, în privinţa *krytronilor*, părerea mea este că au zburat deja departe…

— Dacă reuşim să identificăm hoţii, vom avea posibilitatea de a interveni pe cale diplomatică, spuse americanul şi, în felul ăsta, le dăm israelienilor un os de ros…

Secretara intră şi puse o hârtie pe birou. Jack o citi şi ridică

privirea mirat.

— Există un BMW de culoare gri, cu numărul W 432850. Aparţine delegaţiei irakiene din cadrul OPEC…

Malko remarcă suav:

— Este a doua oară când vine vorba despre OPEC, deşi te încăpăţânezi să crezi că iranienii sunt la mijloc…

— Nu mai înţeleg nimic, bâigui şeful staţiei CIA. Poate nu e maşina lor…

— Elko a lovit-o, i-a făcut parbrizul praf. S-ar putea verifica, remarcă Malko.

*

* *

Sediul local al OPEC se afla în cartierul rezervat instituţiilor din cadrul Organizaţiei Naţiunilor Unite, pe insula aflată între Dunărea Veche şi Dunărea Nouă, un fel de canal paralel cu marele fluviu. În faţa lui, pe Wagramerstrasse, se afla un parking cu şase etaje, rezervat funcţionarilor acestui organism, unde erau sute de maşini.

Malko, escortat de Chris şi Milton, luă liftul până la ultimul etaj şi începură cercetările.

— Ia priviţi, spuse Malko, n-o să fie prea greu să aflăm. Fiecare parking era numerotat cu înmatricularea vehiculelor ce se aflau acolo. La etajul al treilea găsiră ce căutau. Malko simţi un mic şoc văzând placa de înmatriculare a BMW-ului de culoare gri, parcat printre alte maşini. Se apropie de el. Dar nu avea nicio urmă, nicio zgârietură.

— Hei, spuse deodată Chris Jones, care se uita la partea din faţă. Ai văzut că nu mai are parbriz rabla asta?…

Era atât de evident, încât Malko nu remarcase. Întinse mâna, nevenindu-i să creadă. Pur şi simplu, parbrizul dispăruse! Fusese scos în întregime. În rama de cauciuc rămăseseră câteva resturi de sticlă securizată. Dar, la prima vedere, maşina părea în regulă, mai ales că partea din faţă se afla spre un perete.

— Asta e recunoscu Malko.

Deschise torpedoul şi scoase documentele maşinii. Era înmatriculată pe numele delegaţiei permanente a Republicii Irakiene pe lângă OPEC. Puse totul la loc.

— Nu mai avem ce găsi aici, spuse el. Dar trebuie să rămâneţi prin preajmă şi să vedeţi cine foloseşte maşina. Doar nu au de gând să o abandoneze în starea asta!

— Începe bâlciul, suspină Chris Jones.

Pentru prima dată aveau o probă tangibilă, pe lângă Pamela Blazer.

Milton Brabeck murmură:

— Dacă sunt tot ăia de la Roissy, o să se lase cu vărsare de sânge. Chris şi Milton se postară la pândă, în dreptul intrării în parking. Iar Malko fluieră după un taxi. Vânătoarea începea.

*

* *

Ibrahim Kamel transpira intens într-o cabină a Poştei Centrale din Viena. Degeaba vorbise într-o arabă codificată, era sigur că interlocutorul lui era supravegheat. Dar nu avea de ales. După ce povesti cum dăduse greş atentatul, ascultă fără să crâcnească un potop de înjurături. La sfârşit întrebă umil:

— Care sunt ordinele pentru mai departe?

La celălalt capăt al firului, Tarik Hamadi se gândea intens. Până în momentul acela, datorită ferocităţii sale, urmele fuseseră şterse. Recuperase *krytronii* – lucrul cel mai important – de sub nasul francezilor şi americanilor şi eliminase singura persoană ce cunoştea amănunte despre mecanismul afacerii şi ar fi putut să vorbească. În sfârşit, făcuse o economie de cinci milioane de dolari ce trebuiau plătiţi lui Farid Badr. Pentru eliminarea lui folosise una dintre executantele din serviciul ultrasecret, cea care era însărcinată cu lichidarea duşmanilor personali ai lui Saddam Hussein. Toate astea meritau aprecieri şi îl îndemnau la o oarecare doză de indulgenţă faţă de Ibrahim Kamel, cel care organizase totul atât de minunat pe aeroportul Roissy.

Acesta aştepta cu răbdare hotărârile şefului său.

— Maşina trebuie să dispară imediat, ordonă Tarik Hamadi. Imediat.

— Şi cu ea ce fac?

„Ea” era Pamela Blazer, iar Ibrahim Kamel nu ştia cum să procedeze. I-ar fi făcut mare plăcere să şi-o aducă în pat, dar fusese

iubita ocazională a şefului său. Deci nu putea să o atingă.

Tarik Hamadi nu răspunse imediat. Până în momentul acela, Pamela Blazer nu fusese niciodată amestecată în afacerile sale. De câte ori venea la Viena, se mulţumea să o „închirieze” pentru o perioadă mai scurtă sau mai lungă. Abia acum îşi dădea seama că făcuse o imprudenţă îngrozitoare punând-o în legătură cu Georges Bear, cel care reprezenta baza operaţiunii *OSIRAK*. Pentru că Pamela Blazer era singura persoană care ştia că există o legătură între Georges Bear şi Tarik Hamadi. Dacă această simplă informaţie ieşea la lumină, totul se va sfârşi catastrofal. Deci Pamela reprezenta un risc potenţial uriaş pentru operaţiunea *OSIRAK*.

— Deci? întrebă Ibrahim Kamel, transpirând în valuri.

Tarik Hamadi se hotărî într-o fracţiune de secundă.

— Lichideaz-o, spuse el. Cât mai curând şi cât mai discret posibil. Apoi poţi să pleci la Bagdad să te odihneşti un timp. Începi să fii prea cunoscut aici.

Ibrahim Kamel îi mulţumi cu căldură. Sigur că ar fi preferat să se odihnească la Paris, dar ordinele nu se discută. Puse receptorul în furcă şi plecă gânditor.

Cum să o lichideze pe Pamela Blazer în mod discret? Nu prea îndrăznea să recunoască, dar spera să o şi consume puţin înainte de a o ucide. Exact cum procedase cu Heidi Ried. Erau momente absolut extraordinare. Se urcă în Fordul Escort în care se afla amicul său, Selim şi îi povesti ce aveau de făcut.

— O să acţionăm chiar în seara asta, anunţă el. Mergi şi tu cu mine, dar o să urc singur la ea.

Nu îşi făcea prea multe griji. Pamela Blazer îl cunoştea foarte bine şi primea mereu mesaje prin el. Nu avea să fie neîncrezătoare. Şi, fiind singur, putea să îşi ofere câteva momente agreabile cu ea, înainte de a o lichida. Nu s-ar putea afla nimic. Ba chiar execuţia putea fi motivată ca o crimă comisă de un sadic.

*

* *

— Au dus maşina într-un garaj particular, anunţă Chris Jones. Altă maşină a urmărit-o foarte aproape. Era un Ford Escort căruia i-am

reţinut numărul.

— Cine conducea? întrebă Malko.

— Un tip destul de mărunt, pătrăţos. Cu o mustaţă mare. Aproape chel.

Malko îşi notă numărul. Se afla la *Sacher*, pentru dejun, singur, întrebându-se dacă Alexandra îşi va pune ameninţările în practică.

— Bine băieţi, spuse el. După dejun, veniţi la ambasadă.

*

* *

— Nu pot să-mi revin, mărturisi şeful staţiei CIA. Şi nu numai eu. Le-am trimis un raport la Washington în care povesteam despre implicarea serviciilor irakiene în această afacere şi au crezut că visez. Dar nu mai există nicio îndoială.

— Ai aflat ceva în plus despre ei?

— Facem cercetări. Centrul lor vital se află la Geneva. Sunt foarte bine înfipţi la Londra, Paris şi Bruxelles. Dar şi-au format reţele foarte discrete. Nu e vorba de terorism, ci doar de trafic de arme şi de lichidarea opozanţilor aflaţi în exil. Au vreo douăzeci de mercenari care colindă Europa. Numai că noi habar n-avem cine sunt.

— Deci e clar că ăştia au comis cele şase crime plus tentativa împotriva mea, spuse Malko. Şi, după părerea mea, se pregătesc pentru un al şaptelea asasinat.

— Împotriva ta?

— Nu, cea vizată trebuie să fie, de data asta, Pamela Blazer.

Jack Ferguson ridică din umeri, surprins.

— Crezi aşa ceva? Doar lucrează mână în mână cu ei. De ce ar lichida-o?

— Şi Farid Badr a lucrat pentru ei, remarcă Malko. Şi totuşi l-au lichidat.

— Şi ai vreo idee, dacă spui că ar fi ameninţată?

— Trebuie protejată, spuse Malko. Fără să observe ceva. Poimâine pleacă la balul de la Amboise, unde plecăm şi noi. Dar se poate întâmpla ceva înainte. De aceea nu are rost să mai încerce ceva. Chris şi Jones pot să se ocupe de ea. Ştiu că mâine va lua masa cu amantul ei; apoi va petrece restul zilei cu el. Dar mai rămâne seara asta.

— O.K, dă-le instrucţiuni lui Chris şi lui Milton.

Răspunse apoi la soneria ce se declanşase pe biroul lui.

— Au şi venit, spuse el.

Cele două gorile intrară majestuoase în birou.

— Am o trebuşoară nouă pentru voi băieţi, spuse Malko. Trebuie să faceţi puţin pe dădacele.

— Pentru alteţa voastră?

— A nu, pentru o creatură superbă.

Şi le întinse fotografia Pamelei Blazer în barul Bristol. Cu ochii ei imenşi, cu nasul drept, semăna vag cu Jackie Kennedy. Malko le explică celor doi americani în ce consta misiunea lor.

— Este vorba despre o protecţie activă sau pasivă? întrebă Chris.

— Ambele, răspunse Malko. Dacă vi se pare că este în pericol evident, interveniţi. Iată adresa ei. Dacă pleacă de acasă, o urmăriţi. Dacă apare vreun suspect, mă anunţaţi imediat. Voi rămâne la *Sacher*, fie în restaurant, fie în camera mea.

*

* *

Pamela Blazer se pregătea să servească cina, alcătuită dintr-o banană şi o ceaşcă de ceai, aşezată în faţa unei superbe măsuţe joase, dintr-un platou de sticlă fixat pe doi fildeşi de elefant, o comandă specială pe care o realizase, la Paris, celebrul Claude Dalie, decoratorul cel mai la modă. Sună telefonul. Foarte puţină lume îi ştia numărul şi, la ora aceea, nu putea să fie un client. Iar amantul ei lua masa în familie. Ridică receptorul şi spuse „alo”.

— Bună seara, îi răspunse vocea lui Ibrahim Kamel. Am un mesaj din partea domnului Tarik Hamadi. Trebuie să vă aduc ceva din partea lui, imediat. Nu vă deranjez?

Curtezana nu obişnuia să deschidă niciodată seara, dacă nu era anunţată mai devreme, dar Ibrahim lucra pentru unul dintre clienţii ei cei mai buni. Puţin mirată totuşi, nu ezită să răspundă:

— Desigur, puteţi veni, dar nu prea târziu. Aş vrea să mă culc devreme.

— Ajung cam într-o jumătate de oră, anunţă irakianul.

*

* *

Malko îşi termină cafeaua, când fu chemat la telefonul barului.

Nu putea fi decât una dintre gorile. Se grăbi spre telefon.

— Alo?

— Sunt Chris!

Gorila părea foarte enervată. De două ore se afla în preajma casei Pamelei, având drept unică distracţie un minuscul televizor Seiko, cam de dimensiunea a două pachete de ţigări, aşezat pe bordul maşinii.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Malko.

— A intrat un tip în casă. Este chiar cel care a condus maşina BMW la garajul particular. Afară îl aşteaptă altul într-o maşină. Ce să facem?

Vizita asta nu-i prea mirosea a bine lui Malko. Până să ajungă el, irakienii aveau suficient timp să o omoare de zece ori pe Pamela. O intervenţie directă a gorilelor putea crea o mare confuzie. Iar dacă Pamela Blazer dispărea, putea să spună adio oricărei şanse de a mai afla vreodată dedesubturile istoriei cu *krytronii*.

— Unde eşti? îl întrebă pe Chris.

— Într-o cabină telefonică, la vreo treizeci de metri de casa ei.

— Sună-mă din nou peste trei minute.

Închise şi formă numărul Pamelei Blazer.

*

* *

Ibrahim Kamel aştepta în imobil ca o statuie în faţa intrării, în dreptul interfonului. Încerca să-şi revină din şocul pe care îl simţise. Avea suficientă experienţă ca să-şi dea seama că cele două dulapuri cu chip de om din faţa casei erau fie poliţişti, fie indivizi de teapa lui. Puteau fi orice, numai prieteni nu. Şi cum dracu îi aflaseră planul? Era absolut diabolic, pentru că nu vorbise cu nimeni. Sau poate că tipa se speriase de ceva. Gândurile îi roiau prin ţeastă. La ora aceea nici nu mai putea să-l caute pe Tarik Hamadi. Cel mai bine ar fi fost să amâne operaţiunea, dar supravegherea aceea nu-i spunea nimic bun. Dacă Pamela Blazer cădea în mâinile celor de la CIA, lui nu-i rămânea decât

să fugă undeva, la capătul lumii. Era mult mai bine decât să încerce să aibă de a face cu poliţia austriacă. Îşi pipăi mecanic buzunarul în care avea minunatul său Skorpio, veritabilă mitralieră miniaturizată. Era obiectul muncii lui.

Pentru Pamela se gândise să folosească o altă metodă. Mult mai blândă. Şi mai puţin zgomotoasă. După ce ezitase îndelung, se hotărî totuşi să-şi încerce norocul.

*

* *

Pamela Blazer rămase uimită auzind în receptor o voce necunoscută. Crezu la început că este Ibrahim Kamel.

— Cine sunteţi? întrebă neîncrezătoare.

— Nu are importanţă, răspunse bărbatul care vorbea probabil printr-o batistă, pentru că vocea era deformată. Vreau să vă avertizez că sunteţi în pericol. Cineva va veni la dumneavoastră peste câteva minute. Are intenţia să vă omoare. Nu îl lăsaţi să intre în casă.

Şi necunoscutul închisese, înainte să poată pune vreo întrebare. În aceeaşi secundă auzi sunetul interfonului. Merse să răspundă sub imperiul şocului simţit la telefon. Instinctul ei de fată de stradă îi spunea că nu fusese o glumă. Ridică receptorul interfonului.

— Da?

— Sunt Ibrahim Kamel.

Pamela lăsă să treacă câteva secunde, ezitând. Apoi îşi modulă o voce dulce-dulce.

— Ah, Ibrahim! îmi pare tare rău că te-am pus pe drumuri degeaba! M-am culcat deja, pentru că nu mă simt prea bine şi aştept un doctor. Nu poţi să treci mâine?

— Mâine?

Ea simţi dezamăgirea din glasul irakianului. Acesta insistă cu blândeţe, dar foarte hotărât.

— Îmi pare rău, dar mâine voi fi la OPEC şi n-o să am timp…

— Despre ce este vorba?

Luat prin surprindere, omul nu răspunse imediat. În clipa aceea, Pamela înţelese că interlocutorul necunoscut de la telefon avea dreptate, îşi înăspri vocea:

— Îmi pare rău, Ibrahim, dar nu te pot primi. Mâine, dacă vrei. Bună seara.

Puse receptorul în furcă. Încuie uşa de două ori. Puse lanţul de siguranţă şi merse să caute într-un mic scrin un pistol Beretta, aurit. Era un cadou de la un traficant de arme care se bucurase de compania ei timp de câteva săptămâni. E drept că arăta ca o bijuterie, dar era perfect capabil să ia viaţa unui om. Ea îi trase piedica şi îl aşeză la îndemână. Trecu apoi prin bucătărie, unde puse câteva cuburi de gheaţă într-un pahar pe care îl umplu apoi cu Cointreau şi se întoarse în dormitor. Alese un compact-disc cu „Regele ţiganilor", dădu drumul aparatului Akai şi se întinse pe canapea cu inima bătându-i foarte puternic. Nu înţelegea ce se întâmplă. Din momentul în care plecase din Caşmir fusese obligată în mai multe rânduri să dispară, pentru diverse motive, să-şi alcătuiască de fiecare dată altă poveste, să se adapteze. Crezuse, totuşi, că la Viena rătăcirile ei vor fi luat sfârşit.

Dar oare de ce se afla însă acum în pericol?

*

* *

— A plecat arăboiul, îl anunţă Chris. Ce facem? Mai stăm aici?

— Nu vă mişcaţi de acolo, răspunse Malko.

Închise, apoi formă numărul Pamelei. Ea răspunse aproape instantaneu. Era deci în viaţă. Malko îi ascultă câteva clipe respiraţia şi apoi închise. Era sigur că ceilalţi nu vor reveni. Fata nu mai avea curaj să deschidă cuiva. Acum începea o luptă mortală, contra cronometru. Pamela Blazer trebuia convinsă să mărturisească ceea ce ştia. Înainte de a intra pe mâna irakienilor. Era limpede că vor relua tentativa de a o lichida.

Capitolul VII

Malko nu reuşea să-l convingă pe Chris Jones că ochelarii marca Ray-Ban nu se asortau cu jaboul de dantelă şi blugii elastici… Gorila se privea în oglindă, pradă unei furii teribile şi unei mari dezamăgiri. În timpul antrenamentelor pentru serviciile speciale nu fusese învăţat

să se deghizeze în costum de epocă. Milton Brabeck se admira încântat.

— O să-ţi fac nişte fotografii pe cinste şi o să le punem la panoul de onoare la Langley… Ca să ţii minte şi să nu mai faci pe nebunul!

— Mai tacă-ţi gura, spuse Chris. Parcă tu eşti mai grozav…

Merseră la cel mai cunoscut negustor care închiria costume de epocă. Alexandra trecuse în fugă, doar ca să-şi facă bagajele. Ceea ce era chiar mai bine. Având în vedere că Malko trebuia să meargă la balul de la Amboise însoţit de Mandy Brown. Trebuia neapărat să-i smulgă secretele Pamelei Blazer. Încă nu se aflase nimic despre soarta *krytronilor*, iar Langley continua să facă presiuni pentru a obţine un rezultat.

Pamela Blazer plecase spre Paris în compania lui Kurt de Wittenberg. Fără ca Malko să fi reuşit să afle ce se întâmplase cu o seara înainte. Negustorul de costume apăru cu un superb costum oriental: un turban din lame, o cămaşă verde-jad, pantaloni bufanţi dintr-un material ce imita pielea, cizme înalte şi o vestă din catifea neagră şi brodată cu fir auriu.

— Soliman Magnificul, sultan al Imperiului Otoman, anunţă el.

— Ar fi ceva… spuse Malko. Dar parcă mi-ar plăcea un pic de discreţie.

Negustorul scoase un fel de caftan galben, cu o centură roşie, cu turban şi papuci din mătase.

— Iată şi un ienicer!

Era exact ce-i trebuia lui Elko Krisantem. Pentru că şi turcul era înscris pe lista participanţilor la bal. Irakienilor trebuia să li se pregătească o echipă specială de intervenţie. Începură să probeze costumele. Chris şi Milton îşi găsiră în cele din urmă, nişte costume de vânătoare, de gală, fireşte, ceva mai puţin ridicole decât restul cârpelor acelora colorate. Singura problemă era că măsurile nu se prea potriveau.

— Nu-i nimic, spuse negustorul, le îmbrăcaţi cu puţin timp înainte de a merge la bal, ca să nu vă sufocaţi…

Elko Krisantem se privea în oglindă, calculând cam unde să-şi plaseze pistolul Astra în centura lată a costumului. Avea pe cap un splendid turban cu egretă de care era foarte mândru. Chris şi Milton

se priveau unul pe altul, vizibil înspăimântaţi.

— Dacă încearcă vreunul să mă pozeze, să ştii că-l împuşc, anunţă Milton Brabeck.

Dacă situaţia nu ar fi fost atât de tensionată, Malko s-ar fi amuzat copios. Îşi împachetară costumele şi ieşiră din prăvălie. Avionul pentru Paris decola peste trei ore. Prima grijă era să o recupereze pe Mandy Brown la Roissy. Cu condiţia să nu fi uitat sau să nu-şi fi modificat proiectele pentru weekend. Malko nu îndrăznise să o mai caute la telefon.

Chris Jones îl trase pe Malko deoparte, înainte de a se urca în maşină.

— Chiar doriţi să mergem şi noi? întrebă el în şoaptă. Nu cred că se poate întâmpla ceva acolo.

Era pentru prima dată când nu prea avea chef de treabă. Malko îl fixă cu gravitate.

— Aşa a crezut şi John MacKenzie la Berchtesgaden. Aşa au crezut şi poliţiştii de pe Roissy. Avem pe cap o afacere enormă despre care nu ştim încă nimic. Iar această Pamela Blazer se află în posesia unei informaţii despre a cărei importanţă nici măcar nu-şi dă seama. Dar numai ea ne-o poate oferi. Şi e clar că ceilalţi ştiu foarte bine la ce să se aştepte.

*

* *

Tarik Hamadi asculta ce-i povestea Ibrahim Kamel, din ce în ce mai tulburat. Irakianul încercase şi în cursul dimineţii să o viziteze pe Pamela Blazer, dar ea îl respinse politicoasă, propunându-i să treacă să o vadă în timp ce se afla la coafor. Un loc unde nu ar fi avut cum să o lichideze. Şi apoi, trebuia să plece la Viena.

— Oare are vreo bănuială? întrebă Tarik Hamadi.

— Habar n-am, răspunse cu năduf Ibrahim Kamel. Poate să fie şi o coincidenţă.

— Şi agentul de la CIA?

— Nu mai ştiu nimic despre el. Nu se află la castelul lui. I-am telefonat şi n-a răspuns nimeni. Nu e nici la hotel *Sacher*.

— Bizar, conchise Tarik Hamadi.

— Individa pleacă în seara asta din Viena pentru trei zile. Se duce în Franţa, la un bal, undeva într-un castel, ea singură mi-a spus. Şi o să fie cu logodnicul ei.

Pe Tarik Hamadi îl traversă o inspiraţie bruscă. E drept că nu despre ceva prea vesel… Dar i se părea că se face lumină.

— Telefonează imediat la castelul Liezen şi află dacă prinţul Malko Linge a plecat în Franţa. Şi mă suni din nou după aceea.

Închise şi aşteptă. Nu prea mult. Vocea lui Ibrahim Kamel era uşor alterată la telefon.

— Mi s-a spus că pleacă astăzi cu avionul la Paris, anunţă el.

— Căţeaua aia o să se întâlnească cu agentul de la CIA, spuse el. Descurcă-te cum poţi ca să afli unde va trage, la ce hotel şi termin-o cât mai repede. Trebuie neapărat să o împiedicăm să vorbească. Sună-mă după ce rezolvi treaba.

Şi închise, fără să-i mai lase lui Ibrahim Kamel dreptul la replică.

*

* *

— Doamne, nu se poate, ce pasăre mai e şi asta?

Chris Jones schimbă o privire cu Milton Brabeck. Ambii la fel de uluiţi de apariţie. Malko nu-şi credea ochilor. În mijlocul pasagerilor debarcaţi din avionul de la Londra se ivise o creatură total anacronică.

Era Mandy Brown!

Avea o diademă de împărătească aşezată cu meşteşug în părul blond, iar machiajul intens sfida ora aceea matinală. Ajunsă în faţa lui Malko, se învârti încântată, iar el descoperi că avea pictată pe spatele rochiei harta lumii…

— Îţi place? întrebă ea. E făcută de Jean-Claude Jitrois. Cică aşa se îmbrăcau în Renaştere… Numai că mi-e al naibii de greu să merg…

El o trase deoparte gândindu-se cu groază la o scenă de viol colectiv… Britanicii care coborau din avion aveau deja ochii cât cepele. Simţeau că îşi încep bine vacanţa, chiar înainte de a pune piciorul în Paris!

Agăţată de braţul lui, Mandy îi suflă la ureche:

— Dacă ai chef de amor, trebuie să aştepţi să-mi scot rochia. În afară de ciorapi, nu mai am nimic sub ea…

Şi îi luă mâna pentru a-l asigura că sub pielea strâns lipită de trup, nu se simţeau decât jartierele ciorapilor. Mandy era mare maestră în erotism. Chris Jones şi Milton Brabeck simţeau că tot ce aflaseră ei până atunci despre lume, nu însemna mare lucru. Iar ea le zâmbea, cochetă…

— Dar voi nu v-aţi deghizat?

— Hai, vino! răspunse Malko.

Elko Krisantem aştepta la volanul unui Mercedes 600, închiriat. Până la Amboise aveau vreo trei ore de drum. Se întoarseră în parkingul unde gorilele lăsaseră maşina de protecţie în care încărcaseră şi costumele lor de operetă, plus întreaga artilerie.

Ei veniseră de la Viena cu o seară înainte şi dormiseră în Paris. Trecând pe la castelul de la Liezen, Malko găsise un mesaj foarte sec din partea Alexandrei, în care îl anunţa că pleca pentru trei zile la nişte prieteni. Evident, fără să precizeze despre ce prieteni era vorba. Şi pentru că luase cu ea toate desuurile de lux pe care le avea, Malko îşi imagina tot ce poate fi mai rău… Lăsase şi el numărul de telefon de la Amboise, pentru cazul în care ar fi cuprins-o remuşcările…

Malko se aşeză pe bancheta din spate a Mercedesului lângă Mandy Brown, care stătea ţeapănă din cauza diademei. Ea îi aruncă o privire lubrică, fără echivoc.

— E al dracului de excitantă zdreanţă asta de piele! Când am aşteptat avionul, a venit unul de la spate şi cred că a avut fel de fel de idei, abia am reuşit să scap…

Era încă foarte emoţionată…

Malko îşi puse cu delicateţe mâna pe coapsa ei şi îşi căută cele mai dulci inflexiuni ale vocii.

— Mandy, trebuie să-ţi explic ceva acum…

Mandy Brown tresări ca sub şocul unei descărcări electrice. Întoarse spre Malko o privire furibundă.

— Nici nu mă îndoiam că trebuie să fie o chestie dubioasă la mijloc. Doar n-o să-mi povesteşti iarăşi de târfa aia de Pamela! Vrei să ţi-o bag eu în pat sau ce?…

Venise momentul să împrăştie tenebrele misterului.

— E adevărat că mă interesează. Dar nu pentru ce crezi tu…

Mandy Brown scoase un ţipăt ascuţit.

— Opriţi maşina asta afurisită, vreau să cobor!

Şi pentru că el nu reacţionă, se repezi asupra lui Elko Krisantem şi începu să-l zgâlţâie ca pe un pom. Turcul se întoarse spre ea, aruncându-i o privire ce ar fi expediat pe oricine în mormânt. Americanca se întoarse atunci, din nou, spre Malko, roşie de furie.

— Eşti un ticălos! Iar eu m-am lăsat păcălită încă o dată! Ca o tâmpită! Mă gândeam că poate chiar ai chef de mine pentru un weekend! Na, uite, încă una din loviturile tale sub centură!

Şi se aruncă cu brutalitate în portieră, încercând să o deschidă. Malko o prinse la timp şi o imobiliză… ca să-i salveze viaţa. Situaţia nu prea evolua spre linişte dar, încet-încet, Malko începu să simtă o senzaţie agreabilă în contact cu pielea caldă şi catifelată a rochiei. Începu să o mângâie, aşa, ca să mai treacă vremea. Mandy urlă şi mai tare:

— Să nu pui mâna pe mine, că te omor!

Vru din nou să sară din maşină, dar Malko reuşi să o oprească din zbor. De la volan, Elko, închise fest toate patru uşile, pentru mai multă siguranţă. Avură un moment de linişte. Dar, ce să-i faci, uneori e nevoie de forţă ca să potoleşti o panteră…

Mandy rămăsese ghemuită ca un mic animal, cu spatele la Malko. Acesta trase fermoarul rochiei până jos. Descoperind spatele şi o parte din crupă şi convingându-se că nu purta piesa aceea de lenjerie indispensabilă… Căută o modalitate de a o linişti, dar Mandy nu înceta să mormăie obscenităţi.

— Îţi aminteşti cum a fost la Abu Dhabi? întrebă el, continuând cu mângâieri mai precise. Nu voia să o lase să-şi recapete sângele rece. Lui Elko Krisantem îi era din ce în ce mai greu să-şi ţină privirile înainte. Scena din spate îl atrăgea ca un magnet. Malko încerca să facă faţă în condiţiile acelea vitrege, iar Mandy părea aproape îmblânzită. Cu discreţia lui caracteristică, turcul încerca să nu audă zgomotele din spate.

Malko îşi aranjă rapid ţinuta sub privirea încă uşor pierdută a lui Mandy.

— Mizerabilule, începu ea încet, cum naiba faci, că numai cu tine mă simt bine?

După o asemenea scenă, i se putea cere orice. Malko îi sărută

mâinile.

— Ei, da, a fost grozav!

Ea ridică din umeri.

— Dar mi-ai rupt un ciorap…

Reuşiră cu greu să facă ordine şi în ţinuta sofisticată a fetei. Congestionată la faţă, ea îşi sprijini capul pe umărul lui.

— Eşti un mare ticălos, dar îmi placi al naibii de mult… Hai, spune despre ce e vorba.

— N-o să te mai arunci din maşină?

— Nu, dacă îmi promiţi că o luăm de la capăt când ajungem acolo.

— Îţi jur.

— Atunci, spune.

Malko îi povesti toată istoria, trecând sub tăcere doar cele şase asasinate. Nu avea rost să o sperie. Şi trase concluzia.

— Trebuie să descoperim cine sunt cei doi bărbaţi cu care Pamela a fost la hotel Bristol.

Mandy Brown scoase o ţigară dintr-un port-ţigaret din aur, încărcat cu diamante, o aprinse şi spuse gânditoare:

— Şi când se afla la Londra, cunoştea o mulţime de arabi. Dar este o persoană discretă. Nu pot să-mi dau seama cum ar putea fi amestecată în toată istoria asta. Dacă ştie ceva însă, fii convins că o să-mi spună.

— Să nu cumva să-i vorbeşti despre mine.

— Dar o să ne vadă împreună…

— Nu, pentru că imediat ce ajungem acolo ne separăm. Vor fi peste patru sute de invitaţi şi, oricum, e întuneric. Iar tu o să vii să mă cauţi de îndată ce afli ceva.

— O.K.

Mandy îşi culese diadema căzută pe jos, o aşeză la loc şi se privi în oglinjoara din poşetă.

— Cu chestia asta pe cap mă simt ca împărăteasa Rusiei. Se zice că îi plăcea teribil să facă amor…

*

* *

Ibrahim Kamel apăsă cu putere pe frână. Iarăşi greşise drumul. De

douăzeci şi patru de ore trăia un coşmar. Fusese nevoit să apeleze la toate resursele sale de diplomaţie ca să afle unde se ducea Pamela Blazer. Oamenii lui de la Paris reuşiseră să afle adresa hotelului dintr-un ziar. Iar acum colinda străduţele din Touraine, cu Mahmud lângă el, tăcut ca un peşte. Instrucţiunile erau clare. Să o găsească pe Pamela Blazer şi să termine definitiv cu ea. Iar dacă agentul austriac al CIA se afla tot prin partea locului, să-l aranjeze şi pe el. Cei doi nu găsiseră costume ca să se deghizeze, aşa că se mulţumiseră cu nişte haine albe. De chelneri. La o recepţie de asemenea dimensiuni, era imposibil să nu se poată strecura.

— Crezi că o să găsim adresa? întrebă Mahmud.

— Bineînţeles, dacă te uiţi ca lumea la nenorocita aia de hartă! O luară pe drumul spre Loire. Se aflau doar la vreo douăzeci de kilometri de ţintă. După ce terminau treaba, aveau ordin să se refugieze la Ambasada Irakului de la Paris.

Tarik Hamadi era atât de nervos, încât le ceruse să-i telefoneze din două în două ore. Ceea ce era o problemă în plus.

*

* *

Stupefiaţi, Chris Jones şi Milton Brabeck priveau un elicopter alb din care tocmai coborâse Leonardo da Vinci. Superba maşinărie, un Bell elegant, se legănase puţin deasupra peluzei unde era aşteptat de cavaleri în costume de epocă.

— Ăştia sunt ţicniţi de-a binelea! Parc-am fi la Hollywood.

În cele din urmă, cei doi americani se obişnuiseră cu propriile ţinute, deşi arătau cam bizari în hainele ajustate prin care li se vedeau muşchii monstruoşi. Doar beretele cu pene îi mai deranjau…

Sărbătoarea de la Saint-Brice era somptuoasă. Patru sute de invitaţi în costume de epocă se înghesuiau în jurul castelului din cărămidă roşie, pe ale cărui turle heralzii cu trompetele lungi anunţau programul serii. Esplanada era presărată cu o sumedenie de baruri printre care evoluau ursari, menestreli, jongleuri.

Malko schimbă o ocheadă cu un tânăr paj blond – o fermecătoare duduie cu părul tuns scurt şi un corsaj bombat – care sorbea dintr-un pahar, rezemată de un copac. Propriul lui costum, cel al lui Soliman

Magnificul, îi venea de minune. Sub brâul din mătase îşi strecurase pistolul extraplat. Iar Elko Krisantem nu-l slăbea din ochi, mereu pe urmele lui. Costumat în ienicer al Înaltei Porţi, nu-şi părăsea sultanul, având şi el la brâu nu mai puţin ferocele Parabellum Astra. Nimeni nu acordase atenţie intrării în scenă a celor patru bărbaţi, admişi la bal graţie invitaţiei lui Malko. Acesta întoarse capul şi o zări pe Mandy Brown care tocmai traversa peluza.

Mandy începu să râdă, cu demnitate însă, şi-i aruncă o privire îndrăzneaţă. Era fascinată de costumele cambrate ale bărbaţilor şi privea totul cu o curiozitate de copil sărac. Ajunsă pe esplanadă, îi mulţumi episcopului pentru companie, cu un zâmbet prin care îi interzicea definitiv Paradisul şi porni în căutarea Pamelei Blazer.

Pe urmele ei, cu paşi mici, se strecura proprietarul unei galerii de artă, înveşmântat într-un costum bătător la ochi, abia ţinându-şi respiraţia în faţa unei asemenea apariţii de vis.

Malko o urmărea şi el. Sorbind dintr-o cupă de şampanie Moët et Chandon, imobil, tensionat. Ce splendid s-ar fi simţit la balul acesta neobişnuit, fără grijile pe care le avea pe cap. Ar fi alergat şi el după toate ciobăniţele şi ducesele de ocazie, s-ar fi distrat de minune… Era sigur că, înainte de revărsatul zorilor, tufişurile din parcul castelului vor oferi spectacole dintre cele mai îndrăzneţe…

Privi în jurul lui. Nimeni nu putea bănui că în mijlocul acestei sărbători fastuoase îşi exercita misiunea una dintre cele mai tari echipe ale CIA. Nici miza ce se afla în joc. Amintirea celor şase cadavre cu care începuse întreaga poveste îi altera lui Malko gustul pentru petrecerea din seara aceea.

Întrebarea era dacă Pamela Blazer avea să facă mărturisiri complete lui Mandy Brown…

Capitolul VIII

Pamela Blazer semăna cu o veritabilă prinţesă orientală, cu tenul ei creol, părul împletit în cozi, parura din perle şi ochii imenşi, migdalaţi.

Purta o rochie în stil renascentist, din catifea şi dantele maron, cu

un decolteu pătrat. Era, de departe, cea mai frumoasă femeie a serii. Kurt de Wittenberg, înveşmântat în mare duce, arăta foarte bine lângă ea. Dar când o zări pe Mandy Brown îndreptându-se spre ei, cu sânii aproape ieşind din decolteu, cu furoul acela din piele care excita la simpla vedere, simţi că îi iau creierii foc.

— Asta ce o mai fi?

Cu excepţia diademei, Mandy nu era deloc deghizată, fapt ce nu deranja pe niciunul dintre masculii prezenţi. Privirea ei umedă abia se lăsă o clipă asupra lui Kurt. Pentru a se opri la Pamela.

— Pamela! Ce faci aici?

Pamelei Blazer îi trebuiră câteva secunde să o identifice. Apoi îşi aminti.

— Mandy!

Cele două femei se îmbrăţişară cum numai două femei ştiu să o facă şi Pamela o prezentă logodnicului ei.

— Marchiza Mandy de Hartford. O veche prietenă din vremea când locuiam la Londra.

Este drept că Mandy semăna a marchiză precum o porţie de fasole bătută poate să semene unei farfurii cu salată de icre, dar ce importanţă avea? Kurt de Wittenberg profită, se aplecă să-i sărute mâna şi îşi plimbă puţin nasul pe deasupra decolteului, întrebându-se brusc, dacă făcuse cea mai bună alegere cu Pamela… Mandy i-o răpi cu brutalitate (avea ea o bănuială), mulţumindu-se să-i spună:

— Scuzaţi-ne, vă rog, nu ne-am văzut de foarte mult timp…

Pamela se lăsă antrenată. Mandy ştia foarte multe lucruri despre ea.

Cele două femei începură să discute în preajma bufetului de unde luaseră o cupă de Moët şi un pahar de Cointreau.

— Cu cine ai venit? întrebă Pamela după ce sorbi o înghiţitură din paharul cu Cointreau.

— Cu un tip pe care l-am pierdut pe drum, răspunse Mandy.

Nu se schimbase deloc. Pamela zâmbi amuzată.

— Şi tu, întrebă Mandy, tot cu arabii?

Pamela Blazer nu gusta gluma. Era exact genul de întrebări la care nu avea chef să răspundă în public. Chiar dacă schimbase atâtea ţări şi oraşe, trecutul părea să se ţină scai de ea. Se întreba cum pătrunsese Mandy Brown la această serată pretenţioasă, la care invitaţii fuseseră

triaţi cu grijă?

— Cred că o să mă mărit în curând, răspunse ea. Cu tipul care mă însoţeşte.

Mandy, se prefăcu extrem de interesată.

— Nu arată rău deloc! Se pricepe la pat? Dar parale are?

— Are o groază de bani şi e dat naibii la chestia aia, afirmă Pamela.

Mandy îşi umplu din nou cupa cu şampanie şi îi făcu semn prietenesc cu cotul.

— Ei, lasă, ştiu eu ce-ţi place ţie…

Ca mai toate curtezanele de profesie, Pamela era mai degrabă lesbiană şi avusese în treacăt o aventură şi cu Mandy, făcându-i felurite mărturisiri. Fapt amuzant pentru Mandy, care prefera bărbaţii. Pamela se încruntă deodată şi îi spuse cu adevărata ei voce, vulgară şi dură:

— Ştii ce, mai tacă-ţi fleanca!

Mandy se prefăcu că înţelege. Ştia că îi rămâne un argument pentru cazul în care Pamela ar refuza să-i destăinuie micile ei secrete. Îi spuse cu un surâs fermecător:

— Hai, spune-mi pe cine mai ai… Ştiu eu că nu-ţi pierzi timpul cu un singur tip, ar fi îngrozitor… Mai ai şi alţii, nu-i aşa?

Pamela Blazer, foarte demnă, îi aruncă o privire destul de rece.

— Nu cine ştie ce. Viena este totuşi un oraş mic… Am păstrat doar câţiva prieteni.

— Dintre cei de la Londra?

— Unii dintre ei.

În mod vizibil, era foarte prudentă. Heralzii anunţau cina, aşa că se întrerupseră.

Pamela propuse cu drăgălăşenie:

— Vino cu noi, dacă nu-ţi mai găseşti tipul.

*

* *

Încordat şi plin de teamă, Malko nu putea să mănânce nimic. Se aflau la masă de o jumătate de oră şi o pierduse din vedere pe Mandy, care se afla de cealaltă parte a esplanadei, unde se desfăşurau fel de fel de mici scenete distractive. O mică orchestră formată dintr-un

flautist, o violă şi o tamburină interpreta o arie la modă în epoca apusă, chiar în faţa mesei lui Leonardo da Vinci…

Pe lângă anxietate, foamea îi răsucea stomacul. Nu li se servise mai nimic, în afara unor mici pateuri… Lângă el, Chris şi Milton erau pe punctul de a începe să-şi devoreze propriile suporturi din lemn cu tot cu cuţite…

Elko Krisantem găsise o bucată de pâine tare şi rece pe care o mesteca plin de curaj. Pentru Malko, aşteptarea ajunsese interminabilă. Se simţea total deplasat între vecinii lui care uitau de foame, făcând glume cu nemiluita. Deodată tresări. Printre mese se strecura silueta lungă şi neagră a lui Mandy Brown, declanşând în trecere un potop de gânduri lubrice. Tânăra femeie se apropie de Malko şi îi şopti la ureche:

— E al naibii de greu! Ori îi e teamă de ceva, ori nu mai are încredere în mine. Nu pot să scot nimic de la ea.

Şi el, care pusese la cale totul!

— Insistă! spuse Malko. Ameţeşte-o cum poţi mai bine. Serveşte-i nişte basme, ca să afli adevărul. Spune-i că a fost văzută de un prieten de al tău la bar Bristol cu doi bărbaţi. Trebuie neapărat să aflăm ceva.

— E chiar aşa de important?

— Da.

Mandy Brown suspină din greu, mai-mai să-şi rupă decolteul, şi spuse pe un ton hotărât:

— Bine, cred că o să trec la metodele de zile mari.

Nu avea de ce să se teamă de exercitarea unui mic şantaj. Şi plecă, dreaptă ca o regină.

Pe estrada din centrul esplanadei se dădea în spectacol un ursar provocând râsete şi fluierături.

În sfârşit, cina se termină. Era aproape unu noaptea. Invitaţii se împrăştiau, fie spre castel, unde se dansa, fie prin parc, iar unii se instalau în mijlocul peluzei. Malko se ridică, înconjurat de cele două gorile şi de Krisantem. Forţa armelor nu-i servea la nimic în mediul acela sufocat de pene şi dantele…

O reperă pe Mandy, de cealaltă parte a estradei, alături de Pamela şi de tânărul duce de Wittenberg. Acesta stătea cuminte, între cele două femei, privindu-le pe rând. Mandy îl observă la rândul ei.

Aproape imediat se ridică şi, după un ocol strategic, se apropie de el.

— Nu merge deloc, spuse ea. E mută ca pământul. Am încercat o groază de chestii şi nu muşcă deloc nada.

Era dezolată şi, binişor, se apropie de Malko, lipindu-şi pielea rochiei de el, murmurând încet:

— Episcopul ăla se învârteşte în jurul meu de mă ameţeşte. Nu vrei să dăm o raită prin parc?

Gândurile lui Malko erau la o distanţă de ani lumină de locurile acelea. Misiunea lui se ducea pe apa sâmbetei.

— N-ai putea să-l tragi undeva după tine pe logodnicul Pamelei? Aş încerca să-i vorbesc şi eu.

— Sigur, nicio problemă, râse Mandy. În cinci minute îl am la picioare.

Şi se întoarse la masa lor. Când Malko privi din nou în direcţia lor, mâna dreaptă a lui Mandy era pe undeva, pe sub masă, foarte aproape de tânărul duce de Wittenberg…

*

* *

Mandy Brown se aşezase lângă Kurt de Wittenberg. Aplecată spre el, îi povestea ceva Pamelei. Care nu putea să-i vadă mâna strecurată sub masă. În ciuda bunei creşteri pe care o avea, tânărul duce nu putea să nu reacţioneze la o atingere atât de măiastră.

— Pamela dragă, spuse ea cu cea mai cuminte intonaţie, aş vrea să mă duc până la maşină, dar mi-e cam frică de întunericul ăsta. Mi-l împrumuţi pe Kurt câteva minute?

— Desigur, răspunse aceasta, cu un ton înţepat, fulgerând-o cu privirea.

Mandy se ridică, urmată de Kurt, vizibil tulburat de întâlnirea cu o asemenea persoană. Nu văzuse niciodată o femeie cu un astfel de tupeu şi nu prea ştia ce ar fi trebuit să facă. Mandy îl luă de braţ şi se îndreptară spre copacii din parc.

Scena care a urmat nu a fost poate chiar în stil renascentist. Kurt era vizibil emoţionat, iar Mandy încerca să calculeze cam cât timp îi trebuia lui Malko să-i smulgă o mărturisire Pamelei. Şi se mai gândea la ceva. De ce nu ar încerca să-i sufle ducele indiencei. Ca să se

răzbune pentru efortul zadarnic?

Kurt era cu totul subjugat, nu-i venea să creadă că pantera aceea înveşmântată în piele avea asemenea talente.

Zgomotele petrecerii le parveneau de foarte departe. Mandy se străduia să prelungească scena amoroasă pentru a-i oferi suficient timp lui Malko.

*

* *

Toată lumea se pregătea de plecare. Malko se grăbi, ocolind mese şi scaune, dar când ajunse în dreptul celei la care se aflase Pamela, aceasta dispăruse. Privi în jur. Nici urmă. Merse spre castel, examinând toate perechile. Se întoarse apoi spre Chris Jones.

— Să ne despărţim. Trebuie neapărat să o găsim. Ne întâlnim în dreptul trompetiştilor.

El merse înainte, spre castel. În momentul în care ajunse în dreptul intrării, o siluetă traversă prin dreptul luminii şi dispăru. Era un chelner în haină albă, dar nu-i distinse trăsăturile, era prea departe. Malko îşi mai continuă cercetările câteva minute, după care o idee îl lovi ca un trăsnet.

La balul acela, toată lumea era deghizată. Inclusiv chelnerii şi chelneriţele. Deci, ce căuta acolo chelnerul pe care îl remarcase? Trebuia să se convingă. Căută în zadar vreunul dintre cei care serviseră la masă până ce realiză că rămăseseră cu toţii lângă masa „regelui”, pe peluză. Se repezi într-acolo. Se apropie de unul dintre fraţii Saint-Brice, cel care organizase petrecerea.

— Dragă prietene, spuse el, petrecerea aceasta e sublimă, felicitări.

Jacques Saint-Brice râse fericit.

— Dar nu am niciun merit pentru asta, sau – în sfârşit – nu cine ştie ce merit… Invitaţii mei sunt la înălţime. Toate acest costume, atâta cheltuială… Din cauza asta ne simţim în alt veac. Eu nu am oferit decât cadrul adecvat.

— Dar ce cadru, aprecie Malko. Chiar şi personalul de serviciu este costumat, nu-i aşa?

— Absolut!

— Mi s-a părut totuşi că am zărit un chelner în haină albă…

— Este cu desăvârşire imposibil, afirmă stăpânul castelului. Nu am angajat niciunul.

— Se vede că mi s-a părut, conchise Malko.

Se scuză şi porni în fugă spre castel. Omul pe care îl văzuse nu putea fi decât un intrus. Şi ţinând cont de cele întâmplate la Viena, nu putea fi decât un irakian. Ştia doar că vor încerca din nou să o lichideze pe Pamela, dar nu-şi imaginase că vor îndrăzni să se apropie de Amboise. Trebuia neapărat să o găsească pe tânăra indiancă. Înainte de a fi asasinată sub nasul lui.

Capitolul IX

Pamela Blazer părea că s-a evaporat! Din cauza obscurităţii relative şi a sutelor de invitaţi care se deplasau fără încetare era ca şi când ar fi căutat acul în carul cu fân. Malko se întâlni nas în nas cu Chris Jones într-unui dintre saloanele castelului. Milton Brabeck era şi el imposibil de găsit.

— Nu ai zărit niciun personaj în haină albă? întrebă Malko. Mi-e teamă că e un irakian.

— Ei, fir-ar să fie! exclamă gorila, chiar adineauri am văzut unul, cu o tavă, dar nu i-am dat atenţie.

— Unde era?

— În partea unde se află bucătăriile.

Malko privi în jurul lui, gândindu-se. După cină, Pamela plecase. Unde putea să se ducă? Cel de-al şaselea simţ îi spunea că prezenţa omului în haină albă reprezenta un pericol potenţial.

*

* *

Pamela Blazer nu căuta toaleta, ci un telefon. Conversaţia pe care o avusese cu Mandy Brown o intrigase la fel de mult ca straniul avertisment pe care îl primise cu o zi înainte, la Viena. Simţea că în jurul ei pluteşte o ameninţare şi nu înţelegea de ce. Voia să vorbească cu Tarik Hamadi, să-i ceară explicaţii şi, mai ales, să-l ameninţe. Aici, în mijlocul sutelor de invitaţi se simţea în siguranţă, dar trebuia să se

întoarcă la Viena peste o zi.

Deschise mai multe uşi fără să găsească ceea ce căuta şi coborî, regretând că o lăsase pe Mandy Brown să-l răpească pe Kurt. De fapt, acceptase doar ca să aibă posibilitatea de a da acel telefon.

Fără să-şi dea seama se trezi la capătul esplanadei şi o porni pe o cărare ce cobora de-a lungul peluzei până la parking. Deodată, în faţa ei apăru o siluetă. Un chelner în haină albă. Mai întâi se întrebă ce naiba căuta acolo, apoi voi să-l ocolească, când el o strigă:

— Miss Blazer!

Ea îl privi cu atenţie şi recunoscu în persoana chelnerului pe unul dintre prietenii lui Ibrahim Kamel. Simţi că i se moaie genunchii şi reuşi cu greu să articuleze câteva cuvinte:

— Dar ce căutaţi aici?

Instinctiv, se dădu înapoi, spre lumina care venea dinspre castel. Irakianul îi zâmbi într-un fel care se voia liniştitor.

— Vă căutam, miss Blazer. Domnul Tarik Hamadi doreşte să vorbească cu dumneavoastră la telefon. E foarte urgent.

— Unde?

— Avem o maşină cu telefon în parking.

Într-o fracţiune de secundă, Pamela Blazer înţelese că misteriosul avertisment de la Viena fusese îndreptăţit. Şi că arabul acela se afla acolo ca să o omoare.

— Spuneţi-i că nu pot vorbi decât mâine la telefon. O să îl caut de dimineaţă.

Se întoarse apoi brusc, cu gândul de a porni spre castel. Acum era înspăimântată de-a binelea. Irakianul se luă după ea. Fiind întuneric, nu putea să-şi dea seama dacă omul era înarmat, dar îi strigă:

— Lasă-mă în pace, altfel strig după ajutor.

Zadarnică ameninţare. În faţa castelului, muzicanţii făceau un zgomot infernal.

Ea grăbi pasul, auzi gâfâitul irakianului din spate şi, în momentul în care întoarse capul, tipul sări şi o imobiliză.

*

* *

Elko Krisantem cobora pe aceeaşi cărare ce mărginea peluza, când

auzi ţipătul Pamelei. De foarte aproape. Se repezi în direcţia respectivă şi zări la vreo treizeci de metri, două forme înlănţuite care se luptau în iarbă.

Apropiindu-se, observă un bărbat în haină albă care încerca să stranguleze o femeie întinsă pe spate. Femeia se zbătea cu toate puterile. Dar şi el avea mult iubitul şnur de mătase în mână! Se apropie încet, îl petrecu în jurul gâtului asasinului şi strânse brusc! Se auzi un sunet oribil şi Selim avu impresia că cineva îi taie efectiv gâtul. Luptă preţ de câteva secunde, îşi dădu seama că nu se poate împotrivi şi-i dădu drumul Pamelei, întrebându-se cine îl ataca cu atâta ferocitate. Adversarul lui îi mai trase şi un genunchi în spate, aruncându-l în patru labe, după care îi sări pe ceafă şi continuă să strângă. Selim simţi că nu-i mai rămăsese mult de trăit.

Cu energia disperării, îşi strecură o mână spre centură şi încercă să apuce pistolul. Pamela Blazer se ridicase şi fugea ca o nebună spre parking, având o singură idee în cap: să scape de moarte. Întoarse capul şi îi văzu pe cei doi bărbaţi care continuau să lupte…

*

* *

Malko auzise şi el ţipătul Pamelei. Dar mult mai slab, fiind ceva mai sus pe cărare. O porni la fugă printre copaci, cu Chris Jones pe urmele lui. În timp ce ei fugeau, un bărbat îmbrăcat cu o haină albă, chel, cu o mină speriată, se desprinse dintr-un grup de invitaţi şi o porni rapid spre partea de jos a peluzei, unde se mai aflau încă mese. Chris Jones scoase un muget.

— Dumnezeii mă-sii. Asta e tipul care voia să intre la Pamela Blazer în noaptea trecută!

Malko ezită, dar era mai urgent să o salveze pe fată. Dacă se mai putea face ceva.

— Du-te după el, îi strigă lui Chris. Mă duc să văd ce se întâmplă acolo.

Americanul năvăli peste una dintre invitate, care îl privi consternată. Se dădu la o parte cât de repede putu, admirând în extaz acest individ deghizat în uriaş, cu un pistol Beretta 92 în mână.

*

* *

Selim reuşi să-şi degajeze mâna dreaptă şi îndreptă pistolul spre agresorul său. Elko Krisantem îl observă la timp şi se aruncă pe spate. Zgomotul armei îl asurzi, dar glontele se pierdu undeva, printre tufişuri. Cu o lovitură puternică făcu să zboare arma din mâna irakianului şi aproape în aceeaşi clipă, îl răsuci cu faţa în iarbă. Păstrase ambele extremităţi ale şnurului în mână. Supărat de această ripostă neaşteptată, mai strânse o dată, dar cu temeinicie firul de mătase care se înfipse bine în gâtul celui de pe jos. În câteva secunde, Selim începu să trepideze, picioarele loviră pământul de câteva ori şi avu o tresărire puternică, înainte de a se imobiliza definitiv, cu mâinile crispate în iarbă.

Elko Krisantem îşi desprinse şnurul cu grijă, întoarse cadavrul cu faţa în sus, îl examină, apoi privi în jurul lui.

Un om se apropia în goană. Îşi băgă repede şnurul în buzunar, apucă pistolul din centură, îi trase piedica şi se ascunse în spatele unui copac. Când Malko trecu prin dreptul lui, fluieră încetişor şi ieşi din ascunzătoare.

— Elko! strigă Malko, ce naiba se întâmplă? Tu ai tras?

— Nu, răspunse turcul, ăsta. Sper ca focul de armă să nu-i fi speriat pe petrecăreţi…

Îi arătă cadavrul din iarbă.

— Încerca să o stranguleze pe fată.

— Şi ea unde este?

— A şters-o pe acolo!

Şi îi arătă spre fundul parcului. Amândoi o luară la fugă pe cărare.

Ajunşi la liziera pădurii care separa peluza de parking, Malko şi Krisantem se opriră câteva clipe lângă mesele ce serviseră pentru festin. Din jurul castelului le parvenea rumoarea petrecerii, dar destul de slab. Focul de armă tras de irakian nu părea să fi deranjat pe cineva.

Dar Pamela Blazer dispăruse. Singurul loc spre care s-ar fi putut îndrepta era parkingul. În momentul în care voiau să coboare, o siluetă gigantică le ieşi în cale, Chris Jones.

— Tipul e în parking, anunţă el. L-am pierdut printre maşini.

Malko avu impresia că îngheaţă, pentru că şi Pamela trebuia să fie tot pe acolo. În preajma unui ucigaş hotărât să o lichideze!

— Şi Pamela Blazer s-a refugiat în parking, le spuse el.

Porniră în goană cu toţii, printre copaci, alergând cât îi ţineau picioarele. În fiecare secundă, lui Malko i se părea că aude un foc de armă. Şi nu înceta să se întrebe ce fel de secret deţinea Pamela Blazer de se hotărâseră irakienii să o lichideze.

Ajunse primul la marginea parkingului unde se aflau garate vreo sută de maşini. Ascultă cu atenţie şi i se păru că percepe ecourile unei discuţii violente.

— Să ne despărţim, le spuse lui Chris şi lui Elko. Trebuie neapărat să-l găsim pe irakianul ăla.

El se îndreptă spre locul de unde se auzeau zgomotele, strecurându-se printre maşini. Apropiindu-se, recunoscu timbrul ascuţit al lui Mandy Brown care profera obscenităţi şi înjurături dintre cele mai rafinate. Înaintând, el le descoperi pe cele două femei, faţă în faţă, lângă Mercedesul lui. Mandy Brown era aproape goală, cu excepţia diademei care alunecase într-o parte. Pamela arbora o ţinută normală. Malko înţelese repede motivul discuţiei, observând o siluetă sprijinită de maşină şi încercând să-şi aranjeze ţinuta. Era Kurt de Wittenberg, logodnicul Pamelei.

Mut ca un peşte.

— Şi tu cu arabii tăi! urla Mandy, nu ţi-au dat încă SIDA? Îţi aminteşti de iranienii tăi de la Londra? Şi ce făceai cu ei?

În faţa unor asemenea dezvăluiri scandaloase, Pamela se repezi cu ghearele la Mandy. Se auzi un urlet ca de fiară…

*

* *

Ibrahim Kamel se opri câteva clipe să-şi liniştească bătăile inimii. I se părea că are pulsul 150. Mâna îi tremura în asemenea hal, încât era incapabil să tragă, iar gândurile i se învălmăşeau în cap. Nimic nu se întâmplase aşa cum prevăzuse. În momentul în care auzise focul de armă, fusese sigur că Selim îi venise de hac prăzii pe care o urmăreau.

Apoi o văzuse pe Pamela Blazer apărând, în timp ce el se ascundea printre maşinile din parking ca să scape de bărbatul ce îl urmărea. Se

îndepărtase încetişor, fără să o scape din ochi, asistând la revederea dramatică cu logodnicul ei şi cu cealaltă femeie.

Acum se afla în poziţia ideală pentru a o putea lovi. Era mai bine să se grăbească. Ştia că cei care porniseră pe urmele lui nu erau prea departe.

Scoase din buzunar enormul revolver Skorpio, îi trase piedica şi se aşeză în poziţie de tir, sprijinindu-se pe o maşină, ca să ochească mai bine. Deşi nu era prea simplu, pentru că cele două femei se mişcau tot timpul.

*

* *

Pamela Blazer îşi înfipse mâinile cu nădejde în părul lui Mandy Brown, cu intenţia de a i-l smulge în întregime. Mandy nu ezită şi o muşcă de umăr. Se auziră urlete… Cele două femei oscilară câteva clipe în picioare, apoi căzură între maşini. Exact în clipa în care se auziră câteva focuri de armă.

Din spatele castelului se ridicau jerbe de focuri de artificii care iluminau cu intermitenţă parkingul. Maşina alăturată primi toate gloanţele şi parbrizul îi zbură în ţăndări. Kurt scoase un ţipăt ascuţit şi se lăsă pe vine între maşini. Zgomotul nu încetase, iar cele două femei continuau să se lupte pe jos, într-un amestec de braţe şi de picioare şi fâşii smulse din rochii. Ocupate numai cu numărul lor de lupte greco-romane, îşi închipuiau că zgomotul se datora focurilor de artificii…

În foarte scurt timp, nu mai rămase nimic din frumosul costum al Pamelei Blazer. Mandy Brown se ridică şi, folosindu-se de rochia sa grea din piele, continuă să o lovească pe rivala prăbuşită. Aceasta se refugie lângă Mercedes, umilită. În timp ce Mandy, foarte demnă, se apropie de cealaltă formă aflată la pământ şi îi spuse:

— Kurt dragă, vrei să-mi tragi fermoarul?

*

* *

Malko înainta în penumbră, cu pistolul extra-plat în mână. Ceea ce auzise era o rafală de pistol-mitralieră. Oare câţi ucigaşi se aflau în parking? Şi unde erau Chris Jones şi Milton Brabeck? Dar Elko? Se

opri puţin ca să examineze împrejurimile şi zări un om, în umbra unei maşini, nu departe de Mercedes. Era îmbrăcat într-o haină albă. Apropiindu-se, Malko distinse în mâna lui un enorm pistol-mitralieră, un Skorpio, de fabricaţie cehă, dotat cu un încărcător cu 32 de cartuşe.

Simţi că i se usucă gâtul. Ajunsese prea târziu! Focurile pe care le auzise, fuseseră trase în direcţia Pamelei Blazer. Şi totuşi ceva nu se potrivea. Mai întâi că, dacă şi-ar fi îndeplinit misiunea, ucigaşul irakian ar fi trebuit să dispară cât mai rapid. Iar el se mai afla încă acolo, aşteptând ceva. Şi, în plus, Mandy Brown şi Kurt de Wittenberg nu ar fi fost atât de destinşi în faţa cadavrului Pamelei.

Înaintă puţin în direcţia lui Kamel. Îi era imposibil să tragă în el, pentru că se afla exact pe direcţia celorlalţi. Kurt de Wittenberg trăsese până la capăt fermoarul rochiei de piele neagră şi continua să o mângâie distrat pe Mandy. Malko observă, la un moment dat, un picior proiectat în direcţia a ceva ce se afla pe jos, lângă Mercedes.

— Stai acolo, scorpie, lansă Mandy în acelaşi timp.

Recunoscând coama neagră a Pamelei Blazer, Malko înţelese imediat. Fără să ştie şi fără să vrea, Mandy îi salvase viaţa. Iar irakianul aştepta răbdător ca femeia să se scoale de jos ca să tragă din nou.

— Pamela, stai jos, nu te ridica!

Irakianul se întoarse rapid ca o felină, îl observă pe Malko şi pistolul Skorpio scuipă o rafală în direcţia lui. Din fericire, acesta se şi lăsase la pământ, ascunzându-se printre maşini.

Era din nou linişte. Înnebunită de spaimă, Pamela Blazer se făcuse una cu pământul şi nu mai îndrăznea nici să răsufle.

*

* *

Ibrahim Kamel înlocui încărcătorul golit, cu toate simţurile la pândă. Un potop de înjurături nu contenea să-i iasă printre dinţi. Faptul că adversarii săi se aflau acolo însemna că trebuia să-şi ducă până la capăt misiunea pe care i-o încredinţase Tarik Hamadi. Altfel, îl aştepta spânzurătoarea. Generalul Saadun Shaker nu cunoştea alt tip de pedeapsă pentru ratarea unei asemenea misiuni. Îi convingea pe

toţi că numai în acest fel se pot evita recidivele…

Irakianul se ridică şi se hotărî să se apropie de Malko.

În clipa în care se repezea, avu impresia că îi cade cerul în cap. Se trezi zdrobit sub o masă de muşchi şi oase. Ceva ca un topor se abătu asupra mâinii în care ţinea pistolul Skorpio, zdrobindu-i fiecare osişor. Ibrahim Kamel scoase un urlet de durere şi fu pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa. Simţi că este ridicat în aer de gulerul hainei şi, pentru că încerca să se smulgă din mâna care îl ţinea ferm, fu ridicat de păr şi proiectat cu nasul în capota maşinii Volvo lângă care se afla. Nici nu mai auzi vocea care îi spunea:

— Chris, lasă-l în pace!

— L-am lăsat, răspunse calm gorila.

Îl întinse pe Ibrahim pe jos şi îl căuta prin buzunare, scoţându-i tot conţinutul. Găsi un paşaport pe care îl examină la lumina farurilor.

— Ah, dar avem de-a face cu un diplomat, mârâi el. Care se află probabil într-o misiune caritabilă…

Chipul „diplomatului” nu mai avea forma iniţială. Chris Jones îi mai extrase un mic pistol Walker pe care îl avea în carâmbul cizmei şi se ridică.

— Ce facem cu domnul „diplomat”?

— Aşteaptă, îi răspunse Malko.

Se apropie de Mercedes şi vorbi încet:

— Pamela, poţi să ieşi.

Dar fu nevoit să o tragă de mână pe tânăra curtezană care nu se mai lăsa extrasă de sub maşină.

Era plânsă şi disperată, cu o spaimă imensă întipărită pe faţă. Se uită la Malko stupefiată.

— Ce căutaţi aici?

— O să vă explic mai târziu, răspunse Malko. Îl cunoaşteţi pe acest om?

O aduse în faţa lui Ibrahim Kamel. Pamela scoase un ţipăt şi se îngălbeni.

— L-aţi omorât… cum e posibil?

— Ei, încă nu de tot, comentă sinistru Chris Jones.

— Îl cunoaşteţi? repetă Malko.

— Da. Este Ibrahim. Un irakian, un prieten al…

Se opri şi întrebă:

— Dar, în ce calitate…

— Eu sunt cel care te-am prevenit, la Viena, altfel te-ar fi lichidat şi nu mai erai aici. Acum…

Din întuneric apăru o siluetă şi îl recunoscu pe Milton Brabeck care îi apostrofă:

— V-am căutat peste tot! Unde naiba v-aţi băgat? Ce s-a întâmplat?

— Nimic, răspunse Chris Jones. Am avut o mică discuţie prietenească cu băiatul ăsta…

Malko o împinse pe Pamela în braţele lui Milton Brabeck.

— Milton, ai grijă de ea ca de ochii din cap! Rămâneţi în interiorul castelului. S-ar putea să mai fie şi alţii…

— Ia-o strâns în braţe, e cel mai bun mijloc de protecţie, îi sugeră Chris care avea marea calitate de a-şi regăsi simţul umorului în situaţiile cele mai grave.

Milton Brabeck se îndepărtă ţinând-o strâns de mână pe Pamela. Tânăra curtezană era prea şocată de tot ce i se întâmplase şi nu mai opunea nicio rezistenţă. Era cam mult pentru o singură seară! Logodnicul îi fusese furat, iar ea – cât pe ce să nu mai fie!…

Ibrahim Kamel începu să geamă. Malko deschise portbagajul Mercedesului.

— Bagă-l aici, Chris, spuse el.

Chris Jones îl înghesui pe irakian ca pe un balot şi închise capacul. Malko se aşezase deja la volan.

— Nici nu trebuie să-i recomandăm să răspundă, spuse Chris. Sunt convins că o să fie ascultător…

*

* *

Ibrahim Kamel era aşezat pe jos. Cu capul sprijinit de una dintre aripile Mercedesului, sângera şi redevenise agresiv. Malko reuşise să descopere o poieniţă, nu prea departe de castel, loc ce – în vremuri normale – servea îndrăgostiţilor. Dar pentru trebuşoara pe care o aveau ei de rezolvat, era locul ideal. Chris Jones îi întinse o hârtie pe care o găsise în buzunarul irakianului.

— Ia uitaţi-vă aici!

Erau doar câteva cuvinte şi câteva cifre: zborul 078, din direcţia New York. Sosirea la 7,30. Poarta numărul 8. Roissy 2.

— Foarte interesant, spuse Malko, îndreptând o lanternă spre irakian. Deci ai trecut şi pe la Roissy, în ziua atacului…

Ibrahim Kamel nu răspunse, mestecându-şi furia, laolaltă cu sângele pe care îl înghiţea.

— Lăsaţi-mă pe mine să-i spun câteva vorbe drăgălaşe, propuse Chris Jones.

Şi se apropie, fără să mai aştepte răspunsul lui Malko, proiectând o lovitură bine ţintită, exact acolo unde îi e greu voinicului… Ibrahim scoasei un urlet dement şi se rostogoli, făcându-se covrig. Chris Jones puse motorul maşinii în mişcare şi-i servi irakianului o inspiraţie profundă cu nasul în gazele de eşapament.

— O să te gazăm ca pe un kurd, anunţă el. Ce, voi nu faceţi aşa?

— Hai, opreşte-te! ordonă Malko.

Nu putea să aprobe tortura, era ceva cu care nu reuşise niciodată să se acomodeze ca idee. Chiar şi în cazul unui ucigaş ca Ibrahim. Şi erau suficiente şanse ca să fie vorba chiar de asasinul de la Roissy. Şi respectivul folosise un pistol Skorpio…

Chris Jones dădu drumul victimei cu un regret vizibil. Imediat, Ibrahim Kamel îşi reveni, se ridică şerpeşte şi urlă:

— Sunt diplomat! O să mă plâng autorităţilor! Nu aveţi ce să-mi faceţi… Sunt membru al delegaţiei irakiene la OPEC.

— Nu mai spune! făcu Malko. Şi printre sarcinile de serviciu aveai şi uciderea acestei fete, nu-i aşa?

Pauză. Chris Jones era foarte nemulţumit. Îl ridică pe irakian cu brutalitate şi îi spuse:

— Poate mai vrei un mic dialog cu capota maşinii, ei?

Celălalt, care avea deja nasul extra-plat şi câţiva dinţi în minus, fără să se mai gândească la micile fracturi care îl dureau peste tot, se făcu dintr-odată rău. Îl împroşcă pe Chris cu un potop de înjurături şi ameninţă în gura mare:

— Nu puteţi să-mi faceţi nimic, nu înţelegeţi? Uitaţi-vă la paşaportul meu. Duceţi-mă la poliţie!

Chris Jones nici nu se clinti. Cu un calm periculos, îl întrebă:

— Oare nu oi fi chiar tu ăla care l-a omorât pe prietenul nostru sus

pe munte?

Urmă o clipă de linişte, după care irakianul îşi regăsi aplombul, sigur de imunitatea sa diplomatică.

— Ba da. Chiar eu sunt acela, sionist împuţit! Şi să ştii că n-a putut să tacă când i-am tăiat gâtul şi a continuat să latre şi când se rostogolea în fundul prăpastiei. Şi fata a miorlăit când i-am pus poalele-n cap şi m-am bucurat de ea… Şi o să crăpaţi şi voi, nicio grijă, ca toţi sioniştii! N-aveţi nicio grijă, Israelul o să dispară de pe faţa pământului în curând şi Moscheea noastră sfântă va fi eliberată!

Începuse să se bâlbâie, pradă unei veritabile crize de nervi. În faţa lui Chris Jones, care nu era o natură prea impresionabilă, dar se cam albise la faţă după o asemenea declaraţie, irakianul continuă:

— Imbecilule! N-ai ce să-mi faci, sunt diplomat, asta e!

— E foarte adevărat, răspunse Chris Jones cu o voce albă.

Malko nu avu timp să-i oprească gestul. Pistolul Beretta trosni o singură dată. Proiectilul smulse jumătate din cutia craniană a lui Ibrahim Kamel, trupul fiind proiectat în iarbă sub impactul loviturii.

Se făcu din nou linişte. În timp ce Malko asculta ecoul împuşcăturii în propriile timpane.

— Îmi pare rău, spuse Chris Jones. N-am putut să rezist. Mizerabilul ăsta spunea adevărul. Şi am fi fost obligaţi să-l îmbarcăm şi să-l expediem în ţara lui.

Malko nu răspunse nimic. Ibrahim omorâse oameni şi nu puţini, şi la rândul lui o păţise aşa cum merita. Cine loveşte cu sabia, de sabie va pieri – mare adevăr biblic… Nu le-ar fi mărturisit nimic. Era un simplu fanatic protejat de legile unor ţări pe care vroia să le distrugă. Malko îl înţelegea foarte bine pe Chris Jones. În Serviciile Secrete nu se rezolvă niciodată rivalităţile în faţa unui tribunal…

Numai că nu reuşise să afle cine erau cei doi bărbaţi din barul Bristol. Şi ajunsese deja la cel de al şaptelea mort…

— Hai să ne întoarcem, spuse el, şi să o recuperăm pe Pamela Blazer.

Înainte de a pleca, puseră la loc, în buzunarele mortului, toate documentele. Inclusiv hârtiuţa cu datele zborului de la New York. Serviciile franceze vor şti să analizeze situaţia.

Milton Brabeck nu o ţinea chiar în braţe pe Pamela Blazer, dar era

ca şi când ar fi ţinut-o. Găsise o cămăruţă minusculă la etajul trei al castelului, pusese un scaun în faţa uşii, pistolul lui deasupra şi se aşezase pe patul unde curtezana îşi consuma criza de nervi. Deodată, ea se ridică şi îl rugă:

— Lasă-mă să plec, te implor!

Se simţea antrenată într-un vârtej de nebunie. Instinctul de conservare ce o protejase, atâţia ani, îi spunea că e mai sănătos să fugă. Aşa cum arăta, ciufulită, cu ochii aceia imenşi, umezi, cu buzele palpitând, ar fi fost în stare să compromită şi un iezuit.

Milton Brabeck scutură energic din cap.

— Nici nu poate fi vorba! Aici pot să te apăr, nu afară…

— Trebuie să-l regăsesc pe logodnicul meu, Kurt…

Numai ideea că nemernica de Mandy era pe punctul de a i-l sufla definitiv, după ce muncise atâta să ajungă la el, o îmbolnăvea. Milton o aşeză cu grijă pe pat.

— O să vină prinţul imediat şi o să-l rogi pe el.

Pamela încercă să aprecieze foarte exact situaţia. Nu se putea lupta fizic cu Milton Brabeck. Dar mai existau şi alte mijloace… Se apropie încetişor de el şi-i murmură cu vocea ei de zile mari:

— Şi dacă ne-am distra niţel împreună?…

Milton încercă să se opună femelei dezlănţuite, dar îşi pierdu toţi nasturii la pantalonii bufanţi în foarte scurt timp. Exact în mijlocul acestei scene disperate, apărură Malko şi Chris.

Chris ridică din umeri cu greaţă.

— Domnule, e culmea, nu mai poţi să ai încredere în nimeni…

Milton Brabeck reuşi să se debaraseze de Pamela şi se ridică, roşu ca un ardei. Iar ea, încercând să-şi aranjeze puţin rochia sfâşiată, le spuse cu răceală:

— A încercat să mă violeze…

Malko le concedie pe cele două gorile cu o privire şi rămas singur cu Pamela, trase un scaun lângă pat. Ea îi aruncă o privire veninoasă şi mârâi:

— Unde e putoarea aia de Mandy?

— Habar n-am, răspunse Malko. După ce o să stăm puţin de vorbă, o să ai suficient timp să o cauţi.

— A venit cu dumneata aici, nu-i aşa? Ca să mă prindeţi la

înghesuială…

— Exact, recunoscu Malko.

— Duceţi-vă la dracu amândoi! strigă Pamela cu o sinceritate evidentă.

— Pamela, îi spuse Malko, eşti chiar inconştientă. Ţi-am salvat viaţa de două ori. S-ar putea însă, ca a treia oară să nu mai ajung la timp.

Ochii mari, negri se fixară cu groază asupra lui.

— Ce vrei să spui?

— Ibrahim Kamel venise aici să te omoare, împreună cu ajutorul lui, cel care a vrut să te stranguleze. Amândoi lucrau pentru Serviciile irakiene. Pe ăştia i-am scos din circulaţie, dar vor veni alţii. Şi nu pot să te păzesc la nesfârşit. Ei vor să te termine, cu orice preţ.

— Dar de ce?

În vocea ei, era disperare şi o totală lipsă de înţelegere a situaţiei. Malko îşi spuse că începea să cedeze. Se ridică.

— Îmi pare rău, Pamela. Eşti liberă să pleci, nu am de ce să te mai reţin. Dar trebuie să stai ascunsă şi să nu îndrăzneşti să te mai întorci în Viena. Altfel, te vor ucide, oriunde ai încerca să te ascunzi, pentru că reprezinţi un mare pericol pentru ei.

— Ce fel de pericol?

— Probabil că eşti în posesia unei informaţii vitale.

Ea ridică din umeri.

— Vorbeşti prostii… nu am nici cea mai vagă idee de afacerile lor. E adevărat că mă întâlnesc cu câţiva irakieni, dar aşa, în particular… Nu fac afaceri cu ei.

— Şi, cu toate astea, le-ai împrumutat maşina la un moment dat, remarcă el.

Privirea ei se tulbură evident.

— Ce vrei să spui?

— Că în ziua în care le-ai dat maşina, au omorât nişte oameni…

Şi îi povesti ce se întâmplase pe munte cu Heidi şi cu John şi cum reuşiseră să afle că era vorba de maşina ei. De astă dată, Pamela se îngălbeni.

— Dar nu ştiam nimic de toată povestea asta, îţi jur, spuse ea cu o voce pierdută. Nu vreau să mor. Ce trebuie să fac?

Malko o privi cu o mare atenţie în ochi.

— Spune-mi ceea ce ştii şi n-o să mai fii în pericol.

— Dar, ce anume?

— Săptămâna trecută, într-o seară, ai fost la barul hotelului Bristol, însoţită de doi bărbaţi, un arab şi un european. Cine erau?

Înainte de a răspunde. Pamela îşi trecu mâna peste urma vânătă de pe gât, după strânsoarea lui Selim. Se gândea intens, cu privirea aţintită în ochii lui Malko. Apoi, surâse decepţionată:

— După ce o să obţii informaţia, o să pleci şi mi se poate întâmpla orice, spuse ea cu amărăciune.

— Nu, răspunse Malko, îţi promit.

Ea suspină şi îşi dădu capul pe spate.

— Bine, trebuie să încerc să am încredere în dumneata. Cel pe care l-ai numit „arab”, este un diplomat irakian, Tarik Hamadi. Este secretar la Ambasada Irakului de la Bruxelles. Mă întâlnesc cu el din când în când, numai când vine la Viena să-şi viziteze prietenii din OPEC.

— Unde l-ai cunoscut?

— La Londra, când se afla acolo la post.

— Este unul din „clienţii” tăi?

— Da, răspunse ea, cu o uşoară ezitare. Dar e un tip foarte delicat, încântător, aş putea spune.

— El ţi-a cerut maşina împrumut?

— Da.

— Şi cum ţi-a spus?

— Că avea nevoie de ea pentru o întâlnire discretă şi nu voia să folosească maşina diplomatică. Era vorba despre o femeie. Ceva mai special…

— Şi cea de-a doua persoană cu care ai fost la bar?

— Nu îl cunosc. Venise de la Bruxelles cu Tarik. Am petrecut seara toţi trei. Apoi Tarik m-a lăsat cu el. Şi a venit la mine.

Altfel spus, diplomatul irakian „închiriase” serviciile Pamelei pentru amicul său. Era un progres…

— Spune-mi totul, insistă Malko. Până şi cele mai mici detalii pot fi utile. După părerea mea, din cauza acestui personaj vor să te omoare. Dar nici eu nu înţeleg de ce…

— Tipul e american, explică Pamela. Se numeşte Georges. Are vreo cincizeci de ani, e foarte drăguţ şi curtenitor. Nu făcuse dragoste de foarte mult timp şi nu se prea pricepea. Dar cred că i-am plăcut foarte mult. Pentru că mi-a cerut numărul de telefon.

— Şi i l-ai dat?

— Nu, i-am răspuns să mă caute prin Tarik. N-am chef să mă sune orice maniac…

— Şi după aceea?

— A plecat în zori, când a venit Tarik să-l ia. Şi mi-a spus să-l caut la telefon.

— Unde?

— Mi-a lăsat un număr, de la Bruxelles.

— Ce număr?

— Nu-l ştiu pe dinafară. Îl am acasă, la Viena.

— I-ai spus lui Tarik de acest număr?

— Nu.

Malko simţi că i se ia o piatră de pe inimă. Se ridică.

— Bine, plecăm la Viena.

Era posibil ca, din pricina acelui număr de telefon, să fi plecat cei doi ucigaşi pe urmele Pamelei Blazer. Pentru că misteriosul Georges îi povestise probabil lui Tarik. Şi trebuia găsit, înainte de a fi prea târziu.

— Stai puţin, spuse Pamela. Ce se va întâmpla după ce îţi dau numărul?

— Încă nu am idee, recunoscu Malko. Dar, oricum, îţi vom asigura protecţia.

— Şi logodnicul meu unde este?

— Nici asta nu ştiu. Cu Mandy Brown, probabil, o să-l găsim pe undeva. Hai să mergem.

Cursa contra-cronometru se desfăşura cu toată viteza. Dacă irakienii aflau că CIA reuşise să ajungă la „Georges”, acesta era într-un real pericol.

Capitolul X

Mandy Brown dispăruse! Ca şi tânărul duce de Wittenberg. O mulţime de invitaţi continua să danseze cadrilul în faţa castelului şi consuma, fără restricţie, felurite băuturi în pahare înalte. Chris Jones se „reanimase” cu un pahar uriaş de Johnny Walker pur. Iar Pamela, după ce colindase toată peluza şi întregul castel, încadrată de cele două gorile şi de Elko Krisantem, încerca să admită realitatea – Kurt dispăruse. Răpit de diabolica Mandy Brown…

— Mizerabilul ăla o să mi-o plătească! şuieră Pamela.

Se îndreptă spre parking. Era mai bine să nu se mai afle la faţa locului în momentul în care avea să fie descoperit cadavrul celui de-al doilea irakian, strangulat de Elko. Turcul se aşeză la volan. Malko şi Pamela în spate, iar cele două gorile în maşina de protecţie. Cu destinaţia – Paris. Pamela aprinse o ţigară şi începu să tuşească. O mai durea încă gâtul. Apoi se întoarse spre Malko cu o privire inchizitorială.

— Şi dumneata ce amestec ai în istoria asta? Kurt mi-a povestit că ai un castel, că eşti un obişnuit al petrecerilor mondene…

— E drept că am un castel, recunoscu Malko, dar monden sunt doar din când în când…

Şi nu mai adăugă nimic. Dar Pamela nu era proastă. Încet-încet, abrutizată de spaimele acelei nopţi şi legănată de maşină, adormi şi alunecă spre Malko. Era straniu, parcurgea acelaşi drum, în sens invers, dar lângă o altă femeie… Malko îşi privi ceasul. Era trei dimineaţa. Nu puteau să ajungă prea repede la Viena.

— Ne oprim în Paris, la hotel Plaza Athenée, îi spuse el lui Krisantem.

*

* *

Pamela Blazer dormea goală, pe burtă, cu pletele negre răspândite pe aşternut. Malko deschise ochii şi o contemplă câteva secunde. Era într-adevăr splendidă, cu şoldurile în formă de amforă. Avea o talie foarte subţire, picioarele lungi şi întregul ansamblu avea o doză uriaşă de erotism pentru orice bărbat. Avea o piele mătăsoasă şi mată ce

emana un parfum dulce, de femeie adormită. O creatură de vis…

Ea insistase să stea în aceeaşi cameră cu Malko. De o parte şi de cealaltă, în camere separate, se aflau Chris, Milton şi Elko.

Malko puse mâna pe telefon. Era momentul să mai transmită ceva veşti celor de la CIA. Iar centrala unui hotel prezenta destulă siguranţă. Formă numărul lui Jack Ferguson care răspunse la al treilea apel.

— Sunt la Paris, anunţă Malko. S-au întâmplat o groază de chestii, dar cred că mă aflu pe drumul cel bun. Aş vrea să obţii nişte informaţii despre un oarecare Tarik Hamadi. Diplomat irakian de la Bruxelles.

Îşi dădu apoi numărul de telefon şi închise. Pamela nu se trezise. Se mişcă uşor în somn şi Malko îi văzu urmele oribile de degete pe gât.

În timp ce se întreba dacă n-ar fi cazul să profite imediat de acest cadou regal care dormea lângă el, sună telefonul.

Era Jack Ferguson, foarte surescitat.

— Tipul al cărui nume mi l-ai dat răspunde de toate operaţiunile speciale ale Serviciilor irakiene din Europa, anunţă şeful staţiei CIA de la Viena. Operează de foarte mulţi ani pe aici şi raportează direct şefului statului irakian. E un tip cu mare greutate.

— Nici nu mă mir, răspunse Malko.

— Ai aflat ceva şi despre cea de-a doua persoană pe care încercăm să o identificăm?

— Da, însă o să-ţi spun între patru ochi. Ne întoarcem chiar azi.

Închise telefonul în momentul în care Pamela se trezise şi se întindea ca o pisică, zâmbind puţin tulbure, cu o privire ciudată în ochii ei imenşi.

— Este prima dată în viaţa mea când mă trezesc lângă un bărbat fără să fi făcut dragoste cu el, spuse ea.

— Pentru orice există un început, răspunse Malko.

— Şi nu am cu ce să mă îmbrac, începu ea. Cred că ar trebui să te duci să-mi cumperi o rochie de la *Ungaro*, de peste drum.

Evident că în costumaţia de epocă n-ar fi putut trece neobservată. Ea sări din pat şi Malko îi admiră balansul şoldurilor, în timp ce se îndrepta spre baie. Oare cum ajunsese tocmai din Caşmir, în situaţia actuală? Avusese nevoie de o voinţă de fier. Pe lângă calităţile

naturale…

Ea apăru într-un halat de baie, nemachiată, şi se aşeză pe marginea patului, prietenoasă.

— Mă bucur mult că nici măcar nu ai încercat. Nu-mi place să fac dragoste. Când eram la Bombay am servit drept parteneră unui fel de fakir care prezenta un număr pentru turişti. Era dotat de la natură cu o monstruozitate uriaşă, neobosită. Eram pe scenă toată ziua. De dimineaţă de la opt, până la miezul nopţii. Am crezut că n-o să scap cu viaţă, mă făcea să sufăr îngrozitor şi m-a dezgustat definitiv de dragoste.

— Şi cum ai scăpat de el?

— L-am omorât, spuse ea cu simplitate. Într-o zi când băuse, i-am tăiat sexul acela monstruos cu un pumnal şi a murit într-o baltă de sânge. A fost prima dată în viaţa mea când m-am simţit fericită…

Nu mai era nimic de adăugat…

Malko făcu şi el repede un duş. Se grăbea să se întoarcă la Viena. Acum, cel puţin, ştia cu cine avea de-a face. Deşi nu cunoştea motivele pentru care irakienii acţionaseră cu atâta ferocitate. Nu putea fi numai din cauza *krytronilor*. Iar Pamela habar n-avea de nimic.

Chris Jones intră în cameră, după ce bătuse la uşă. Foarte prost dispus.

— Am cerut un „breakfast” explică el. Şi mi-au adus două chifle şi o cafeluţă. Nici nu mă mir că sunt aşa de prost dezvoltaţi francezii ăştia… Şi acum ce facem?

— Veniţi cu noi la Viena, spuse Malko. Nu cred că irakienii au renunţat la ideea de a o lichida pe Pamela.

— Şi o să ne duceţi să vă vedem şi castelul?

— Dacă totul se petrece ca lumea, sigur că da. Hai, grăbiţi-vă, plecăm peste două ore.

*

* *

Pamela Blazer era foarte tristă. Uitase cu desăvârşire momentul de destindere de dimineaţă. Cu cât se apropia de casă, se simţea mai nesigură. Se întoarse spre Malko.

— Uite ce e, am senzaţia că mă duceţi cu preşul… N-am niciun chef

să mă amestec în treburile voastre. Dacă îţi dau numărul de telefon, ăştia chiar mă omoară! Lasă-mă să am o explicaţie cu ei.

— Şi aşa te vor omorî, protestă Malko. Pentru că ştii prea multe despre ei.

Ajunseră în faţa casei ei. Înainte de a o putea împiedica, Pamela sărise din maşină şi alergă spre uşă. Chris Jones se repezi după ea. Din cauza avansului pe care îl avea, ea reuşi să ajungă la lift şi să închidă uşa. Gorila se îndreptă cu toată viteza spre scări. Malko şi Milton veneau după ei. Dacă Pamela reuşea să se închidă în casă, avea tot timpul să distrugă hârtia cu numărul de telefon şi nu mai aveau ce să-i facă…

Când Chris Jones ajunse la capătul scărilor, o văzu pe Pamela umblând la uşă. Reuşi să o deschidă în momentul în care Chris, cu un efort extraordinar, se aruncă asupra ei ca un jucător de rugby, placând-o la sol.

Pamela căzu cu un urlet de fiară, care peste câteva clipe se pierdu în zgomotul asurzitor al unei explozii. Un nor de foc, de fum şi de praf încărcat cu fel de fel de resturi, izbucni pe uşă. În timp ce proiectile de toate mărimile săreau până la înălţimea unui om. Milton Brabeck şi Malko, deşi se aflau cu un etaj mai jos, simţiră la rândul lor, suflul fierbinte al exploziei. Toată casa se zgâlţâi din temelii.

— Ce dracu se întâmplă aici? urlă Milton, scoţându-şi arma.

Se făcuse linişte între timp. Se auzeau uşi care se deschideau, oameni ce alergau pe paliere. Malko ajunse lângă Chris şi Pamela care încercau să se ridice, acoperiţi cu moloz. Fata plângea în hohote, privindu-şi apartamentul devastat. Ceea ce semănase cu o frumoasă bomboniera roz, numai mătăsuri şi oglinzi, se transformase într-un bunker luat cu asalt. Din splendida măsuţă creată de Claude Dalie nu mai rămăseseră decât nişte fiare negre şi răsucite.

Chris Jones smulse o draperie care mai ardea, iar Milton reuşi să găsească un extinctor şi să stropească resturile ce fumegau, de teama unui incendiu ascuns. Uşa se transformase în ţăndări, geamuri nu mai existau, totul fusese pulverizat. Pamela se lăsă în genunchi pe o canapea cu pernele arse. Total răvăşită, tremurând.

— Doamne, Doamne, ce mi se întâmplă?!…

— Ce să fie, au mai încercat o dată să te omoare, îi răspunse simplu

Malko. Cu o tehnică arhicunoscută la Beirut. O porţie de explozibil lipită de spatele uşii. Deschizând-o, ai lovit-o de perete şi s-a declanşat detonatorul. Dacă Chris nu te-ar fi aruncat pe jos, acum te adunam cu făraşul…

— Te rog să mă ierţi, îi spuse ea. O să fac tot ce îmi spui…

— Hai să plecăm de aici, spuse Malko. Încearcă să găseşti hârtia totuşi. O să vorbim mai târziu cu cei de la poliţie.

Pamela Blazer se ridică şi se îndreptă spre dormitor. Nu era nevoie să mai deschidă uşa, oricum nu mai exista… Patul uriaş, creaţie Claude Dalie stil „Art Deco” era plin de moloz, iar aşternuturile din mătase erau nişte biete zdrenţe înnegrite.

Malko văzu că dădea la o parte un tablou, descoperind uşa unui mic seif. Scoase din el doi săculeţi din piele şi închise la loc uşa.

— Să mergem, spuse ea.

În cinci minute, îmbătrânise cu zece ani. Jos, găsiră o maşină a poliţiei şi una a pompierilor. Plecară spre Liezen. Era cel mai bun loc pentru a se simţi în siguranţă. E drept că dacă Alexandra se afla acasă, putea să mai izbucnească încă un „incendiu”, dar merita să rişte.

Pamela Blazer era asul lui din mânecă…

*

* *

Fatima Hawatmeh îşi aranjă toaletele în şifonierul din camera ei de la Intercontinental. Făcu apoi o baie. Era o libaneză nu chiar obişnuită, ci dintre cele ce dispuneau de posibilităţi elegante de trai şi îşi puteau permite să cutreiere Europa în lung şi în lat. Se ştia, de altfel atrăgătoare, cu bluza, foarte mulată pe bust şi cu pantalonii colanţi din piele. Se gândea chiar că nu i-ar strica o mică aventură, deşi nu era genul care să se dea neapărat în vânt după bărbaţi.

Cineva bătu la uşă. Merse să deschidă. Un mustăcios aproape pitic îi întinse o valijoară, fără să scoată un cuvânt şi se retrase.

Fatima încuie uşa şi aşeză valiza pe pat. În interior, era dublată cu un strat de burete în care fuseseră amenajate mai multe alveole. În ele se aflau: un Walther PKK dotat cu surdină, două mini-doze de *Semtex* cu detonatoare miniaturizate, trei ace îmbibate cu o otravă la fel de violentă ca binecunoscuta curara, ce puteau fi fixate pe diferite

obiecte, produse de machiaj, ochelari de soare, un micro-emiţător radio şi două stilouri, pistoale asemănătoare cu cel pe care îl folosise pentru a-l lichida pe Farid Badr, la Roissy.

Trebuie să spunem însă că Fatima nu era libaneză, ci irakiană! Începuse de foarte tânără să militeze în partidul BAAS, tatăl ei fiind ofiţer superior în armata irakiană. Fusese ucis în timpul războiului dintre Iran şi Irak, ca şi soţul ei.

Ea se înrolase apoi în Serviciile secrete, descoperindu-şi vocaţia de a ucide cu sânge rece. Se mirase şi ea cât de uşor lichidase pe unul dintre opozanţii lui Saddam Hussein, la Marbella. Făcuseră dragoste, după care omul adormise, având la bord şi o importantă doză de Johnny Walker bine amestecat cu un drog puternic. În timpul somnului, Fatima îi trăsese un glonte în cap cu pistolul Walther…

Dotată cu un fizic ce nu lăsa bărbaţii indiferenţi, cunoscătoare a câtorva limbi, araba, franceza, engleza şi ivrit, putea să treacă drept oricine. Îi trebuia doar un paşaport – fals desigur – pentru că nu fusese încă reperată de niciun serviciu secret. Era singura femeie din Serviciile secrete irakiene folosită pentru acest tip de operaţiuni.

Ridică falsul capac din interiorul valijoarei şi descoperi o documentaţie foarte bogată despre cele două persoane pe care trebuia să le lichideze. Malko Linge, un agent al CIA şi Pamela Blazer o prostituată de lux. Niciodată nu avea habar de motivaţia asasinatelor şi nici nu o interesa. Era treaba şefilor ei.

Încuie valijoara şi-i potrivi cifrul de aşa manieră încât, dacă cineva ar fi încercat să o fure, era definitiv condamnat şi ar fi sărit în aer odată cu valiza. Formă apoi un număr de telefon din Frankfurt.

Pentru că proprietarul nu era acasă, lăsă un mesaj codificat în engleză.

„Am sosit cu bine, am şi materialele cu mine. Şi încep treaba.”

Era singurul tip de contacte pe care îl întreţinea cu Centrala. Ordinele îi soseau prin curier şi le găsea direct la hotelul unde se oprea.

*

* *

Soneria răsună în gol. Malko numără ţârâiturile, cinci, şase, şapte. La telefon fusese branşat un difuzor în care sunetele erau uşor bizare. Pamela Blazer strângea receptorul cu toată forţa. Chris Jones era pregătit să înregistreze convorbirea pe un mic magnetofon.

Era o linişte desăvârşită în biblioteca de la Liezen. Malko o tratase pe Pamela cu o doză bună de votcă-citron ca să-i redea o voce normală şi să o facă să uite atrocităţile prin care trecuse. Privirea ei însă nu revenise la normal. Încercau să vorbească cu misteriosul Georges din Bruxelles. În momentul în care se pregătea să pună receptorul în furcă, omul răspunse:

— Alo?

Vocea masculină era gâfâită, ca şi când omul ar fi alergat. Chris porni magnetofonul. Pamela amuţise. Malko îi făcu un semn disperat ca să o determine să vorbească.

— Georges!

— Cine este?

— Pamela sunt, te sun de la Viena. Doar tu mi-ai dat numărul, nu-i aşa?

— Ah, Pamela!

În vocea lui se simţea o bucurie sinceră. Malko se mai linişti puţin, începea să mai spere.

— Tocmai voiam să închid, spuse Pamela.

— Eram în baie, explică Georges. Nu aşteptam niciun telefon. Dar ştii că mi-ai făcut o surpriză! Eşti foarte drăguţă că m-ai sunat!

— Nu vii la Viena?

— Din păcate nu pot, dar poate vii tu la Bruxelles.

Pamela amuţi din nou. Cu cea mai mare viteză, Malko îi scrise pe o hârtie „da, da” şi i-o arătă. Ea reluă cu o voce puţin forţată.

— Sigur că vin.

Georges scoase un chiot de bucurie.

— Nici nu ştii ce bucurie îmi faci! Sper să nu fii prea ocupată şi să ne putem vedea în voie.

— Ei, lasă, o să mă descurc eu… spuse Pamela. Dar tu?

— Eu nu am niciun fel de probleme. Am foarte mult de lucru, dar o să-mi fac timp. Când vii la Bruxelles?

„Mâine” scrise Malko pe hârtie.

— Mâine, repetă Pamela docilă.

După câteva secunde, Georges propuse:

— Vrei să ne vedem pe la orele opt în holul hotelului *Amigo*. Lângă *Grand Palais?* E un loc foarte plăcut.

— De acord, răspunse Pamela. Voi veni.

— Bine, atunci pe mâine.

El închise, iar Pamela îşi prinse capul între mâini. Spuse apoi cu o voce albă de groază:

— Din cauza ta fac o groază de prostii. Pentru asta mă vor ucide precis…

Malko nu-i răspunse, pierdut în gânduri. Încercând să înţeleagă de ce îşi asumaseră irakienii un asemenea risc, voind să o omoare pe Pamela, numai ca CIA să nu poată ajunge la Georges prin ea.

Singurul răspuns valabil trebuia găsit în legăturile dintre Georges şi irakieni. Aparent, secretul acestor legături trebuia păstrat cu orice preţ.

Dar, de ce?

Capitolul XI

Holul hotelului *Amigo* avea aparenţa vătuită a unui club englezesc. Cu toate acestea, la câţiva metri distanţă, hoarde întregi de turişti japonezi şi germani asaltau vechile pietre de la *Grand Palais* cu camere de luat vederi şi aparate de fotografiat.

Pamela Blazer se îmbrăcase cu un compleu cuminţel care îi ascundea rotunjimile explozive, îşi lăsase pletele negre pe umeri şi sorbea cu răbdare dintr-un pahar de Cointreau, aşezată într-un fotoliu uriaş. Avea aspectul unei burgheze cuminţi ce îşi aşteaptă soţul. Doar picioarele ei lungi, cu ciorapi fumurii, atrăgeau privirile. Instalat la bar, în faţa unui pahar cu votcă rusească, Malko o supraveghea.

Milton Brabeck aştepta afară, pe strada Lombards, în faţa hotelului, la volanul Mercedesului închiriat. Chris Jones se adăpostise în spatele unui *Herald Tribune*, pe care îl citea cu asiduitate, consumând dintr-un pahar de Gaston Lagrange. Iar Elko Krisantem patrula prin preajma hotelului, pândind mutrele suspecte. După toate câte se întâmplaseră

la Viena…

Era opt şi cinci. Malko dădu peste cap paharul, verificând patul pistolului extra-plat şi mai comandă o Stolicinaya ca să implore soarta… Barmanul tocmai îi servea paharul, când observă un bărbat care se opri în faţa Pamelei Blazer. Pamela îi zâmbea, puţin crispată. Conversaţia nu dură prea mult. Se ridicară amândoi şi traversară holul. Tipul ajungea până la bărbia fetei, deşi încerca să stea cât mai drept. Malko îi urmări de la distanţă şi îi văzu că se urcară într-o Audi 100 neagră, garată în parkingul hotelului.

Când ieşi din hotel, observă maşina Audi coborând strada Lombards cu Mercedesul lui Milton Brabeck pe urmele lor. Acum trebuia să aştepte. Malko urcă în camera pe care o închinase şi îi aşteptă pe Chris Jones şi pe Elko Krisantem.

Telefonul sună peste un sfert de oră.

— Au intrat într-un mic restaurant italienesc, pe strada Fosseaux-Loups. Se numeşte *Familia*, anunţă americanul. În apropierea bulevardului Regent. Nu pot să intru fără să fiu observat. În tot cazul, nu sunt urmărit. Numărul maşinii Audi este 756484.

— Venim şi noi, îi spuse Malko.

Îl lăsară pe Elko Krisantem să păzească camera şi plecară cu un alt Mercedes închiriat. Înainte de a porni, Malko sună la staţia CIA de la Bruxelles pentru a afla cui aparţinea maşina Audi neagră.

*

* *

Georges Bear era în culmea fericirii. De câte ori se uita la Pamela Blazer, simţea că ia foc. Nu era genul de bărbat care să se dea în vânt după femei, dar ceea ce i se întâmplase la Viena cu Pamela îl scosese din obişnuit, fusese ceva atât de animalic, de necontrolat, iraţional aproape. Nu-şi dădea seama din ce cauză. Poate din pricina pielii ei mătăsoase, a pletelor negre, a ochilor imenşi, a picioarelor interminabile. Degeaba îşi spunea că nu este decât o profesionistă, ideea de a o ţine în braţe, de a o mângâia, de a face dragoste cu ea, îl înnebunea…

Îşi termină repede cafeaua şi, stăpânindu-şi cu greu nervozitatea, spuse:

— Ce-ar fi să ne întoarcem?

Băuseră destul de mult şi se simţea foarte sigur de el. Pamela nu vorbise prea mult şi el nu încercase să o întrebe cu ce treburi venise la Bruxelles. Nu avea decât o singură idee: să o ţină în braţe.

— Mergem la tine?

Vocea ei era calmă, normală. Georges Bear simţea că îşi pierde şirul gândurilor. Nu putea să-i explice că era ţinut sub măsuri de strictă securitate. Din cauza activităţii sale.

— Aş prefera să mergem în altă parte, răspunse el, timid. Ai o cameră la *Amigo?*

— Da.

— Nu cred că cei de acolo ar spune ceva. Îi cunosc foarte bine.

Plăti şi ieşiră. Spectacolul şoldurilor ce se ondulau în faţa lui îi mări dorinţa! Era destul de răcoare aşa că porni caloriferul şi se simţi străbătut de curenţi electrici în contact cu nailonul extra-fin. Ea îi surâdea, absent. Malko îi spusese ce are de făcut şi nu era pentru prima oară într-o asemenea situaţie.

Funcţionarul de la recepţie îi întinse cheia, ca şi când Georges ar fi fost invizibil şi luară liftul. Prin fereastra camerei se vedeau acoperişurile de ţiglă roşie ale hotelului *Grand Palais*. Abia îşi scosese Pamela taiorul, că Georges se şi aruncă asupra ei, sărutând-o ridicat pe vârfuri. Ea îi răspunse cu abilitate, dar fără pasiune. Georges începu să o mângâie repezit şi cam nepriceput.

— Stai puţin, îi spuse Pamela.

Se dezbrăcă în cea mai mare viteză. Georges Bear realiză în clipa aceea că pentru asemenea momentele de extaz era capabil să facă o groază de prostii…

*

* *

Georges Bear se îmbrăcase. Pamela îl observă, întinsă pe pat. Îşi păstrase ciorapii şi pantofii. Chiar liniştit oarecum, Georges nu putea să o privească fără să simtă fiori pe şira spinării. Se aplecă şi o sărută.

— Cât timp rămâi la Bruxelles? întrebă el.

— Încă nu ştiu, răspunse Pamela întinzându-se. Nici măcar nu-ţi ştiu numele întreg…

— Georges, răspunse el. Georges Bear. Adică „ursul”.

— Şi cu ce te ocupi aici? întrebă ea neglijent.

— Ei, felurite afaceri, răspunse el. De altfel, zilele viitoare mă întorc la Rotterdam. Ai putea să vii cu mine. Măcar două zile. Ne-am duce şi la Amsterdam, unde e foarte frumos.

Trăgându-şi ciorapii, Pamela răspunse:

— Poate merg, sună-mă.

— Nu pot să mă satur de tine, murmură el.

Ea nu se opuse. Georges se purta ca un licean nepriceput, încântat până la extaz de noua lui jucărie. O întoarse pe toate părţile şi o mângâie fericit, murmurându-i cuvinte calde, ca unei fetiţe.

Când, în sfârşit, coborî în hol, foamea lui nu se stinsese încă. Pamela declanşase în el ceva ce nu se putea stinge cu una cu două.

Probabil că aşa trebuie să te simţi după o doză de droguri. O stare incredibilă de euforie şi senzaţia că pluteşti în plin infern.

*

* *

Chris Jones înjura de mama focului ploaia din pricina căreia urmărea cu mare greutate maşina Audi 100. Pe strada Louise, chiar în apropierea pădurii Cambre, maşina o luă la dreapta spre cartierul rezidenţial Uccle. În mijlocul unor parcuri imense se aflau acolo vile superbe şi reşedinţe dintre cele mai somptuoase. Maşina o luă pe lângă Observatoire. Pe strada François-Folie şi pătrunse pe domeniul unei mari reşedinţe. Chris Jones merse puţin mai departe, apoi opri şi se întoarse în goană spre intrare.

Se aflau în faţa unei enorme reşedinţe care avea şi parking subteran. Intră acolo şi observă locurile cu mare atenţie. O maşină manevra în partea din spate. Orientându-se după lumina farurilor, se apropie de ea, în momentul în care intra într-o despărţitură rezervată numărului respectiv. Era chiar maşina Audi neagră. Ascuns în spatele unui stâlp de beton, Chris îl văzu pe cel ce se întâlnise cu Pamela, îndreptându-se spre o uşă ce comunica cu apartamentele din reşedinţa. Aşteptă câteva clipe, apoi se luă după el. Numai că uşa fusese încuiată. Din fericire, avea în buzunar o mică trusă de chei. În patruzeci de secunde deschise uşa şi o închise apoi în spatele lui.

Pe scară, lumina era încă aprinsă şi ascensorul era jos.

Chris urcă un etaj pe jos şi pătrunse într-un mic hol cochet în care nu se afla nimeni. Nu avea de ales. Trebuie să meargă pe scara de servicii şi să observe la ce etaj se oprise ascensorul. Îl găsi la etajul opt. Pe palier erau două uşi. Pe una se afla o plăcuţă: Doctor J. Broek – medic internist. Cealaltă nu avea niciun nume. Americanul coborî, ieşi pe uşa normală a imobilului şi notă adresa. Cel puţin asta era o certitudine. Adresa şi numărul maşinii puteau să le ofere măcar câteva informaţii.

*

* *

Pamela Blazer fuma, nervoasă. Malko se aşeză pe marginea patului ei.

— Asta e. Nu mi-a spus decât numele, repetă ea, plictisită. Nu se gândea decât cum să profite mai bine de mine. Şi cred că o să-mi dea precis telefon.

— Nu ţi-a spus nimic despre ce face?

— Nu, mi-a spus doar că face afaceri, călătoreşte mult. Locuieşte singur, dar nu-i place să primească pe nimeni la el.

— Şi ce o să facă la Rotterdam?

— Habar n-am!

Rotterdam este cel mai mare port european. Nu este deloc o staţiune de vacanţă… Pamela stinse ţigara în scrumieră şi explodă:

— M-am săturat de toate astea! Acum că aţi ajuns la tipul ăsta eu pot să mă retrag, sper…

— La Viena? întrebă Malko. Se vede că ultima experienţă nu ţi-a folosit la nimic…

— Nu, răspunse ea. O să plec la Bombay, unde mai am prieteni. Şi o să mă întorc peste câtva timp. Mi-e îngrozitor de frică să mai rămân aici.

Malko îşi puse mâna cu blândeţe peste a ei.

— Trebuie să rămâi. Aici nu rişti nimic. Te vom proteja ziua şi noaptea. Apoi nu ai decât să pleci unde vrei, la Bombay sau la New York, treaba ta. Şi nu ai de ce să-ţi faci probleme, te vom ajuta.

Se ridică să plece, dar Pamela îl reţinu.

— Te rog să rămâi. Mi-e frică să stau singură.

Mai rămase câteva minute lângă ea. Chris Jones se întorsese cu adresa lui Georges Bear. Deci, făceau un pas înainte. Rămânea să descopere de ce ţineau irakienii secrete legăturile lor cu Georges Bear.

*

* *

— Trimite şoferul la *Cosmos Trading Corporation*, ordonă Tarik Hamadi cu vocea străbătută de furie, să-i spună lui Georges Bear că trebuie să ne întâlnim peste o oră în locul pe care îl ştie.

Ca să se calmeze irakianul începu să facă curse prin biroul pe care îl avea la etajul trei al ambasadei Irakului, o clădire din beton gri, pe strada Florida, în cartierul Uccle, la câteva sute de metri de apartamentul lui Georges Bear. Se instalaseră amândoi la Bruxelles din diverse motive. Mai întâi, nulitatea serviciilor secrete belgiene care habar nu aveau ce se întâmplă pe propriul lor teritoriu. Apoi pentru discreţia băncilor şi a oamenilor de afaceri locali. Mai era şi apropierea oraşelor Anvers şi Rotterdam. Şi, în sfârşit, faptul că extrema dreaptă era încă foarte puternică şi foarte bine structurată în Belgia, cu numeroase reţele subterane de amiciţie în rândul forţelor de ordine. Iar lupta împotriva Israelului le făcea o mare plăcere…

Ascultă încă o dată banda cu convorbirile telefonice ale lui Georges Bear, bandă ce îi fusese adusă odată cu micul dejun. Oamenii lui supravegheau din prudenţă postul telefonic al lui Georges Bear. Sigur că era vorba de un colaborator credincios, dar prudenţa nu strică niciodată.

Tarik Hamadi descoperise toată afacerea. Mizerabila de Pamela Blazer era la Bruxelles, în timp ce Fatima Hawatmeh o aştepta la Viena! Iar blegul de Georges Bear se întâlnise cu ea… Fără să-i sufle o vorbă… Irakianul încerca să-şi dea seama ce se putea întâmpla. Conversaţiile surprinse erau clare. Din partea lui Bear era o chestiune pur sexuală. Fusese un imbecil când îi oferise o asemenea distracţie la Viena! Primul lui reflex fusese să trimită doi „băieţi” la Georges Bear ca să-l lichideze. Numai că nu se putea atinge de el fără acordul lui Saddam Hussein în persoană. Iar ca să-l obţină, trebuia să explice cum dăduse greş. Ceea ce putea avea consecinţe foarte grave pentru el.

Consecinţe sub formă de spânzurătoare…

Era mai bine să încerce să spele rufele murdare în familie. Privi spre masa verde a păduricii Cambre, spunându-şi că, dacă nu se putea atinge de Georges Bear, nimeni nu-l oprea să o lichideze pe Pamela Blazer şi pe agentul de la CIA. Atâta vreme cât agenţii americani nu intrau în contact direct cu Georges nu era niciun pericol.

Formă numărul delegaţiei irakiene de la OPEC din Viena şi lăsă un ordin în arabă. Fatima Hawatmeh urma să vină de urgenţă la Bruxelles.

Abia trecuseră douăzeci de minute. Se grăbea însă la întâlnirea cu Georges Bear. Mercedesul negru îl aştepta jos. Se aşeză pe bancheta din spate, gânditor. Cine erau oare adversarii lui? Ibrahim Kamel fusese împuşcat, iar Selim strangulat. Era deci în acţiune serviciul operativ al unui mare Oficiu de spionaj. Iar noua complicaţie era Pamela Blazer care ştia acum că erau pe urmele ei pentru a o lichida. Oare vorbise cu Georges Bear despre asta?

Maşina intră pe strada Langeveld pentru a ajunge la şoseaua Waterloo şi de acolo la micul lac din apropierea pădurii Cambre. La această oră a dimineţii nu era nici ţipenie prin preajmă. Observă maşina Audi neagră cu Georges Bear la volan. Acesta coborî şi veni în Mercedes, vizibil îngrijorat.

— Ce se întâmplă? întrebă el. Avem foarte mult de lucru în dimineaţa asta. Şi dacă vreţi ca totul să fie gata…

— Se întâmplă lucruri grave, spuse Tarik Hamadi. Te-ai întâlnit cu fata de la Viena, Pamela Blazer.

Prins pe picior greşit, Georges reacţionă ca un licean. Niciodată irakianul nu îi vorbise pe un asemenea ton. Era brutal, iar el nu-i înţelegea furia. În definitiv, prin el o cunoscuse pe fată.

— Da, recunoscu el. Mi-a telefonat spunându-mi că vine la Bruxelles. Am cinat împreună ieri seară.

— Şi…

Georges Bear nu răspunse. Jenat şi stupefiat, în faţa nedumeririi lui, Tarik Hamadi se hotărî să-i spună adevărul.

— Uite ce e… Cu fata asta e o mare problemă, explică el. A fost deturnată de americani de la scopul iniţial. Nu ştiu cine. CIA sau FBI-ul.

La auzul cuvintelor FBI, Georges simţi că i se răcesc mâinile, amintindu-şi o zi din 1979, în care oamenii de la FBI veniseră în biroul lui şi îl acuzaseră că vânduse 60.000 de obuze de 155 mm Africii de Sud care se afla sub embargou. Puţin mai târziu, Curtea federală din Vermont îl condamnase la patru luni de închisoare.

Dezgustat şi falit îşi părăsise locurile de origine şi venise în Europa. Se reculese şi îi spuse lui Tarik Hamadi:

— FBI-ul nu are ce să-mi facă! Nici măcar nu mai sunt cetăţean american şi în Belgia ei nu au nicio putere.

— Bineînţeles, recunoscu Tarik Hamadi. Dar te pot da pe mâinile israelienilor. Şi ştii foarte bine ce s-ar întâmpla… Poate un accident, ca la Cairo…

Cu un an înainte, un inginer englez care lucra pentru irakieni zburase pe fereastră ca din întâmplare şi se făcuse praf cu cincisprezece etaje mai jos. Era un „accident” semnat Mossad… Georges Bear îl privi pe Tarik Hamadi cu încăpăţânare.

— Şi chiar sunteţi siguri că fata asta lucrează pentru americani? Nu mi-a pus nicio întrebare.

— Ai dus-o acasă?

— Nu.

Tarik Hamadi respiră uşurat, fără să-şi facă însă prea mari iluzii. Pamela Blazer nu putea să fie singură la Bruxelles. Va trebui să-şi procure lista clienţilor de la *Amigo* ca să se lămurească. Era de preferat ca Fatima Hawatmeh să vină cât mai repede. Dacă reuşea să elimine echipa de la CIA, se putea declara mulţumit.

— Să nu te mai întâlneşti cu Pamela Blazer sub nicio formă, ordonă el. Şi oricum, trebuie să schimbăm locurile foarte repede.

— Imediat? tresări Georges Bear.

— Chiar ai chef să-ţi termini zilele cu un glonte în cap? În ziua în care vor afla că lucrezi pentru noi, eşti un om mort!

— Dar treaba nu-i priveşte deloc, protestă Georges Bear.

Irakianul ridică din umeri.

— Se întâmplă că ăştia ne consideră cei mai de temut duşmani ai lor. Asta e!

Georges Bear nu răspunse, cufundat în gânduri. Nu îndrăznea să-i mărturisească că fusese lovit chiar în inimă de şugubăţul zeu Cupidon

şi că se îndrăgostise nebuneşte de Pamela Blazer. Şi că nu avea niciun chef să meargă în Irak.

— Şi cum vrei să mă scoţi de aici? întrebă el.

— Prin Rotterdam şi cât mai curând posibil.

— Bine, spuse Georges, o să mă pregătesc.

Pusese deja mâna pe portieră. Tarik Hamadi îl reţinu.

— Trebuie să-ţi organizez protecţia. Începând de astăzi, doi dintre oamenii mei vor fi tot timpul în preajma ta.

Georges Bear coborî din Mercedes şi se urcă la volanul maşinii sale. Pradă unor sentimente, contradictorii. Revelaţiile făcute de Tarik Hamadi îl înspăimântau. Şi, în acelaşi timp, era hotărât să se întâlnească din nou cu Pamela Blazer, cu orice risc.

Era foarte simplu. Nu se gândea decât la ea şi la ceea ce simţise cu o zi înainte. În mod cu totul brutal, vechiul lui vis de inginer, vis ce era pe punctul de a se realiza, i se păru lipsit de importanţă faţă de cucerirea pe care o făcuse în persoana sublimei Pamela Blazer.

*

* *

Revenit în biroul său, Tarik Hamadi îşi aprinse o ţigară, pradă angoasei. Simţise reţinerea lui Georges Bear când îi vorbise de plecarea în Irak. Imbecilul ăsta se legase prea tare de Pamela Blazer. Era un motiv în plus să o lichideze!

*

* *

Şeful staţiei de la Bruxelles privea metri de hârtie ce se revărsau din telex. Venise şi Jack Ferguson de la Viena. Morton Baxter, şeful de la Bruxelles, se uita la Malko cu o privire stranie. Nu se simţea deloc în apele lui.

— Aţi descoperit o dinamită. Şi când mă gândesc că toate astea se întâmplă sub nasul meu!

Trecu un îngeraş plăpând, făcând o reverenţă, oripilat de atâta incompetenţă…

— Cine este Georges Bear? întrebă Malko.

— Să-ţi spun mai întâi despre maşina Audi de culoare neagră. Este

înregistrată pe numele unei societăţi, *Cosmos Trading Corporation*, care se află pe strada Stalle din Bruxelles, la numărul 57. Am studiat în amănunt problema şi am descoperit că, în realitate, societatea se află la Delaware, din 1986. FBI-ul ne-a comunicat în dimineaţa asta numele principalilor ei acţionari. Cel mai important se numeşte Georges Bear. Adică amicul Pamelei. Iar el locuieşte chiar la adresa indicată de Chris Jones.

— Deci ăsta este omul nostru…

— Şi cu ce se ocupă?

— Uite, citeşte…

Malko luă bucata pe care i-o întindea.

Georges Bear, născut la 5 martie 1932, în Ontario. Ofiţer artilerist în armata canadiană. A lucrat, începând din 1960, la proiectul unui tun uriaş care a reuşit să expedieze un satelit la 180 km altitudine. În urma acestei experienţe, a obţinut cetăţenia americană. După care s-a ocupat de un proiect şi mai extraordinar: un tun uriaş, cu o lungime de cincizeci de metri, capabil să expedieze la 400 km distanţă încărcături chimice sau nucleare cu o viteză iniţială de trei ori mai mare decât viteza sunetului. În pofida precedentului său succes, guvernul american îi taie creditele pentru acest proiect, descoperind între timp metoda mai eficientă a rachetelor. Pentru a supravieţui, Georges Bear scoate atunci la iveală un tun de 155 mm ultramodern, cu bătaie foarte lungă şi începe să îl vândă în lumea întreagă. Atunci au început necazurile. A făcut târg cu Africa de Sud, care pe atunci se afla sub embargou şi le-a livrat tunuri şi muniţie. FBI-ul a început să-l caute. A fost arestat, judecat şi condamnat la patru luni de închisoare într-un penitenciar din Pennsylvania. După ispăşirea pedepsei, părăseşte Statele Unite şi renunţă la cetăţenia americană. Este depistat în Austria unde, în 1984, livrează Iranului 200 de tunuri de 155 mm şi 150.000 de obuze speciale, pentru o sumă de 600 milioane dolari. Dar tranzacţiile se întrerup brusc, în urma descoperirii a 56 de tunuri în portul iugoslav Kardeljevo. Din momentul acela i s-a pierdut urma.

Malko aşeză telexul pe masă. Acum, tot ceea ce se petrecuse în ultimele două săptămâni apărea într-o lumină nouă. După ce colaborase cu Africa de Sud şi Iranul, Georges Bear avea un nou

client, Irakul.

— Aparent şi-a schimbat gusturile, observă el. Noroc că irakienii nu sunt ranchiunoşi.

— Sunt nişte tipi pragmatici, conchise Morton Baxter. Dar trebuie să le facă nişte servicii extraordinare, ca irakienii să îi ierte colaborarea cu duşmanul lor ereditar.

— Să fi reluat în lucru proiectul supertunului? întrebă Malko. Să fie oare toată povestea legată de afacerea cu *krytronii?*

— În momentul în care posezi bombe atomice, trebuie să ai şi cu ce să le lansezi, remarcă americanul.

— Dar irakienii au deja avioane speciale şi rachete.

— Sunt prea vulnerabile, obiectă Morton Baxter. Controlul radar al israelienilor este printre cele mai bune din lume şi chiar noi le-am pus la dispoziţie o staţie AWACS. Au în permanenţă interceptoare gata să decoleze din deşertul Naghev. Astea sunt capabile să oprească orice avion de vânătoare.

— Dar cu un tun de 155 mm pot fi expediate şi obuze nucleare, remarcă Malko.

Americanul clătină din cap.

— În niciun caz. Irakienii nu sunt capabili să miniaturizeze în asemenea măsură armele nucleare. Iar tunurile lor de 155 mm bat numai până la 80 km.

— Şi dacă Georges Bear îi ajută să-şi fabrice rachete?

— Au deja. Sovieticii le-au furnizat rachete SCUD pe care le-au ameliorat şi le-au mărit performanţele. Sunt un fel de vectori care bat peste 300 km.

— Păi astea le-ar ajunge ca să lovească în Israel…

— Da, numai că aceste rachete sunt reperabile prin sistemul anti-rachetă *Patriot*. Nu au cum să ajungă la ei pentru că sunt relativ lente şi nu prea moderne.

— Deci trebuie să fie vorba de tunul uriaş, conchise Malko. Care le-ar permite să lovească Israelul cu încărcături nucleare, graţie progreselor lor în acest domeniu. Asta ar explica foarte bine eforturile pe care le-au făcut irakienii pentru a nu fi descoperite legăturile lor cu Georges Bear.

Şeful staţiei îi adresă o privire pătrunzătoare.

— Este posibil, dar trebuie să fim siguri. Şi să descoperim cu orice preţ în ce stadiu se află. Compania *Cosmos Trading Corporation* are birouri la Bruxelles. Acolo trebuie să se afle secretul colaborării cu Irakul. Trebuie descoperit. Nu putem să contăm decât pe noi înşine…

— Adică pe mine, remarcă perfid, Malko.

— Şi pe prietenii noştri Chris şi Milton, îl corectă Morton Baxter. Afacerea asta are o prioritate absolută.

— Şi dacă l-am răpi pe acest Georges Bear? sugeră Chris Jones. L-am putea duce undeva şi am afla încet-încet tot ce are în cap…

Sugestia nu a fost primită cu entuziasm… Şeful staţiei de la Bruxelles tresări puternic.

— Avem şi noi limitele noastre peste care nu putem trece. Nu suntem sălbatici, iar belgienii sunt destul de suspicioşi. Vă sfătuiesc să vă interesaţi îndeaproape de *Cosmos Trading Corporation*. Chris Jones e maestru în violarea încuietorilor…

Chris îşi plecă ochii foarte pudic, dar Malko îl corectă:

— Numai că în spatele încuietorilor trebuie să fie oameni, care nu ne vor lăsa să ne învârtim pe acolo cum vrem noi.

Morton Baxter îşi luă un aer degajat.

— Dacă acolo nu sunt belgienii, puteţi să vă duceţi liniştiţi.

Milton Brabeck se întristă brusc.

— Doar n-o să cerem paşaportul înainte de a le trage un glonte între ochi…

— Din punct de vedere fizic, există nişte diferenţe vizibile cu ochiul liber între un irakian şi un flamand, spuse Malko. Cred că asta a vrut să spună domnul Baxter.

— Exact, confirmă şeful staţiei, liniştit în faţa unei înţelegeri atât de perfecte din partea colaboratorilor săi. Încercaţi totuşi să nu declanşaţi un război autentic.

— Ei, dacă îl câştigăm, nu mai are nicio importanţă, murmură Chris Jones printre dinţi.

Malko se gândea în continuare la problemele pe care le avea.

— Voi continua să-l abordez pe Georges Bear prin intermediul Pamelei Blazer. Poate ajungem la nişte mărturisiri interesante. O întrebare. Veţi dezvălui israelienilor identitatea şi rolul lui Georges Bear?

— Hotărârea nu-mi aparţine, răspunse cu prudenţă şeful staţiei, Langley va decide. Sau poate chiar Casa Albă. În ce ne priveşte, trebuie să păstrăm secretul.

— Şi să încercăm să le cunoaştem pe cele ale lui Georges Bear.

Capitolul XII

Malko rula încet, cu maşina pe strada Stalle, în Cartierul Uccle. Elegantele reşedinţe rămăseseră în urmă şi se afla acum într-un fel de sat urbanizat, după care drumul continua, desfundat, pe lângă felurite clădiri şi birouri. Chris Jones arătă cu mâna spre o clădire din sticlă şi beton, puţin mai retrasă, pe un fel de ridicătură.

— Acolo este!

Geamurile verzui ale primelor două etaje reflectau soarele. Erau blindate. Malko se opri ceva mai departe, într-un parking, apoi se întoarse spre Milton Brabeck.

— E rândul tău, Milton.

Îmbrăcat într-o uniformă a lucrătorilor de la compania de gaze belgiană, gorila arăta superb. Îşi luă sacoşa în care avea chiar şi un Magnum 357 şi o porni spre numărul 61, într-o primă recunoaştere. Pătrunse cu uşurinţă în hol şi cercetă tabloul cu locatari. *Cosmos Trading Corporation* ocupa primele două etaje. Milton urcă în ascensor şi ajunse pe un mic palier. O cameră de luat vederi era plasată deasupra unei uşi blindate, dublate de un dispozitiv de securitate cu infraroşii. Încuietoarea era cu cod şi pe perete se afla un mic difuzor, chiar lângă uşă. Apăsă pe sonerie, nu auzi nimic, dar peste câteva moment o voce cavernoasă întreabă:

— Cine este?

— De la gaze.

— Mergeţi la portar.

Şi comunicaţia se întrerupse. Era, fără îndoială, observat prin vizorul de pe uşă. Mai sună o dată şi vocea repetă, fără să se enerveze:

— Mergeţi la portar. Noi nu primim decât anunţaţi dinainte.

Nedorind să trezească bănuieli, Milton plecă şi luă ascensorul, până la subsol. În boxele marcate CTC se aflau garate mai multe maşini,

toate înmatriculate în Belgia. Încercă uşa de serviciu. Era blindată şi încuiată solid… Când se întoarse la Malko, era destul de descurajat.

— E un veritabil seif chestia asta, anunţă el. Nici nu poţi să-ţi dai seama ce este înăuntru. La etajul al treilea însă, birourile sunt normale.

— Ne întoarcem la hotel, propuse Malko. Trebuie să ne pregătim foarte serios.

La hotelul *Amigo* o găsiră pe Pamela lipită de televizor în camera ei, sub supravegherea lui Elko Krisantem. În cele din urmă, părea că se resemnase. Încercase, în zadar, să-l caute pe logodnicul ei dispărut la balul costumat. Şi pentru că Mandy Brown nu dădea niciun semn de viaţă, concluzia era lesne de tras…

— Ai primit vreo veste de la Georges Bear? întrebă Malko.

— Nu, răspunse ea. Să-l sun eu?

— Mai aşteptăm şi mâine, spuse Malko.

Probabil că irakienii reacţionaseră. El îşi dădea seama că nu putea conta pe inginerul canadian să-i ajute. Nu rămânea decât metoda brutalităţii.

— Acţionăm în noaptea asta, le spuse celor două gorile.

*
* *

Malko se dădu la o parte din faţa uşii ascensorului pentru a face loc unei foarte frumoase femei blonde, cu o poşetă din piele de crocodil verde.

— La ce etaj mergeţi? întrebă el.

— La şase.

Vocea era uşor cântată, excitantă, distinsă. Puţin în căutarea unei aventuri. El apăsă pe butonul etajului şase. Peste câteva secunde, necunoscuta începu să surâdă cu buzele ei groase şi spuse cu o voce plină de regret, băgând mâna în poşeta întredeschisă.

— Scuzaţi, nu mă pot abţine să nu fumez.

Fără această frază banală, Malko nu s-ar fi îndoit de nimic. Dar frumoasa necunoscută avea dreptul să fumeze, dacă o dorea. De ce să-i ceară permisiunea? Foarte atent, urmări mişcarea mâinii drepte, a femeii.

Aceasta ieşi din poşetă, ţinând nu un pachet de ţigări, ci un tub negru, asemănător unui stilou… Dar nu avu timp să-l îndrepte spre Malko.

Cu o lovitură fulgerătoare, el îi izbi mâna de peretele ascensorului, iar ea scăpă arma, cu un ţipăt de durere. Într-o fracţiune de secundă, frumoasa femeie senzuală se transformă într-o viperă, hotărâtă să ucidă, cu privirea plină de ură.

Malko reuşi să-i imobilizeze ambele mâini, dar ea îl lovi cu piciorul, reuşind să zgârie vopseaua ascensorului. Din tocul pantofului îi ieşea un ac lung, fără îndoială, otrăvit. Malko reuşi să pareze loviturile cu foarte mare greutate, din cauza spaţiului restrâns. Încercă să o lovească puternic de câteva ori, dar fără rezultat. Necunoscuta era expertă în lupta corp la corp şi ştia să evite toate capcanele. Se luptau amândoi, fără un sunet, când ascensorul ajunse la etajul şase şi uşile se deschiseră.

Malko avu impresia că iese dintr-o cuşcă plină cu şerpi veninoşi. Cu un ultim efort, o respinse pe necunoscută şi o luă la fugă sub privirile consternate ale unei cameriste.

Îşi trase pistolul extra-plat din centură, dar uşile ascensorului se închiseseră deja. Porni în goană pe scări şi ajunse jos în momentul în care un grup de japonezi se înghesuiau în lift. Întrebă portarul care îi confirmă că o doamnă elegantă tocmai plecase cu un taxi… Era o clientă a hotelului. Pentru 1000 de franci belgieni, obţinu numărul camerei. 321. Nu-i rămânea decât să se ducă să-l caute pe Chris Jones.

*

* *

În camera 321 nu găsiră mare lucru, în afara unei valijoare metalice pe care Chris o mirosi ca un câine de vânătoare.

— Mai bine o trimitem la TD, spuse el. În mod sigur e protejată cu explozibil. Prea e la vedere, ca să fie o treabă obişnuită.

Luară valijoara. Malko era totuşi impresionat. Irakienii făceau eforturi disperate pentru a-i împiedica să le descopere secretul. Avea deci pe urmele lui toată forţa reunită a unui mare serviciu de spionaj. Ca să-şi revină din emoţiile încercate, merse la bar şi ceru o votcă. Peste un minut, fu chemat la telefon. Era vocea cavernoasă a şefului

staţiei CIA din Bruxelles.

— S-ar putea să primeşti o vizită, anunţă el. Israelienii au obţinut permisiunea să participe la ancheta noastră, după ce s-au tăvălit în lacrimi, pe jos… Aşa că, fiţi atenţi…

— Trebuie să le spun totul?

— Cât mai puţin cu putinţă. Ei ştiu acum numele lui Georges Bear şi adresa lui. Dar nu ştiu nimic despre existenţa Pamelei Blazer.

Între irakieni şi israelieni, situaţia risca să devină insuportabilă.

— Şi serviciile secrete belgiene? întrebă Malko.

— Abia îşi târâie picioarele. Pretind că *Cosmos Trading Corporation* nu se ocupă cu afaceri ilegale. Dar în ţara asta, dacă nu-l scuipi pe rege, aproape orice altceva este legal…

— O să acţionăm în seara asta, spuse Malko. Să rămâi pe lângă telefon. În cazul în care…

Milton Brabeck intrase în clipa aceea cu o valiză enormă.

— Cred că stăm bine, spuse el. În afară de o bazuka, am tot ce ne trebuie.

*

* *

În timpul nopţii, strada Stalle era pustie. Cei patru bărbaţi opriră Mercedesul într-o parcare apropiată de clădirea în care se afla CTC. Împrejurimile erau uşor luminate şi reuşiră să intre fără probleme în subsolul clădirii.

Nu era nicio maşină. Teoretic, clădirea ar fi trebuit să fie goală. Urcară cu liftul până la etajul trei, unde se afla o companie de asigurări.

Chris şi Milton îşi ridicară mânecile şi îşi scoaseră ustensilele, ajutaţi de Elko. Fierăstraie, găuritoare, şurubelniţe, foarfeci pentru oţel…

Se puseră pe treabă, decupând mai întâi podeaua. Apoi, Chris Jones apucă o maşină de găurit enormă şi făcu o gaură verticală în podea. Maşinăria era aproape silenţioasă. În curând reuşi să facă o deschidere corespunzătoare. Chris Jones luă atunci un fir lung, terminat cu un fel de pară roşie şi îl lăsă uşor prin deschizătura făcută. Dădu apoi drumul unui rezervor lunguieţ, plin cu un gaz somnifer. Se auzi un

fâsâit slab şi încăperile de dedesubt se umplură cu gazul respectiv. Nimeni nu putea să reziste fără o mască de gaze pe faţă. Iar efectul dura cam jumătate de oră.

Aşteptară în tăcere. Apoi Milton Brabeck trecu prin gaură o umbrelă din plastic tare, pentru a culege molozul, iar Chris începu să perforeze planşeul. Elko avea grijă să elimine resturile din beton. Lucrau în tăcere, supraveghind pe rând intrarea în imobil, printr-una din ferestre.

Chris Jones pătrunse primul în încăperea de dedesubt, cu masca de gaze pe figură, cu pistolul în mâna stângă şi maşina de găurit în dreapta. Malko şi Milton îl urmară, echipaţi în acelaşi fel. Parcurseră rapid primele încăperi. Birourile erau enorme, cu mai multe ateliere consacrate desenatorilor, iar altele cu mai multe computere ultramoderne. Într-un salon, în apropierea intrării, găsiră două corpuri întinse. Erau doi irakieni, dotaţi cu câte un Skorpio, gazaţi.

În biroul central Malko găsi ceea ce căuta, un seif.

Chris Jones se şi afla în faţa lui, cu toate ustensilele pregătite. Îşi puse un stetoscop la urechi şi începu să lucreze cu prudenţă. Liniştea era impresionantă. Ridică capul.

— O să cam dureze, spuse el. Poate doar să-l aruncăm în aer. Dar, în cazul ăsta, nu promit nimic.

— Avem doar o jumătate de oră la dispoziţie, îi aminti Malko. Gazele se împrăştiau. În timp ce Chris îşi începea munca laborioasă de chirurg, Malko parcurse birourile, în căutarea unor documente interesante. Găsi ceva într-un alt birou în care Milton Brabeck sparse toate sertarele. Era o organigramă a diferitelor societăţi din mai multe ţări. Toate legate de *Cosmos Trading Corporation*. Erau acolo şi Grecia, Franţa, Marea Britanie, Olanda, Chile…

Se întoarseră în sala unde se afla seiful. Chris Jones, transpirat din cap până în picioare, meşterea în continuare.

— Mai am cam o jumătate de oră, anunţă el.

*

* *

Unul dintre agenţii de securitate de la Ambasada Irakiană tresări puternic observând un beculeţ roşu ce se aprinse pe panoul de control.

Erau acolo repertoriate toate punctele sensibile aflate sub supravegheri. Fără să ezite, ridică receptorul şi formă numărul lui Tarik Hamadi.

— Ce mai este? întrebă „diplomatul”.

— E o problemă pe strada Stalle, anunţă gardianul de securitate! Alarma volumetrică anunţă o spargere.

Tarik Hamadi se ridică în pat, simţind o gheară în dreptul inimii ca un început de infarct. Acolo se aflau secretele cele mai importante. Dacă ajungeau în mâinile adversarilor, putea să iasă o veritabilă catastrofă. Îşi privi ceasul. Era unu şi jumătate.

— Treziţi-l pe Aziz şi pe ceilalţi, ordonă el. Vin şi eu imediat.

O duzină de oameni înarmaţi dormeau noaptea în subsolul ambasadei. Nu avea rost să-l prevină pe Georges Bear şi să-l sperie inutil. Se scula şi se îmbrăcă în cea mai mare viteză. Se ştia că şi un curent de aer putea să declanşeze alarma în birourile de la CTC. Sigur că ar fi putut să cheme poliţia. Dar spera să se folosească de acest prilej şi pentru a se debarasa de agentul de la CIA.

*

* *

Elko Krisantem observă o siluetă care se deplasa cu viteză dinspre parking şi se apropia de clădire. Era clar. Silueta provenea din maşina care venise foarte încet pe stradă, cu câteva minute mai înainte. Elko se lăsă prin gaura practicată în planşeu şi alergă la camera unde era seiful.

Ajunse în momentul în care Malko şi Chris extrăgeau un teanc de hârtii sub paza lui Milton.

— Vine cineva! anunţă el.

Cele două gorile înghesuiră prada în doi saci de plastic. Se gândiseră să iasă pe uşă, dar acum era imposibil.

— Chris, uşa, strigă Malko.

Chris Jones se repezi. În mai puţin de un minut lipi o încărcătură de explozibil pe uşa blindată, explozia urmând să se declanşeze printr-un detonator. Era suficient să se deschidă uşa şi totul sărea în aer.

Malko, Milton şi Elko cărau sacii. Aproape terminaseră, când se auzi o explozie puternică ce zgudui întregul imobil. Ceilalţi sosiseră.

Malko şi Milton urcaseră deja în biroul companiei de asigurări. Chris Jones, ajutat de Elko, începu să se caţăre pe scara de frânghie aruncată prin gaura din tavan. Auziră paşi grăbiţi, exclamaţii şi deodată apăru un mustăcios cu un pistol Beretta în mână. Elko era invizibil, ascuns în spatele uşii. Îl văzu doar pe Chris. Turcul îşi duse mâna la centură şi nu găsi nimic, într-o fracţiune de secundă realiză că îşi lăsase Astra la etajul de deasupra. Privi în jur şi observă una dintre maşinile de găurit pe care le folosiseră la spargerea seifului. Cu o singură mână apucă aparatul, îi dădu drumul şi îl împinse spre irakian, înfigându-i-l în burtă. Omul scoase un ţipăt cumplit. În câteva secunde era fixat ca un fluture în vârful unui ac. Ţipătul se sfârşi într-un horcăit inuman… Elko dădu drumul maşinăriei şi se repezi la scara de frânghie.

*
* *

Tarik Hamadi contempla seiful deschis cu ochii injectaţi de sânge. Era mult mai rău decât îşi putuse imagina. Doi dintre oamenii lui fuseseră sfârtecaţi în explozia uşii. Iar al treilea era în agonie. Ceilalţi aşteptau, neputincioşi. Nu reuşea să înţeleagă cum pătrunseseră adversarii săi în birourile acelea păzite ca la Fort-Knox. Abia când deschise uşa de la toaletă descoperi misterul.

Cu oamenii care îi mai rămăseseră, se repezi pe scară pentru a încerca să-i mai surprindă pe hoţi. Dacă putea…

*
* *

Sirena unei maşini de pompieri se auzea foarte aproape. Chris Jones se întoarse şi văzu câţiva oameni ieşind din imobil pe urmele lor. Se auzi o rafală de armă automată şi mai multe gloanţe şuierară în jurul lor. Milton Brabeck care îl aştepta, îl împinse spre o zonă de întuneric. Din fericire, sosea maşina pompierilor, iar irakienii fură nevoiţi să se retragă. Când belgienii ajunseră la faţa locului, nu mai găsiră pe nimeni. Doar intrarea sfârtecată de o explozie, un seif uriaş gol şi o gaură în tavan… Plus câţiva morţi…

Căpitanul pompierilor clătină din cap, uluit.

— Este pentru prima oară când văd un apartament devastat de hoţi şi făcut praf în urma unei explozii declanşate dinăuntru… Cred că ăştia erau nebuni…

Capitolul XIII

Georges Bear contempla siderat seiful gol din biroul său. Tarik Hamadi se lupta cu propria furie, trăgându-şi într-una mustăţile şi încercând să se abţină să nu-i sară de gât inginerului canadian. Imprudenţa lui era baza acestei catastrofe. Un întreg edificiu atât de bine protejat până atunci, luni întregi de aranjamente secrete. Chiar serviciile secrete britanice, care mirosiseră o parte din adevăr, hotărâseră să nu se amestece pentru a se răzbuna pe iranieni şi pentru că Irakul pentru ei era un partener comercial foarte important. O firmă britanică îi ajutase pe irakieni să-şi construiască prima uzină de gaz binar ucigător. Iar efectele fuseseră constatate pe pielea bieţilor kurzi…

— Ce aveai în seiful ăsta? întrebă Tarik Hamadi, încercând să-şi facă puţin curaj.

— Tot, mărturisi Georges Bear. Doar mi se spusese că era locul cel mai sigur.

Tarik Hamadi simţi că-i fuge pământul de sub picioare. Acum era o problemă de câteva ore. Din fericire, catastrofa se întâmplase destul de târziu, dar adversarii lor puteau încă să le facă foarte mult rău.

— Nici nu mai poate fi vorba să rămâi la Bruxelles, îi spuse el lui Georges Bear. Trebuie să dispari imediat, aşa cum am hotărât.

— Dar nu am terminat aici, protestă inginerul canadian. Mai sunt multe lucruri de verificat la livrare şi trebuie să selecţionez programele informatice pe care le iau cu mine.

Irakianul respinse toate argumentele.

— În momentul în care ăştia vor şti ce s-a aflat în seif, se declanşează o catastrofă. Nu trebuie să mai fii aici sub nicio formă. Cât despre livrare, ultimele elemente vor sosi poimâine, cel mai târziu. Sunt pe drum deja. Şi nu cred că vor fi în stare să le intercepteze. Pregăteşte-te de plecare rapid.

Pentru prima oară, Georges Bear înfruntă privirea irakianului.

— Dacă e să plec, o iau pe Pamela Blazer cu mine…

Tarik Hamadi simţi că i se urcă sângele la cap. Era clar că inginerul nu dădea doi bani pe tot ce îi spusese! Privirea i se întunecă, dar reuşi să se stăpânească şi spuse cu o voce foarte calmă:

— Cred că ţi-ai pierdut minţile! După toate câte ţi le-am spus… Fata asta a trecut de partea americanilor. Este cea mai mare duşmancă a noastră în clipa asta…

— Cred că vă înşelaţi, continuă inginerul. Şi oricum, dacă vine cu noi, nu mai are cum să trădeze. Ajunsă în Irak nu mai are cu cine să ia legătura… Şi o să aveţi grijă de ea…

Era un argument valabil. Tarik Hamadi îşi spuse că era într-o situaţie atât de gravă, încât nu mai avea rost să adauge încă un motiv de suspiciune. Georges Bear era leşinat după fata asta. Şi puteau foarte bine să o lichideze în Irak, cu cea mai mare discreţie.

— Bine, admise el împăciuitor. Cu o singură condiţie. Să nu-i spui nimic înainte. Îi dai o întâlnire şi plecaţi la Rotterdam. După ce o urcăm pe vapor, nu mai poate fi periculoasă.

— Perfect, spuse George Bear. O să am grijă de toate. Dar trebuie să verific mai întâi ultimele livrări, ca să pot fi liniştit.

*

* *

— Proiectul ăsta este de o gravitate ieşită din comun!

Richard Wolleger, inginer specialist în armament, ataşat la Cartierul general al forţelor NATO, fusese convocat de urgenţă la Bruxelles. Citise şi consultase cu mare atenţie toate hârtiile extrase din seif. Fuseseră aduşi mai mulţi agenţi speciali, experţi în decodarea documentelor. În cealaltă încăpere, alţi agenţi de la Serviciul Secret al NATO telefonau în toate direcţiile ca să verifice punct cu punct tot ceea ce conţineau documentele.

Instalat la biroul său, Morton Baxter, şeful staţiei CIA, scria telexuri către Washington cu toată viteza de care era capabil. Unul dintre adjuncţii săi pătrunse în birou şi anunţă cu o voce descurajată:

— Am vorbit cu compania *Forges Waltre Somers*, din Birmingham. Au livrat deja patruzeci şi opt din cele cincizeci şi două de elemente

comandate de *Cosmos Trading Corporation*. Este vorba de tuburi de oţel cu diametrul de 480 mm şi cu o lungime de cinci metri fiecare. Contractul a fost semnat în urmă cu doi ani pentru suma de 1,6 miliarde dolari. Ei credeau că este vorba de elemente pentru conductele de petrol.

Richard Wolleger ridică din umeri.

— Ori sunt tâmpiţi ori mincinoşi! Cine dracu a mai văzut conducte de petrol făcute din asemenea oţel! Astea permit mişcări laterale până la 60 de grade. Aşa ceva nu este necesar pentru o conductă! Şi, în plus, tuburile astea pot rezista la presiuni enorme, care nu au nimic de-a face cu presiunile la care trebuie să reziste o conductă petrolieră!

Amărât, Morton Baxter se apucă să mai redacteze o telegramă. Din zorii zilei o ţineau tot aşa.

— Ei? Aţi ajuns la o concluzie? îl întrebă Malko pe Morton Baxter.

Şeful staţiei ridică spre el o faţă tristă şi obosită, cu pungi sub ochi.

— Da. După analiza documentelor pe care ni le-ai adus, reiese clar că Georges Bear a conceput pentru Irak un super tun, faţă de care tunurile din Navarone sunt nişte scobitori nenorocite. E o maşinărie capabilă să lanseze rachete la o distanţă de peste 400 km, cu o viteză iniţială care le transformă în proiectile balistice imposibil de interceptat de către sistemul antirachetă israelian.

— Şi la ce stadiu de construcţie se află?

— În stadiul final! Este o operaţiune care durează de mai bine de doi ani, condusă pe sub nasul tuturor serviciilor secrete din Europa. Georges Bear a conceput jucăria, apoi a comandat prin toată Europa piese separate pentru acest tun sinistru, sub diverse paravane. Material de foraj, conducte petroliere, piese pentru maşini-unelte.

— Şi cum naiba de nimeni nu şi-a dat seama? întrebă Malko.

Americanul îşi frecă degetul mare de arătător într-un gest foarte elocvent.

— În proiectul ăsta au fost investite sute de milioane de dolari care au intrat în conturile unor firme europene, cel mai adesea, falimentare. Normal că au preferat să nu pună întrebări.

— Şi israelienii?

— Nici ei nu s-au prins de nimic. Nu au prea multe legături cu mediile industriale din Europa şi nu era vorba de trafic cu material de

război. Teoretic, toate bucăţile astea de oţel aveau o destinaţie civilă.

— Adică vrei să spui că sunt mai multe tunuri?

— Da. După documente reiese că ar fi trei. Tunurile sunt deja la loc sigur, în amplasamente secrete, nu departe de frontiera iordaniană, îndreptate spre Israel. Sunt testate mai întâi la Karbala, unde irakienii au un enorm complex industrial de fabricare a rachetelor. Este proiectul 395. Tot acolo este testat şi combustibilul solid destinat să propulseze proiectilul super-tunului. Bucăţile de tunuri care nu au fost încă livrate, sunt doar piese de schimb…

Irakienii jucaseră tare… Malko se gândi din nou la elementul cel mai importat al acestei istorii înspăimântătoare.

— Şi *krytronii?*

— Erau elemente ce le lipseau irakienilor pentru a fabrica proiectilele nucleare destinate super-tunului lui Georges Bear. Dar chestiile astea nu apar în documente. Trebuie doar să construim ipoteze. Din păcate, mai mult decât adevărate… Prin combinarea invenţiei lui Georges Bear cu focoasele acelea nucleare, Irakul poate să distrugă Israelul dintr-o singură lovitură de tun. Nu uita că este o ţară foarte mică. Nici nu sunt patruzeci de kilometri între Tel Aviv şi Ierusalim… Iar ceea ce se întâmplase cu kurzii, atacul chimic la care fuseseră supuşi, dovedea că Saddam Hussein nu se dădea în lături de la nimic. Acum, toată afacerea ieşea la lumină. Irakul reuşise să îşi procure elementele pentru o bombă atomică şi vectorul transportor necesar.

— Nu cred că israelienii se vor lăsa mai prejos, obiectă Malko. Dacă irakienii îi tratează cu proiectile nucleare, vor riposta şi vor rade Irakul de pe hartă.

Şeful staţiei CIA făcu un gest neputincios.

— Orientul Mijlociu este pentru noi un univers iraţional. Irakul este o dictatură feroce, condusă de un singur om, Saddam Hussein, care vrea să fie liderul principal al acestei părţi din lume. Chiar cu preţul a sute de mii de vieţi omeneşti. Este preţul pe care vrea să-l plătească pentru a intra ca un erou legendar în folclorul irakian şi poate chiar în cel arab, în general. Este tot ce îşi doreşte.

Malko nu mai spuse nimic, ştiind că americanul avea dreptate. Irakul purtase un război absolut stupid împotriva Iranului, din ură,

război ce îl costase un milion de morţi. Iar acum se pregătea să lovească Israelul. Nu reuşea să înţeleagă cum fusese posibil ca un proiect atât de exploziv să fie desfăşurat fără ca serviciile secrete occidentale să prindă de veste. Morton Baxter parcă îi ghici gândurile şi continuă:

— În documentele pe care le-ai adus, am găsit dovada implicării unei firme de explozibil. Ăştia nu puteau să nu-şi dea seama, dar au înghiţit găluşca pentru că erau în pragul falimentului. Şi trebuie să mai fie destui în aceeaşi situaţie…

Era de-a dreptul descurajator…

— Şi ce ne mai rămâne de făcut în cazul acesta? întrebă Malko. Mai ales că este prea târziu…

— Mi-e teamă că nu putem face mare lucru, mărturisi Morton Baxter. *Krytronii* sunt la loc sigur şi se pare că tot materialul necesar a fost deja livrat Irakului. Nu rămâne decât exercitarea presiunilor diplomatice de care, oricum, nu le pasă…

— Dar, dacă totul era gata, de ce s-au mai străduit atâta să ne împiedice să ajungem la Georges Bear? întrebă Malko.

— Pentru că voiau să păstreze secretul cât mai mult timp posibil. Şi să lovească Israelul pe neaşteptate. Este imposibil să nu le spunem israelienilor ce am descoperit. Şi cu un om ca Shamir la putere, ăştia, sunt în stare să atace preventiv…

— Au mai făcut aşa ceva. În urmă cu câţiva ani, remarcă Malko. Când au bombardat reactorul nuclear de la Tammuz.

— Exact, numai că de data asta nu se vor mulţumi doar cu atât. Singura măsură preventivă ar fi să şteargă Irakul de pe hartă…

Americanul se ridică, epuizat.

— Mai am nevoie de câteva ore pentru o evaluare exactă a situaţiei. Vino diseară. Acum verificăm ce se află deja la locul unde a fost livrat. Şi ne ia foarte mult timp. Patruzeci de oameni se ocupă numai de asta, în mai multe ţări. Şi centralizăm totul pe ordinatorul principal de la Langley.

*

* *

Pamela Blazer se învârtea ca un leu în cuşcă sub supravegherea lui

Elko Krisantem, care avea o zgârietură lungă pe obrazul stâng. Abia intră Malko în cameră, că fata se aruncă asupra lui.

— Porcul ăsta de turc nu mă lasă să ies!

Elko îi aruncă o privire veninoasă. Tare i-ar mai fi pus şnuruleţul în jurul gâtului, numai aşa, ca să o bage puţin în sperieţi! Fără respectul pe care i-l datora lui Malko, ar fi acţionat el cum ştia mai bine şi nu s-ar mai fi gândit la ce o să zică lumea…

— Dar unde vrei să te duci? întrebă Malko.

— Mi-a telefonat Georges Bear că vrea să mă vadă. Se pare că are unele probleme. Îi e teamă că irakienii vor să-l răpească. Abia a reuşit să scape de ei.

— Şi unde se află?

— Asta nu te priveşte!

Malko ridică din umeri şi se aşeză pe pat.

— În cazul acesta, nu te mişti de aici…

Pamela Blazer veni şi se aşeză în faţa lui cu mâinile în şolduri.

— Ai impresia că nu te-ai folosit destul de mine? Tipul ăsta e nebun după mine. Şi vrea să mă scoată din toată mizeria asta. Este ultima mea şansă, pentru că mizerabila aia a ta de prietenă mi-a suflat logodnicul.

Părea sinceră, dar era foarte posibil să fie manipulată cu multă abilitate.

— Bine, o să mergi la el. Dar vin cu tine, pentru că vreau să discut cu el.

Pamela Blazer se împotrivi.

— Ştiu eu cam ce vrei să-i spui… Să-l omori, asta vrei!

— Dar nu sunt un asasin, protestă Malko. Şi, în plus, vreau să-i fac o propunere care te interesează şi pe tine.

— Ce propunere?

— O soluţie ca să ieşiţi amândoi din afacerea asta. Ce spui?

Ea îşi privi ceasul şi spuse cu regret:

— Mă aşteaptă într-o cameră de la hotelul *Hilton*.

Deci nu era doar o întâlnire pentru a sta de vorbă…

— Te duc eu până acolo, îi spuse Malko. Dar nu încerca să-mi întinzi vreo cursă pentru că o să trageţi ponoasele amândoi. După ce vorbesc cu el te las în pace.

Dată fiind actuala evoluţie a evenimentelor, nu-şi prea dădea seama ce ar mai fi putut scoate de la Georges Bear. Dar merita să încerce.

Trecu în camera cealaltă, unde Chris Jones îşi demonta pistolul Beretta automat. Milton Brabeck se juca de-a aruncatul săgeţilor la ţintă, având în faţă, larg deschisă, o revistă porno.

— Hai, strângeţi-vă jucăriile, le spuse Malko. Ieşim puţin la plimbare,

— Ei, facem cuiva de petrecanie?

— Nu încă, faceţi în continuare pe dădacele. Pentru duduia pe care o iubiţi atât de mult…

Amândoi mugiră ca nişte lei şi Malko se întrebă dacă nu cumva Pamela Blazer începuse să-i corupă în maniera ei atât de personală.

*

* *

Culoarele hotelului *Hilton* erau pustii şi liniştite. La ora aceea toţi clienţii erau plecaţi. Milton Brabeck rămase lângă ascensor pentru a evita o surpriză, iar Malko o însoţi pe Pamela Blazer, alături de care păşea majestuos Chris Jones. Fata se opri în faţa uşii cu numărul 645 şi bătu de trei ori.

O voce nesigură răspunse după câteva clipe:

— Pamela?

— Da, eu sunt.

— Eşti singură?

— Da.

Se auzi zgomotul încuietorii şi uşa se întredeschise. Malko avu timp să vadă craniul chel al lui Georges Bear, înainte ca masa de muşchi numită Chris Jones să se abată ca o tornadă asupra uşii.

Cu ochii cât cepele, inginerul canadian se repezi totuşi spre uşă, dar fu prins din zbor de Malko.

— Cheamă poliţia, îi strigă el Pamelei. Ăştia vor să ne omoare!

Cu un gest precis, Chris smulse firul telefonului. Malko începu să vorbească.

— Domnule Bear, nu vrem să vă ucidem, vrem doar să stăm puţin de vorbă cu dumneavoastră. Nu suntem israelieni…

Omul întoarse capul şi Malko îi surprinse privirea uimită. Îi slăbi

puţini strânsoarea şi, în cele din urmă, îl lăsă liber. Pamela Blazer reuşise să se ridice şi cu figura înroşită, îşi trăgea ciorapii. Malko se întoarse spre ea.

— Spune-i cine suntem. Şi ce am făcut pentru tine… La castelul Amboise şi la Viena.

Fără prea multă tragere de inimă, Pamela îi spuse amantului ei:

— Ei i-au împiedicat pe ceilalţi să-mi facă felul!

— Pe ceilalţi? Care ceilalţi? întrebă Georges Bear.

— Pe prietenii dumitale, irakienii, răspunse Malko. Au încercat să o ucidă pe Pamela în două rânduri.

În privirea inginerului canadian apăru un fulger scurt.

— Deci au realizat că prin ea se putea ajunge până la noi?

— Exact.

Pentru prima dată, de la începutul acestei istorii demente, Malko începea să aibă o viziune globală a lucrurilor, prin care să poată explica totul. Dar trebuia să aibă răgazul de a verifica.

Cineva bătu la uşă şi o voce speriată de femeie întrebă:

— Ce se întâmplă acolo? Am auzit nişte zgomote…

Malko merse să deschidă şi se lovi de o cameristă pe care o întâmpină cu un zâmbet dezarmant.

— Totul e în regulă. De ce?

— Oh, nu-i nimic, dar mi s-a părut că aud o explozie, se scuză femeia.

— Nu aici, o asigură Malko şi închise uşa.

Georges Bear se calmase. Şocat de tot ceea ce aflase, nu se putea abţine să nu o devoreze din ochi pe Pamela Blazer.

Ea se aşezase pe un divan, cu picioarele încrucişate, pentru a le arăta şi mai bine inginerului canadian. Privirea ei era rece şi închisă, voalându-se doar când el o privea. În sfârşit, găsise un logodnic pentru a o consola de pierderea celuilalt…

— Domnule Bear, spuse Malko, eu fac parte din Central Intelligence Agency şi, nu sunteţi obligat să mă credeţi, dar miss Blazer este la curent cu unele dintre actele din ultima vreme, fapte ce se pot verifica cu uşurinţă. Noi suntem cei ce v-am furat documentele. Astfel am descoperit planurile super-tunului pe care l-aţi conceput. Aţi mai lucrat pentru irakieni, aşa că nu mă surprinde.

Georges Bear îl întrerupse cu un ton plin de amărăciune:

— Dacă cei de la Washington ar fi fost mai puţin obtuzi, aş fi continuat să lucrez pentru ţara mea.

Malko îl linişti cu un gest.

— Nu vreau să intrăm în polemică. Vreau pur şi simplu să mă asigur dacă sunteţi conştient de faptul că faceţi posibilă declanşarea unui conflict major în Orientul Apropiat, un conflict nuclear?

Accentuase pe ultimul cuvânt. Georges Bear îl fixă cu un aer de totală neînţelegere.

— Ce tot spuneţi acolo? Irakienii mi-au cerut să le construiesc arme cu bătaie lungă, pentru ca să poată lovi Teheranul cu obuze chimice, dacă Iranul i-ar ataca din nou pentru a cuceri Bagdadul. Informaţiile lor demonstrează că iranienii îşi perfecţionează mijloacele de luptă şi se pregătesc să-i atace prin surprindere.

Inginerul canadian părea în întregime sincer. Chiar indignat. Malko începea să întrevadă adevărul, mecanismul secret al acestei poveşti cusute cu aţă albă.

— Bine, spuse el. Dar ştii oare că irakienii şi-au procurat ultimele elemente care le lipseau pentru a construi încărcături nucleare? Este vorba de nişte *krytroni* pe care i-au cumpărat din Statele Unite şi de centrifuge speciale, furnizate de China?

Georges Bear clătină încet din cap.

— Nu, nu ştiu şi nu mă pricep la partea nucleară. Prietenii mei irakieni mi-au declarat că sunt încă foarte departe de realizarea armei atomice.

Malko prinse privirea inginerului canadian şi îl fixă cu forţă.

— Domnule Bear, prietenii dumneavoastră irakieni, v-au minţit. Ba, mai mult, v-au manipulat. Ei nu vor să se apere de un atac iranian, vor să lovească Israelul. Mai exact, să distrugă o întreagă parte din statul evreu. Prin combinarea tunurilor făcute de dumneata cu armele lor nucleare.

— Sunteţi sigur de ceea ce spuneţi? întrebă el cu voce albă.

— Absolut sigur!

— Dumnezeule mare!

Faţa i se crispă şi începu să plângă în tăcere.

Capitolul XIV

O tăcere apăsătoare domni în încăpere preţ de câteva minute. Georges Bear părea că a îmbătrânit cu douăzeci de ani în zece minute. Pamela Blazer, depăşită de situaţie, îşi încrucişa mereu picioarele ca o lăcustă prostită de soare. Îi era foarte greu să admită că omuleţul palid din faţa ei, cel care făcea dragoste ca un iepure, ar fi capabil să tulbure echilibrul lumii.

Cât despre evrei, era un subiect care nu o interesa. Ziarele şi televizorul nu-i spuneau nimic, cu excepţia reportajelor despre prinţese şi miliardari.

— Daţi-mi detalii, vă rog, spuse Georges Bear, nu-mi vine să cred…

Malko îi comunică toate datele pe care le ştia. Inginerul canadian îl asculta cu atenţie, punea uneori întrebări şi fuma nervos.

Chris Jones şi Pamela Blazer începuseră să se plictisească. Malko simţea că interlocutorul său este zguduit. Îi dădu lovitura finală vorbindu-i despre sistemul anti-rachetă al Israelului şi lacunele sale. Trăsăturile lui Georges Bear se destinseră puţin. Se afla acum pe un teren pe care îl cunoştea.

— Sunteţi sigur că irakienii vor realiza în scurt timp arma nucleară? întrebă el.

— Cei mai buni experţi au declarat că nu le lipsesc decât *krytronii*. Potrivit informaţiilor pe care le posedă CIA, şi-au dezvoltat tehnologia nucleară în trei centre: Azbel, Mossul şi Tuwaitha. Iar acum, sunt capabili ca, în mai puţin de trei luni, să asambleze mai multe „capete” nucleare pentru a le folosi la tunurile dumitale. Şi mă gândeam, chiar te-ar amuza să participi la masacrul a sute de mii de iranieni bombardaţi cu obuze atomice?

Georges Bear făcu un gest vag.

— Nu eu am construit uzinele de obuze chimice în Irak, ci englezii. Meseria mea este să fabric tunuri. Cu ce se trage, nu mă priveşte…

Nu auzea nicio noutate. Şi Werner Von Braun, cel care expediase o rachetă pe lună în contul americanilor, fabricase mai înainte acele V1 şi V2 pentru regimul nazist, folosite la bombardarea Londrei… Era inutil să angajeze acest fel de discuţie. Malko schimbă tactica.

— Sau poate sunteţi de acord cu distrugerea Israelului? întrebă el.

Georges Bear clătină din cap.

— Nu, vă jur că nu aş vrea să fiu cel care poartă răspunderea pentru un asemenea act.

— Şi totuşi, accentua Malko, exact asta o să se întâmple. Reticenţele dumitale nu vor face doi bani în faţa lui Saddam Hussein, iar irakienii au acum tot ce le trebuie. Bănuiesc că inginerii irakieni nu mai au nevoie de dumneata pentru a folosi tunurile uriaşe…

— Aşa este, nu prea mai au nevoie… recunoscu inginerul canadian. Dar nu este chiar aşa de simplu.

Lui Malko i se păru că nu a înţeles bine.

— Deci nu se pot lipsi de dumneata?

— Ba da, ba da, îl corectă Georges Bear. Dar nu au fost livrate încă toate părţile componente ale tunurilor. Cu ceea ce au până acum, nu le pot folosi.

*

* *

Georges Bear părea că face un efort supraomenesc pentru a vorbi calm. Continuă, în faţa privirii inchizitoriale a lui Malko.

— Este adevărat că cea mai mare parte a componentelor se află deja la ei. Piesele cele mai dificile au fost forjate în Italia şi în Marea Britanie. Adică tuburile şi afeturile. Dar le lipseşte partea principală; mecanismul hidraulic de recul şi chiulasele. Nu sunt chiar aşa de greu de făcut, dar fără ele nu se poate…

Malko nu-şi credea urechilor. Iată de ce Georges Bear se mai afla încă în Europa…

— Şi unde este acest material? întrebă el.

Inginerul canadian îl privi sever.

— Nu mă luaţi drept un imbecil. Nici măcar nu sunt sigur că îmi spuneţi adevărul. Lucrez cu irakienii de doi ani şi s-au dovedit tot timpul parteneri corecţi. Aşa că, mai întâi trebuie să verific ceea ce pretindeţi că ştiţi.

— Va fi foarte dificil, obiectă Malko. Este un secret pe care irakienii îl păzesc cu sfinţenie. Chiar şi faţă de dumneata.

Răspunsul nu se lăsă aşteptat.

— Atunci cum de l-aţi aflat dumneavoastră?

— Prin asociaţie de idei, explică Malko. Afacerea *krytronilor* este încă secretă. Dar incidentul de la Roissy a fost făcut public. Pentru că au fost ucişi trei poliţişti acolo. Ştim acum că prietenul dumitale Tarik Hamadi, avea întâlnire la Berchtesgaden cu omul care i-a procurat *krytronii*, un oarecare Farid Badr. Un libanez.

— Nu l-am văzut niciodată.

— A murit şi el. Asasinat de oamenii lui Tarik Hamadi. Pentru că acesta din urmă dorea să şteargă orice mărturie ce ar fi condus spre Irak. Şi a reuşit aproape perfect. Fără Pamela Blazer, tunurile dumitale ar fi fost îndreptate spre Israel peste câteva luni şi ar fi ameninţat cu apocalipsul nuclear. Aşa că încercaţi să vă imaginaţi că ceea ce vă spun este adevărat. Ce aţi face în situaţia asta? Ei nu vor ezita să vă lichideze. Doar nu le mai sunteţi indispensabil, nu-i aşa?

Inginerul canadian nu răspunse imediat, cufundat într-o profundă meditaţie. Ridică apoi capul şi spuse cu o voce schimbată:

— Dacă ceea ce spuneţi este adevărat, vă voi spune cum să recuperaţi piesele esenţiale, înainte să ajungă în Irak. Atunci, tunurile mele nu vor putea fi folosite niciodată.

Era ca şi când şi-ar fi tăiat o mână… Malko încerca o satisfacţie profundă. După atâta chin, ajunsese în miezul problemei.

— Ce îmi propuneţi? întrebă el.

Georges Bear, care privea la Pamela, tresări şi reveni la realitate.

— Să mă lăsaţi aici, acum, spuse el. Nu-mi trebuie mult timp să aflu dacă aţi minţit. Dacă aţi spus adevărul, vă aştept la mine mâine, la aceeaşi oră şi o să vă ajut să-mi neutralizaţi întreaga operă.

Avea lacrimi în ochi.

— Dacă fac asta, irakienii nu mă vor ierta niciodată. Vreau să mă protejaţi şi pe mine şi pe miss Blazer.

— Imediat ce problema va fi rezolvată, veţi fi îmbarcaţi amândoi într-un avion militar american, se angajă Malko. Şi vi se va asigura tot ce este necesar pentru a începe o nouă viaţă, inclusiv pe plan financiar.

Inginerul canadian făcu un gest de refuz.

— Am destui bani ca să pot duce o existenţă liniştită.

Malko se ridică şi îi întinse mâna.

— Pe mâine. Sunaţi la acest număr cu o oră înaintea întâlnirii.

Întrebaţi când poate fi făcută revizia la maşina dumneavoastră. Cu siguranţă, convorbirile vă sunt ascultate.

Inginerul canadian îi deschise uşa camerei. În mod vizibil, trepida de nerăbdare să rămână singur cu Pamela Blazer.

Pe culoar, Chris Jones, îngândurat, suspină din greu.

— Vă asumaţi un risc al dracului… lansă el.

— Este uneori, indispensabil, spuse Malko. Cred că este sincer. Şi apoi, nu prea am de ales.

Rămânea să-i anunţe pe cei de la CIA de această „deturnare” nesperată. Şi să se roage lui Dumnezeu ca Georges Bear să nu se răzgândească.

*

* *

După ce închise uşa, Georges Bear se repezi asupra Pamelei şi o strânse în braţe.

— Ah, nu mai puteam, suspină el. Am foarte puţin timp la dispoziţie.

Începu să o mângâie, uitând subit de tunuri, de irakieni, de israelieni, de CIA… Pentru moment, nimic nu mai exista pe lume în afara senzaţiilor pe care le încerca. Pamela Blazer gemea politicoasă sub mângâierile acelea nepricepute.

— Te pricepi de minune la treburile astea, îi spuse ea zâmbind.

El era capabil să se urce pe tavan de fericire. Acum se simţea în stare să înfrunte adevăratele dificultăţi ale vieţii. Şi, pentru prima oară, realiză că viaţa lui atârna de un fir de păr…

*

* *

Morton Baxter ascultase povestirile lui Malko cu gura căscată, afişând o neîncredere crescândă.

— Dar nu se poate! Acest Georges Bear lucrează pentru irakieni de ani de zile! Nu cred că s-a lăsat tras pe sfoară chiar în halul ăsta! Doar ştie şi el că ăştia ar mânca evrei pe pâine…

— Numai că tipul este un savant, pledă Malko. Nu-i pasă deloc de utilizarea practică a „jucăriilor” pe care le construieşte. Şi cred că

spune adevărul.

Intră o secretară cu un teanc de documente. Analiştii continuau să examineze întinderea pagubelor… Americanul citi ceea ce i se adusese şi clătină din cap.

— Serviciile secrete britanice şi-au luat şi ele partea de prăjitură în afacerea asta. Pretind că n-au observat nimic. Când noi ştim că cea mai mare parte a pieselor importante a fost forjată în Marea Britanie. Au şi ei nevoie de bani pentru micile lor afaceri secrete…

— Aţi reuşit să verificaţi dacă Georges Bear spune adevărul în privinţa materialului livrat?

Americanul se mai uită prin documente, înainte de a răspunde.

— Cred că spune adevărul. Am reuşit să punctăm tot ce a sosit deja în Irak. Reprezintă 80 la sută din tot materialul. Restul, naiba ştie unde e, dar a fost livrat de diferite uzine şi transportat cu camioane. Suntem în posesia unei liste parţiale a acestora, dar nu o putem folosi. Au fost şoferi bulgari, greci, turci, britanici. Totul a fost transbordat apoi pe vapoare.

— Şi mecanismul de recul?

Americanul scotoci mult prin teancul de hârtii, înainte de a răspunde.

— Uite! A fost comandat la Eagle Trust pentru suma de 55.000 lire sterline. A fost livrat şi transportat cu un camion românesc în urmă cu cincisprezece zile.

— Deci, cu propriile noastre mijloace, nu avem nicio şansă să-i împiedicăm pe irakieni să-şi ducă la îndeplinire planul *OSIRAK?* insistă Malko.

— Doar nu vrei să scotocim acum toată Europa!

— Deci, dacă Georges Bear se hotărăşte să schimbe macazul, este singurul care ne poate ajuta, conchise Malko.

— Aşa este, recunoscu Morton Baxter, fără prea mare plăcere. Numai că eu nu cred o iotă din toată treaba asta…

— Să aşteptăm până mâine, spuse Malko. Eu mă întorc la hotelul *Amigo*.

*

* *

Tarik Hamadi îşi ascunse furia sub un surâs mieros.

— Dar unde ai fost, omule? Oamenii mei ţi-au pierdut urma…

Georges Bear îi susţinu privirea fără să aibă emoţii.

— Am vrut să o văd pe Pamela Blazer. Şi este de acord să vină cu mine în Irak. Când putem pleca?

Irakianul reuşi să-i răspundă cu o voce aproape calmă:

— Îţi spusesem să nu te mai întâlneşti cu fata asta… Plecăm mâine, după ce se termină încărcarea ultimelor componente. Îţi vom asigura protecţia până la îmbarcare. Dar trebuie să ne ferim de americani, pentru, că, în mod sigur, vor încerca să te reţină. Ce să mai spun de israelieni.

Georges Bear se prefăcu surd.

— De ce aţi încercat să o asasinaţi pe Pamela Blazer? întrebă el calm.

Tarik Hamadi nu se aştepta la o asemenea întrebare. Îşi ascunse uimirea sub un zâmbet.

— Cine ţi-a spus aşa ceva?

— Chiar ea. Cu detalii care dovedesc că spune adevărul. I-aţi aruncat şi apartamentul în aer. La Viena…

Irakianul îi aruncă o privire rugătoare.

— Georges, dumneata faci nişte servicii imense ţării mele şi îţi vom fi întotdeauna recunoscători. Până acum, nimeni nu cunoaşte legăturile dintre noi. Şi eu am făcut imprudenţa să te prezint acestei Pamela Blazer, fără să ştiu că lucra pentru Serviciile secrete americane şi israeliene. Că este o informatoare. În meseria ei, asta se întâmplă adesea. Când mi-am dat seama, în sfârşit, am încercat să te protejez. Şi pentru asta nu era decât o soluţie. Să distrug piesa prin care se putea face legătura între noi şi dumneata. Am acţionat în interesul dumitale.

Georges Bear nu răspunse. Cunoştea foarte bine regulile feroce ale operaţiunilor clandestine. Irakianul îi spusese acum cel puţin o parte din adevăr. Este adevărat că Irakul are mulţi duşmani. Edificat asupra acestui punct, reluă interogatoriul.

— Şi nu mi-aţi spus că aveţi intenţia să folosiţi tunul meu pentru a lansa încărcături nucleare asupra teritoriului israelian, spuse el pe un ton ferm.

Tarik Hamadi avu impresia că îi cade tavanul în cap. Blestemă în sinea lui pe cei de la CIA şi pe putoarea de Pamela Blazer. I-ar fi smuls ochii cu propriile mâini. Privirea lui Georges Bear, fixată asupra lui ca un laser, îl tulbura. Se hotărî să se arunce în apă.

— Nici nu trebuia să îţi vorbesc despre problema asta, spuse el. Este un secret de stat. Dar, ca întotdeauna, sioniştii au deformat realitatea. Iar ea este foarte simplă. Suntem cel mai temut duşman al lor. Ştim foarte bine că, la un moment dat, vor fi obligaţi să atace cu bomba atomică pe vecinii lor arabi care îi sâcâie. Nici Siria, nici Iordania, nici chiar Libia, nu dispun de arme pentru a le da replica. Dar, graţie dumitale şi altor prieteni – Allah să-i apere de toate relele! – noi suntem pe punctul de a poseda un mijloc de descurajare nucleară, care va ajuta la menţinerea păcii în toată regiunea. Dumneata contribui – sigur, fără să ştii – la această operă măreaţă.

Georges Bear nu răspunse nimic, cufundat în gânduri. Deci agentul de la CIA nu minţise.

— Şi de ce nu mi-aţi spus nimic? întrebă el.

Tarik Hamadi făcu un gest de neputinţă.

— Doar preşedintele nostru îţi putea spune. Dacă aş fi îndrăznit să o fac eu, urmările n-ar fi fost prea uşoare. Dar ştiu că preşedintele are intenţia să te informeze despre acest aspect imediat ce vom ajunge la Bagdad.

Se făcu din nou linişte. Georges Bear îşi trecu mâna prin cele câteva fire de păr ce-i mai rămăseseră. Părea convins de adevăr iar irakianul se simţi, dintr-odată, uşurat. Pentru a schimba vorba întrebă:

— Deci, doreşti să o iei pe Pamela Blazer cu tine?

— Absolut.

Tarik Hamadi rămase impasibil. Omul din faţa lui era protejatul personal al preşedintelui Irakului.

— Bine, spuse el. Voi da toate dispoziţiile ca să nu ducă lipsă de nimic. Călătoria va fi destul de lungă.

Se ridică, punând astfel capăt întrevederii. Începea să se însereze şi maşinile claxonau pe strada Florida.

— Eşti cu maşina? întrebă el.

— Sigur.

— Până la garaj te va escorta un vehicul de-al nostru, e mai bine

aşa. Şi nu mai ieşi din casă până la plecare. Americanii sau israelienii ar vrea foarte tare să te răpească…

Îl privi pe inginerul canadian care se urca în lift şi se întoarse în birou să transmită un telex codificat la Bagdad. Planurile trebuiau modificate. Nu mai putea fi vorba acum să se aştepte un moment favorabil pentru a lovi Israelul. Era clar că sioniştii vor reacţiona şi vor încerca să le distrugă tunurile. Din fericire, era aproape imposibil, pentru că erau îngropate în locuri ultra-secrete.

Sigur că exista şi riscul ca Israelul să folosească primul arma nucleară, dar Shamir nu putea să-şi asume un asemenea risc în faţa comunităţii internaţionale… Irakul mai avea nevoie doar de trei luni pentru ultimele retuşuri. Tarik Hamadi aprinse o ţigară groasă de foi pentru a-şi alunga un gând oribil. Şi dacă inginerul canadian fusese cuprins de remuşcări? Dacă simţul lui moral dădea semne de nelinişte? Dacă se pregătea să-i trădeze? Era în posesia unei informaţii capabile să dea peste cap tot planul *OSIRAK*. Irakianul rămase cu privirea în gol nereuşind să mai vadă nimic din parcul care se afla sub ferestre. Instinctul îi spunea că, pentru a evita orice risc, Georges Bear trebuie lichidat.

Numai că era imposibil. Niciodată preşedintele Saddam Hussein nu şi-ar da acordul pentru o asemenea execuţie. Şi totuşi, inginerul canadian nu le mai era indispensabil. Formă un număr şi ceru să i se facă legătura cu preşedintele Irakului.

*
* *

Georges Bear supraveghea în oglinda retrovizoare Mercedesul irakienilor care îi asigurau paza. Era la jumătate de metru. Nu avea nicio posibilitate să se piardă în natură. Conversaţia lui cu Tarik Hamadi îl lămurise. Fierbea de indignare. Toate informaţiile pe care le avusese până atunci se legau între ele. Noroc că apăruse Pamela Blazer. Prin ea îi va fi posibil să guste din fericire şi să evite o catastrofă nucleară.

În loc să meargă acasă, urcă strada Louise. O luă pe lângă palatul regal, pe strada Regence şi coborî spre piaţa Grand-Sablon. Ţinea cu tot dinadinsul să-l anunţe pe agentul de la CIA că ştie adevărul. Şi pe

Pamela că vor pleca împreună. Şi pentru că telefonul lui era supravegheat de irakieni şi probabil şi de belgieni, trebuia să găsească altceva.

Din piaţa Grand-Sablon o luă la dreapta, se opri şi intră la cel mai mare negustor de ciocolată din Bruxelles, la Wittemer.

Mercedesul se opri puţin mai departe.

Georges Bear ieşi din magazin cu o cutie enormă de ciocolată, plăcerea lui cea mai mare şi observă, puţin mai departe, o florărie. Merse pe jos, comandă o superbă jerbă din felurite flori, ceru o carte de vizită şi un plic. Scrise pe plic numele Pamelei, numărul camerei şi adresa hotelului Amigo. Iar pe carte de vizită: „Plecăm mâine la Rotterdam. Anunţă-l pe prietenul tău.”

Capitolul XV

Gad Friednam ucisese deja vreo cincisprezece oameni. Toţi fuseseră terorişti palestinieni care comiseseră crime împotriva israelienilor sau a statului Israel. După un prim val de execuţii, se întoarse în Israel pentru a-i instrui pe tinerii recruţi ai acestei celule foarte speciale a Mossadului, celulă ce depindea de primul ministru…

Sosise cu două zile înainte la Bruxelles, după un itinerar complicat care îl purtase pe la Rio de Janeiro. Ieşise de acolo cu un paşaport argentinian. Vorbea la perfecţie, pe lângă ivrit, araba, spaniola, româna (se născuse în România), germana, şi bineînţeles, engleza. Cu umerii lui largi, cu părul creţ şi negru, cu o faţă deschisă, de mare chefliu, imediat se făcea simpatic tuturor celor cu care venea în contact.

Însoţitorul său, Zev Avner, era un tip anonim, în afara ochilor albaştri, pătrunzători. Era suplu ca un acrobat şi, când nu se afla în misiune pentru a ucide duşmanii Israelului, ţinea o sală de gimnastică la Tel-Aviv.

— Cred că ne apropiem, spuse el.

Zev, care conducea maşina, trecu prin poarta larg deschisă a reşedinţei şi se îndrepta spre parcarea rezervată oaspeţilor, la suprafaţă. Gară Taunusul înmatriculat la Anvers – o maşină ce

aparţinea unui corespondent sigur, absent din Belgia – şi opri motorul. Inspectară faţadele celor trei imobile lipite unul de altul. La etajul opt, ferestrele apartamentului care îi interesa nu erau luminate.

— Trebuie să fie plăcut să locuieşti aici, remarcă Gad.

Avea oroare de Tel-Aviv şi de poluarea de acolo. Arborii uriaşi din parcul acela îl fascinau.

Cei doi bărbaţi se îndreptară, fără să se grăbească, spre numărul 24. După ce trecură pe lângă interfoanele aliniate, Zev îşi folosi şperaclul şi încuietoarea cedă imediat. Prima echipă luase amprentele broaştei cu o zi înainte.

Cei doi agenţi israelieni traversară micul hol, deschiseră şi a doua uşă prin aceeaşi metodă şi luară ascensorul care ducea la garaj. După ce se asigurară că era pustiu, pătrunseră pe uşa care oferea accesul spre numărul 26, unde locuia „ţinta”. Erau orele douăzeci şi „ţinta” avea obiceiuri foarte regulate. În fiecare zi, după birou, inginerul se întorcea, fie pentru a se schimba, fie pentru a rămâne acasă. Era posibil să fie protejat, dar nu chiar în interiorul locuinţei. Fără îndoială că se simţea în siguranţă în acest imobil încuiat ca un seif. Zev se uită la ceas – avea bilete rezervate pentru ultimul zbor spre Londra. Amicul său pleca la Paris.

Ca întotdeauna în acest gen de operaţiune, nu avuseseră niciun contact cu oamenii Mossadului aflaţi la Bruxelles şi folosiseră logistica reţelei care era în legătură directă cu Tel-Avivul. Nici responsabilii Mossadului pentru Belgia nu fuseseră informaţi de prezenţa sau de misiunea lor.

Era vorba de o afacere în care mai multe servicii secrete îşi băgaseră nasul şi putea să fie foarte periculos.

Zev pândea afară. Deodată, un Fiat alb, condus de o femeie, se opri câteva clipe în faţa porţii, apoi demară, ca şi când ar fi greşit numărul casei.

— Vine, suflă Zev.

Fiatul era ultimul element de filaj a maşinii Audi în care se afla „ţinta”. Dacă „ţinta” nu ar fi fost singură în maşină, Fiatul s-ar fi oprit şi femeia de la volan ar fi venit să sune la uşă. În acest caz, trebuiau să dispară de urgenţă…

— Hai! spuse Zev.

Din momentul în care sosiseră, ascensorul nu fusese chemat la niciun etaj. La ora aceea, medicul care locuia pe acelaşi palier cu „ţinta”, nu mai primea clienţi.

Cei doi israelieni intrară în cabină şi Gad apăsă pe butonul 8. Peste câteva clipe se aflau pe palier. Abia ieşiseră din ascensor, că acesta fu chemat jos. Cei doi examinară locurile. Era un palier în formă de L. Pe ramura scurtă a L-ului se găsea apartamentul medicului. Se înghesuiră amândoi acolo, invizibili dinspre ascensor.

Se auzi zgomotul motorului ascensorului. Aparatul urcă. Zev îşi simţi bătăile inimii accelerându-se. Niciodată, în clipele acelea, nu era prea plăcut. Pe palier era o lumină difuză, suficientă pentru a recunoaşte pe cineva.

Ascensorul ajunse la etajul opt şi se opri cu o uşoară smucitură. Uşa se deschise. Ieşi „ţinta”. Uşa apartamentului său se afla chiar în faţa uşii ascensorului. De unde se afla nu-i putea vedea pe cei doi israelieni. Zev auzi un zgomot de chei şi făcu un pas înainte. Observă „ţinta”, un om subţirel, fără prea mult păr, cu o cutie de ciocolată în mână. Privirile li se încrucişară. Zev zâmbi „ţintei”. Era o mare găselniţă să zâmbeşti unui necunoscut, pentru că implica o atitudine amicală, liniştitoare.

— Domnul Georges Bear?

Zev îşi formulase întrebarea cu o voce caldă, blândă aproape ca un poliţist. De altfel, aşa crezu şi inginerul canadian. Privirea i se tulbură dintr-odată şi răspunse:

— Da, eu sunt. Sunteţi de la Poliţie?

Întrebarea lui Zev fusese de formă, pentru că studiaseră îndeajuns fotografia „ţintei”, pentru ca să nu mai aibă nicio îndoială. Timp de o fracţiune de secundă, Georges Bear crezu că are într-adevăr de-a face cu poliţişti, apoi, un al şaselea simţ îl avertiză.

Se întoarse brusc şi introduse cheia în broască.

Dar nu-şi termină gestul. Zev şi Gad reacţionară în acelaşi timp. Mâinile lor alunecaseră sub haine, smulgând automatul de 22 din holster… Făcuseră o jumătate de pas înapoi, trăseseră piedica.

— Nu!

Cele două gloanţe porniră aproape în acelaşi timp. Georges Bear se dădu înapoi, strângând cutia cu ciocolată la piept, cu ochii măriţi de

groază. Ca orice alt om confruntat brutal cu moartea, părea atât de inofensiv, încât Zev se îndoi o clipă. Dacă cei de la Centrală făcuseră o greşeală? Dacă acest om era nevinovat?

Zev şi însoţitorul său traseră amândoi de două ori vizând spre centrul trupului aflat în faţa lor. În poziţie de scrimeri, deşi reculul pistolului Beretta era foarte slab. Apoi încă de două ori în trupul care se prăbuşea. Cutia de ciocolată căzu pe jos.

Zev făcu un pas înainte şi, de foarte aproape, mai trase două gloanţe în capul omului aflat pe jos. Chiar sub ureche. „Ţinta" avea zece gloanţe în trup, dintre care două în cap. Nu mai mişca. Maşinal, Gad începu să adune duliile împrăştiate.

— Lasă asta…

Duliile nu puteau să servească drept probă. Dar fiecare secundă în plus, petrecută la locul faptei, reprezenta un risc. Coborâră rapid.

Ajunşi jos, ieşiră din imobil fără să se grăbească şi se urcară în maşină. Totul era calm în jur. Zev Avner se aşeză la volan şi porni încet parcarea. Peste câteva minute rulau pe strada Louise. Se opriră la numărul 18. Chiar înaintea pieţei Stephanie, coborâră şi încuiară maşina.

Un Renault albastru îi aştepta. Zev luă cheile ce fuseseră ascunse sub bara din faţă şi o porniră în direcţia aeroportului.

*

* *

Domnul Van Tervueren doreşte să vă vorbească de urgenţă, îl anunţă secretara pe Morton Baxter.

— Fă-mi legătura, răspunse şeful Staţiei CIA.

Puse mâna în faţa receptorului şi-i spuse lui Malko:

— Este omul nostru de legătură de la Jandarmeria Regală. Mă informează imediat cu toate amănuntele de rigoare, despre tot ce se întâmplă la Bruxelles. Are acces la toate teleimprimatoarele poliţiei judiciare.

Dacă totul mergea bine, Georges Bear îi putea conduce drept la ceea ce căutau de săptămâni întregi. Morton Baxter lansă un „alo" călduros. Înainte de a-şi asculta informatorul Malko observă că trăsăturile îi căzură brusc.

— Nu se poate! exclamă americanul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

— Georges Bear a fost asasinat!

Malko simţi că vede negru în faţa ochilor. Ceva mai rău nici nu se putea întâmpla…

— Irakienii?

Americanul clătină din cap, după ce ascultă ce i se povestea.

— Se pare că nu. Vecinul lui, medicul, l-a descoperit pe palier dimineaţă, străpuns de mai multe gloanţe. A anunţat poliţia care a surprins în garaj doi irakieni înarmaţi. Au crezut mai întâi că ei suni făptaşii, dar armele lor nu fuseseră folosite şi se aflau încă în maşină, la o jumătate de oră după comiterea crimei. Îl supravegheau, pur şi simplu, pe Georges Bear. Aşa că au fost scoşi din cauză. Şi, de altfel, nimeni nu a văzut şi nu a auzit nimic.

— E clar că e mâna israelienilor, spuse Chris Jones cu o voce lugubră.

Toate privirile se întoarseră spre reprezentantul Mossadului care se îngălbenise.

— Nu văd de ce trebuie să acuzaţi neapărat ţara mea, spuse el cu o voce nesigură, dar voi întreba imediat la ambasadă.

Se ridicase. Şeful staţiei CIA se ridică şi el şi îl privi ameninţător.

— Dacă sunt nătărăii voştri de la Tel-Aviv, răcni el, spune-le că s-au întrecut pe sine! Au făcut cea mai mare tâmpenie din cariera lor! Pentru că tipul ăla începuse să lucreze cu noi. Acum nu mai avem nicio posibilitate să mai găsim fiarele irakienilor. Dar, în orice caz, voi o să fiţi cei care încasează bomba atomică în cap…

Diplomatul israelian ieşi, fără să mai spună nimic. După ceea ce i se spusese, moartea lui Georges Bear putea să declanşeze un cataclism.

*

* *

Pamela Blazer era disperată, cu ochii roşii de plâns, cu privirea în gol. Ca şi când ar fi fost cu adevărat îndrăgostită de Georges Bear. Malko îi anunţase vestea când se întorsese de la ambasadă. Gorilele şi Elko Krisantem erau într-o proastă dispoziţie vizibilă. Atâţia morţi şi atâta efort, ca să se ajungă la o asemenea situaţie!

— În mod sigur israelienii şi-au băgat nasul aici, spuse Malko. Ne ceruseră să le comunicăm dosarul lui Georges Bear, iar modul în care acesta a fost ucis nu lasă nicio îndoială.

— Acum ce o să se întâmple cu mine? gemu Pamela Blazer. Mă vor ucide şi pe mine. Trebuie să mă protejaţi. El ar fi fost în stare să o facă şi voia să plece cu mine. Mi-a trimis şi flori.

Era în pragul unei crize de isterie. Chris Jones îi zâmbi liniştitor.

— Cât timp sunteţi cu noi, miss, nu vi se poate întâmpla nimic.

— Şi după aceea? Ce fac după aceea? se dezlănţui din nou Pamela. Te însori tu cu mine?

Era, într-adevăr, o posibilitate la care Chris Jones nu se gândise… Malko se apropie de masă şi aruncă o privire florilor din vază şi cărţii de vizită care le însoţea. Se zărea un singur cuvânt, Rotterdam.

— Mă duc înapoi la ambasadă, spuse el. Mi-a venit o idee. Pamela Blazer se ridică furioasă şi i se agăţă de gât.

— Merg şi eu. Nu vreau să rămân cu maimuţoii ăştia doi!

Malko o dădu cu fermitate la o parte.

— Israelienii nu ştiu nimic despre existenţa ta, spuse el. Aici eşti în perfectă siguranţă. Iar cu Chris şi Milton nu rişti „nimic”.

Cele două gorile erau, în mod vizibil, flatate. Iar Malko profită ca să dispară.

Câteva minute mai târziu, îşi gara maşina la numărul 27, pe bulevardul Regent.

Furios, obosit, scos din sărite, Morton Baxter îl apostrofă de la intrare:

— Afurisiţii ăştia de israelieni de la ambasadă continuă să jure că n-au făcut ei pocinogul! Puţin mai lipsea să nu declare că Georges Beat s-a sinucis, trăgându-şi câteva gloanţe în spate!

— Nici nu mai are importanţă, spuse Malko… Oricum e mort…

— Iar pe noi ne-a luat dracu’! conchise americanul.

— Poate nu-i chiar aşa…

Americanul îl privi de parcă l-ar fi anunţat că a câştigat la loto.

— Ce naiba vrei să spui?

— Georges Bear trebuia să plece la Rotterdam, mâine, spuse Malko. Teoretic, era prima etapă în drumul spre Irak. Deci, nu era vorba să plece cu avionul, pentru că l-ar fi putut lua de aici. Mi se pare chiar că

trebuie să excludem trenul sau maşina. E clar că urma să se îmbarce pe un vapor.

Morton Baxter se lăsă pe spătarul scaunului cu o grimasă sardonică.

— Şi ai idee cam câte vapoare se află în portul Rotterdam? Câteva sute, dacă nu mii. E acolo o forfoteală ca de şobolani…

— Nici nu mă îndoiesc, recunoscu Malko şi bănuiesc că respectivul vapor nu poartă pavilionul Irakului. Ar fi prea bătător la ochi. Dar este foarte posibil ca irakienii să fi folosit pentru transportul pieselor acelaşi vas, în repetate rânduri. Deci, ar trebui să contactăm toate porturile în care au fost încărcate mărfuri pentru *Cosmos Trading Corporation* şi să vedem dacă nu cumva este vorba mereu de acelaşi vas.

Şefului staţiei CIA îi trebuiră aproximativ patru secunde ca să sară până în tavan.

— Chiar nu-ţi dai seama că este imposibil? explodă el, dar e o idee genială…

Şi îi arse lui Malko o lovitură peste spate, capabilă să-i pulverizeze omoplaţii.

— Dacă ne reuşeşte chestia asta, te fac cetăţean de onoare la Langley. Ai să poţi candida, să devii primar şi să ai o grămadă de probleme!

*

* *

Tarik Hamadi avea impresia că stomacul îi este plin cu plumb topit. Nu putea deloc să digere ideea că israelienii l-au lichidat pe Georges Bear chiar sub nasul celor mai buni oameni ai lui. Iar intervenţia lor însemna că trecuseră, pe faţă, la represalii. În această situaţie, Pamela Blazer nu mai prezenta prea mare importanţă. Decât dacă fusese cumva înştiinţată de modalităţile de plecare. Era posibil ca Georges Bear să-i fi făcut ceva mărturisiri…

Deci, avea un motiv în plus să turbeze, pentru că fata era inaccesibilă, într-o cameră a hotelului *Amigo*, bine păzită de oamenii de la CIA.

Nu-i rămânea decât să încerce să salveze ce se mai putea salva, adică esenţialul. Tarik Hamadi se apucă să dicteze secretarei diverse

telexuri pentru a grăbi faza europeană a operaţiunii *OSIRAK*.

Şi preferă să nu le mai citească pe cele care soseau de la Bagdad.

*

* *

Erau orele trei şi jumătate, dimineaţa. Etajul trei al ambasadei americane de pe bulevardul Regent era luminat intens. Agenţii CIA, neraşi, nedormiţi, luau legătura în toate limbile, prin telefon, adunau informaţii şi le transmiteau imediat unui computer. Responsabilii porturilor locale nu se arătau prea dornici să caute în registre. Şi treaba dura de mai multe ore. Mesajul pe care îl trimisese Georges Bear cu florile afirma că trebuia să plece a doua zi. Acolo unde fusese posibil, agenţii CIA fuseseră trimişi să-i încurajeze pe responsabilii locali cu atotputernicele bancnote verzi…

În clipa aceea intră în birou adjunctul său, cu chipul tras de oboseală, dar cu o bucurie copilărească în ochi.

— Cred că am găsit ceva, anunţă el.

— Ce?

Tânărul agent începu să citească.

— Computerul indică prezenţa aceluiaşi vas în şase porturi în care a fost încărcat material irakian: Londra, Atena, Anvers, Neapole şi Brescia. Este un cargou înregistrat în Bahamas, *Gur Mariner*, cu echipaj de naţionalitate incertă.

— Sună imediat la Rotterdam, ordonă Morton Baxter.

Dădu coniacul peste cap şi îşi aprinse o ţigară. Malko nici nu îndrăzni să îl privească. Dacă era o falsă alarmă… Minutele se scurgeau, interminabile. Căpitănia portului Rotterdam era divizată în mai multe sectoare şi, la ora aceea, cei ce se aflau la posturi aveau alte preocupări…

Telexul continua să verse zeci de metri de date, sosite de la Langley, cu noi detalii. Irakul protestase oficial împotriva înscenărilor unui ziar britanic, pretinzând că nu comandase decât conducte petroliere. Asasinarea lui Georges Bear fusese revendicată de o organizaţie palestiniană necunoscută, care dăduse un anunţ în ziarul *Le Soir* din Bruxelles. În timp ce poliţia belgiană nu se putea lăuda cu nimic.

Agentul CIA intră în birou, plin de o veselie fără seamăn.

— Este acolo! ţipă el. Vasul *Gur Mariner* se află în portul Rotterdam, la cheiul trei. Pleacă dimineaţa, la orele şase.

Le rămâneau numai trei ore. Malko şi Morton Baxter schimbară priviri triumfătoare.

— Plecăm imediat acolo, spuse americanul.

Capitolul XVI

Cele patru maşini rulau cu peste 180 la oră pe autostrada Bruxelles – Amsterdam – Rotterdam. Prima maşină era a Jandarmeriei Regale belgiene, în care se aflau doi vameşi belgieni cu dosarul vasului cu pricina. Vameşii olandezi din portul Rotterdam fuseseră preveniţi şi aşteptau.

Singura modalitate de a-l împiedica vasul *Gur Mariner* să plece era să se găsească sau să se inventeze un delict vamal. De pildă exportul unor materiale interzise pentru o ţară aflată sub embargo. Morton Baxter conducea cea de a doua maşină. Cu Malko lângă el. În spate, Pamela Blazer era aşezată între cele două gorile. Refuzase să rămână la hotel sub paza lui Elko Krisantem… Celelalte două maşini erau pline cu agenţi ai CIA, precum şi un reprezentant al Ministerului de Externe israelian. În continuare însă, Israelul nega orice implicare în uciderea lui Georges Bear.

Mai merseră cam douăzeci de minute până la cheiul principal unde se găsea căpităniа. În faţa ei se aflau mai multe maşini oficiale.

Morton Baxter intră primul, urmat de Malko. Erau acolo deja o jumătate de duzină de oameni, între care doi îmbrăcaţi în uniforma vameşilor olandezi. Prezentările se făcură rapid.

— *Gur Mariner* a ieşit în larg deja, îi anunţă căpitanul portului.

Malko simţi că i se urcă sângele la cap.

— Cum adică? Doar aţi spus că plecarea era prevăzută pentru orele şase dimineaţa!

— Când aţi făcut verificarea, cei de la căpităniе v-au afirmat că se află în port, fără să verifice la faţa locului. Când au trimis în sfârşit pe cineva acolo, era prea târziu. *Gur Mariner* a ieşit în larg fără să

plătească taxele de staţionare în port şi a mai lăsat şi o pasarelă pe chei.

Morton Baxter se aşeză, simţind că nu-l mai ţin picioarele.

— Şi de când a plecat, nu aţi mai intrat în legătură radio cu el? întrebă Baxter.

— Nu, şi de altfel nu avem niciun motiv, pentru că nu a cerut să fie remorcat.

— Unde ar putea să se afle în momentul acesta?

Olandezul făcu un calcul rapid.

— Să vedem… Merge cu treisprezece sau paisprezece noduri la oră… Acum ar trebui să se afle aproape de intrarea în Marea Mânecii. Iar timpul este favorabil.

Deci se afla în ape internaţionale… Malko se întoarse spre Morton Baxter şi îi spuse încet.

— Chiar nu putem încerca nimic?

Americanul clătină din cap.

— Imposibil, ar fi piraterie curată! Putem doar să anunţăm toate porturile unde ar putea să acosteze. Ca să-l împiedece să mai plece. Doar nu vrei să-l scufundăm cu un submarin. Mai ales că e sub pavilionul insulelor Bahamas.

Malko se agăţă de o ultimă idee.

— Şi dacă raţionamentul meu a fost fals? Şi dacă *Gur Mariner* nu are de-a face cu nimic în toată povestea noastră?

Unul dintre olandezi, auzind întrebarea, începu să vorbească în flamandă cu reprezentantul Jandarmeriei Regale, care le traduse imediat.

— Băieţii ăştia au făcut o mică anchetă prin cârciumile de pe chei. *Gur Mariner* a rămas în port cincisprezece zile. O parte a echipajului nu a coborât deloc pe uscat. Erau oameni cu pielea închisă la culoare, pakistanezi sau arabi. De altfel, cei care au coborât vorbeau araba şi aveau foarte mulţi bani. S-au distrat o mulţime cu fetele de pe aici.

Căpitanul portului adăugă.

— Eu remarcasem că pentru un vas care nu prea făcea doi bani, avea nişte antene radio care depăşeau cu mult ce se vede prin portul nostru. Era echipat ca vasele de spionaj ale ruşilor. În plus, nimeni nu avea dreptul să urce la bord, nici măcar furnizorii. Aveau tot timpul

oameni de pază şi cred că erau înarmaţi.

— Ştiţi ce fel de marfă au încărcat?

— Nu chiar, ar trebui să ne informăm. Dar cred că a fost vorba de materiale grele. Am văzut şi un camion înmatriculat într-o ţară din est. Nu ştiu care, RDG sau România, nu-mi amintesc exact. Ştiu că m-a surprins descoperirea, pentru că şoferul era de naţionalitate britanică. Am aflat când a venit să telefoneze de aici.

— Şi a plecat cu vasul?

— Nu, nu cred.

Nu mai aveau ce face acolo. Îşi luară rămas bun, cu o mare dezamăgire în suflete. Imediat ce rămaseră singuri, Morton Baxter îi spuse israelianului cu o undă de ironie:

— Am impresia că ar trebui să începeţi să săpaţi adăposturi! Din cauza prostiei voastre! E clar că s-au speriat de moartea lui Georges Bear şi şi-au grăbit plecarea…

Israelianul nu scoase un cuvânt şi se urcară cu toţii în maşină. Malko se gândi că ar trebui să se întoarcă la Liezen. Îi aştepta încă o oră şi jumătate de drum. Ajunseră în faţa hotelului *Amigo*, la răsăritul soarelui, epuizaţi de noaptea nedormită. Pamela Blazer îl urmă pe Malko în cameră şi, fără să mai spună o vorbă, se dezbrăcă şi se culcă.

— Ia te uită! Ce faci aici? întrebă el mirat.

— Nu mai mă mişc de lângă tine. Asta e! Aşa cum m-ai băgat în nenorocirea asta, aşa o să mă scoţi, n-ai de ales.

— Cum adică?

Ea ridică din umeri cu indiferenţă.

— Habar n-am! Te priveşte! Ori încerci să-mi recuperezi logodnicul, ori te însori cu mine… Ştiu o mulţime de chestii şi sunt simpatică, cred că ţi-ai dat seama. Şi am impresia că practici o meserie în care ţi-aş putea fi de folos…

Malko încercă să-şi imagineze cum ar arăta întoarcerea la Liezen cu Pamela în bagaje. Era mai simplu să încerce să-l smulgă pe tânărul duce de Wittenberg din ghearele lui Mandy Brown.

Adormi cu greu, gândindu-se la vasul acela nenorocit care traversa fără probleme Marea Mânecii, cu încărcătura lui ucigătoare în pântece. Ar fi fost atât de uşor să-l scufunde! Numai că lumea civilizată era total neajutorată în faţa terorismului de stat. Iar dacă

vasul ajungea la destinaţie, întreg Orientul risca tensionarea situaţiei iar Israelul era ameninţat cu dispariţia.

*
* *

Tarik Hamadi contempla cu satisfacţie telexul codificat ce îi sosise de pe *Gur Mariner*. Cargoul plecase pur şi simplu din rada portului Rotterdam şi se îndrepta cu toată viteza spre portul de destinaţie, Akaba, în Iordania. Era un loc mai sigur decât la Shatt El Arab, sub nasul iranienilor. Cu toată aşa-zisa pace proclamată între cele două ţări, resentimentele continuau să colcăie. Era sigur că iranienilor nu le-ar displace să dea o mână de ajutor americanilor, pentru a-şi pedepsi duşmanii ereditari… În timp ce iordanienii, care aveau o nevoie teribilă de bani, nu puneau niciun fel de întrebare…

De la Akaba, încărcătura urma să plece pe roţi până la punctele de depozitare.

În sfârşit, putea fi liniştit şi mulţumit de ceea ce realizase.

Sarcina lui constase în adunarea şi expedierea întregului material necesar pentru planul *OSIRAK*. Acum, operaţiunea putea începe.

Îi mai rămânea de rezolvat doar problema Pamelei Blazer. Dar nu era ceva urgent.

Tarik Hamadi scoase dintr-un dulap o sticlă mare de Johnny Walker – etichetă neagră – şi îşi turnă o porţie consistentă în pahar. Adăugă şi puţină gheaţă şi se întrebă cu cine ar putea să-şi consume energia debordantă… Pamela Blazer fiind, oricum, scoasă din circuit.

*
* *

Trecuseră două zile. Morton Baxter îl rugase pe Malko să mai rămână la Bruxelles până ce se hotăra renunţarea la operaţiune. Iar ordinul trebuia să vină de la Langley. În plus, avea nevoie de el şi pentru redactarea rapoartelor. În acest timp, Pamela Blazer continua să-şi roadă unghiile de plictiseală la *Amigo*…

Malko îi telefonase logodnicului infidel şi descoperise ceea ce nici nu era greu de bănuit. Mandy Brown se plictisise repede de tânărul duce şi plecase acasă, la Londra. Din nou, nobilul aventurier era

dispus să vadă la Pamela cele mai suave calităţi feminine… Doar că era puţin jenat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— Oare ea mă mai vrea? întrebase neliniştit.

— Eu cred că dacă te prezinţi cu un diamant, drept scuză pentru cele întâmplate, o să te ierte mai uşor, spuse Malko, bun cunoscător al slăbiciunilor feminine. Iar dacă diamantul este montat într-un inel de logodnă, cred că ai toate şansele…

*

* *

Gur Mariner plutea pe apele Atlanticului, supravegheat îndeaproape de aparatura serviciilor aeronavale britanice şi americane. Se îndrepta spre sud, pregătindu-se să treacă pe lângă Spania, pentru a ajunge în Mediterana. Urmau apoi, Canalul de Suez şi golful Akaba.

Secretara lui Morton Baxter băgă capul pe uşă şi anunţă:

— Domnul Robert Schwartzenberg.

— Să intre.

Şi îi făcu semn lui Malko să rămână. Era reprezentantul Mossadului în Belgia. Un tip corpolent, amabil, cu nişte sprâncene stufoase şi un pronunţat aer neglijent.

Strânse cu căldură mâinile celor doi bărbaţi. Americanul îl întrebă, perfid:

— N-aţi mai aflat nimic despre asasinarea lui Georges Bear?

— Nimic, afirmă foarte serios reprezentantul Mossadului. Dar trebuie să vă transmit ceva.

— E o veste bună, cel puţin?

— Foarte bună! Mai întâi, sunt însărcinat să vă transmit felicitările guvernului meu pentru felul în care Agenţia dumneavoastră a acţionat în legătură cu planul *OSIRAK*. O comisie de anchetă condusă chiar de prim-ministrul nostru va încerca să afle de ce serviciul nostru de informaţii, de obicei foarte eficient, nu a reuşit să descopere această afacere care pune în pericol existenţa Israelului.

— Mulţumesc foarte mult, spuse şeful staţiei CIA. Voi transmite felicitările la Centrală unde aveţi destui prieteni.

Israelianul aprobă, înainte de a continua.

— Trebuie să vă mai spun că nu e cazul să regretaţi fuga lui *Gur*

Mariner. Vă pot mărturisi că s-au luat măsuri ca vasul să nu ajungă la destinaţie.

— Aveţi de gând să-l scufundaţi?

Reprezentantul Mossadului surâse misterios.

— Nu pot să vă spun mai mult, dar fiţi siguri că irakienii nu vor primi niciodată respectiva încărcătură.

— Aţi aflat cu precizie ce au încărcat la Rotterdam? întrebă Malko.

— Parţial. Este vorba, într-adevăr, de piesele cele mai importante din tunurile lui Georges Bear, părţi ce au fost fabricate prin toată Europa. Acelea însă, nu mai puteau fi confundate cu conductele petroliere şi irakienii au hotărât un transport ceva mai special. Pe de altă parte, datorită unor informaţii pe care le posedăm, credem că şi cei patruzeci de *krytroni* furaţi pe aeroportul din Roissy se află tot pe nava aceasta, sub paza agenţilor speciali irakieni.

— Sper că îi veţi restitui Statelor Unite, spuse americanul puţin batjocoritor, după ce veţi scufunda nava.

Israelianul zâmbi superior.

— Bineînţeles. Nu ne-ar folosi la nimic…

Era clar de ce. Doar ştiau şi ei să-i fabrice… Malko era foarte surprins de acest deznodământ. Ceea ce făcuse până atunci se dovedea, deci, folositor. Israelianul salută la plecare şi şeful staţiei CIA îi spuse lui Malko:

— Ştiu că, fără perspicacitatea şi flerul tău, n-am fi descoperit nimic din ce se întâmplă… Te-ai descurcat splendid şi de data asta. Şi acum ce ai de gând să faci?

— Să mă întorc în Austria, răspunse Malko zâmbind. Luna iunie este luna recepţiilor. În fiecare seară e câte un bal şi am pierdut până acum câteva.

Trebuia să o recucerească şi pe Alexandra.

*

* *

În holul hotelului *Amigo* aştepta un bărbat care sări în picioare când îl zări pe Malko. Chris Jones sărise la rândul lui pregătindu-şi arma, dar Malko îl opri.

— Stai, stai! Îl ştiu pe tip!

Era Kurt von Wittenberg, logodnicul lui Mandy Brown şi al Pamelei Blazer. Malko o zări pe fată în spatele lui, strălucitoare, într-o rochie albă, nouă, dublată cu violet, scurtă şi strâmtă atât cât trebuia pentru a fi atacată de toţi masculii de pe stradă. Observă pe inelarul ei un diamant uriaş, care trebuia să valoreze cam zece secole de salariu pentru un sovietic mediu. Tânărul duce îi urmase deci sfatul. Foarte atent, îl trase pe Malko la o parte.

— Mii de mulţumiri! Am aranjat totul. Pamela m-a iertat şi o să dăm o recepţie la care veţi fi invitatul de onoare.

— Mă bucur foarte mult, răspunse Malko.

— Noi o să plecăm acum. Direcţia Viena.

— O clipă, iubitule, spuse Pamela cu vocea ei de zile mari. Trebuie să iau ceva din camera lui Malko.

— Vin şi eu, propuse acesta.

— Vă aştept la bar, spuse Kurt von Wittenberg. Haideţi, băieţi, strigă el spre Chris şi Milton, fac cinste cu un Gaston de Lagrange!

Pamela Blazer urcă în ascensor înaintea lui Malko. Era scăldată într-un nor de parfum.

— Îmi face plăcere să constat că neplăcerile au luat sfârşit pentru tine, spuse Malko.

Fata îi adresă un zâmbet carnivor.

— Sper să fie aşa. Şi ne vom vedea destul de des la Viena, nu-i aşa?

Imediat ce ajunseră în cameră, îşi aruncă poşeta pe pat şi se sprijini pe o comodă, fixându-l pe Malko provocatoare.

— Ce trebuie să iei de aici?

— Pe tine, răspunse ea, fără să ezite.

— De ce? întrebă el.

— Pentru că nu eşti ca ceilalţi… În mod foarte ciudat, am început să te doresc şi nu mi s-a mai întâmplat niciodată.

*

* *

Kurt Wittenberg era la bar, cu privirea strălucitoare după cele câteva pahare de Gaston de Lagrange băute. O luă pe Pamela de braţe şi o conduse până la un Lamborghini Countach, verde închis.

Îşi făcură semne de adio. Pentru ea, deocamdată, era bine. Malko

privi cu regret în urma maşinii. Episodul din cameră îi plăcuse mult mai mult decât s-ar fi aşteptat.

*
* *

Cele două avioane Phantom decolaseră de pe una dintre bazele secrete din Neghev şi fuseseră alimentate de două ori în zbor. Zburau la şase sute de picioare deasupra Mediteranei, aripă lângă aripă, căutând obiectivul. Potrivit coordonatelor pe care le aveau, trebuia să fie pe aproape.

Cu toate acestea, nu văzură nimic pe suprafaţa mării sclipitoare. Şeful patrulei refăcu calculele, chemă baza şi efectuă cercuri din ce în ce mai largi deasupra locului unde trebuia să fie ţinta. Din păcate nu dispunea decât de patruzeci de minute de autonomie… Peste şapte minute însă, reperă vasul pe care îl căuta şi coborî puţin mai mult pentru identificare. Camerele de luat vederi fixate sub aripile sale înregistrară rapid toate detaliile.

Navigatorul notă cu grijă noile coordonate ale cargoului şi anunţă avionul de alimentare unde urma să aibă loc punctul de întâlnire. Apoi, ambele aparate porniră spre vest şi luară altitudine ca să consume mai puţin kerosen.

*
* *

Chris Jones valsa cu o bătrână ducesă care se înghesuia într-un mod absolut ruşinos în trupul musculos, încercând să-i explice subtilităţile jocului de canastă. El îşi făcuse curaj, înghiţind o porţie zdravănă de Gaston de Lagrange. Milton Brabeck avusese mai mult noroc cu o tânără moştenitoare austriacă, ai cărei obraji erau invadaţi de mii de coşuleţe.

Milton se bănuia ameninţat de viol, nu ştia ce să facă, n-ar fi vrut să fugă, era foarte ruşinat şi continua să suporte supliciul, simţindu-se în pragul exploziei.

Era ultimul bal al sezonului şi Malko se amuza privindu-şi invitaţii care dansau în marea încăpere de la primul etaj. Datorită unei mari porţiuni rectangulare de parchet de Versailles, impecabil lustruit,

încăperea putea fi numită „sală de bal”. De-a lungul pereţilor erau înşirate mai multe canapele moi, sculptate în esenţele cele mai fine de chiar Claude Dalie. Între pernele lor se purtau discuţii interminabile şi se începeau flirturi de sfârşit de sezon. Tradiţionala orchestră fusese înlocuită de un casetofon Samsung. Cu foarte multe avantaje…

Câţiva solitari îşi înecau decepţiile în valuri de Johnny Walker, Dom Perignon sau Stolicinaya.

Malko o privea visător pe Alexandra, care îmbrăcase o rochie din antilopă maron, cu corsajul din dantele transparente, spre disperarea celor cu care dansa… Încă nu se împăcaseră… De la întoarcerea lui Malko, ea îl refuza sistematic, cerând cu încăpăţânare să-i prezinte rezultatele unui test anti-sida.

Deodată, turcul dădu drumul unor şolduri plinuţe pe care le ţinea între mâini, realizând că telefonul suna de mai mult timp, fără să-l fi auzit. Ridică grăbit receptorul, discută câteva clipe, apoi merse la Malko şi îi şopti la ureche.

— Sunt cei de la Washington la telefon. E foarte urgent.

Malko se smulse cu greu din braţele tinerei franţuzoaice. Recunoscu imediat în telefon vocea şefului Diviziei de Operaţiuni a CIA.

— Malko, sunt dezolat că te deranjez, spuse americanul, dar avem o problemă mare. Israelienii ne-au anunţat că *Gur Mariner* şi-a schimbat direcţia. Se îndreaptă, din câte se pare spre Turcia. Pentru Istanbul sau Izmir. Am impresia că e nevoie din nou de tine.

Capitolul XVII

Mirosul pestilenţial al apelor încinse ale Cornului de Aur pătrunse în maşină, deşi geamurile fuseseră închise ermetic. Elko Krisantem îl inspira însă, cu nările dilatate, de parcă ar fi fost vorba de o grădină cu trandafiri. Era vorba de un braţ al mării ce se termina într-o fundătură, un fel de mlaştină în care putrezeau câteva epave nenorocite. Cargourile mari erau ancorate de cealaltă parte a Bosforului în faţa malului asiatic, spre sud.

Maşinile se târau pe podul Galata într-un concert de claxoane. În spatele taxiului în care se afla Malko, mergea o maşină cu megafoane

cu inscripţia *Trafik polisi*, care se străduia să-şi facă loc printr-un şuierat neîntrerupt al sirenei. Abia după ce trecură podul Galata, circulaţia deveni mai fluentă. O parte din maşini se împrăştiau pe străduţele întortocheate din Karoköy. Cei doi americani contemplau oraşul acela plin de miasme, de-a dreptul înspăimântaţi. Nu ar fi ezitat să-şi pună masca de gaze, dacă ar fi avut-o la îndemână. Milton Brabeck începu să se scarpine furios, aruncând priviri criminale spre şoferul taxiului.

— Sunt convins că sunt fel de fel de lighioane în împuţiciunea asta de maşină! lansă el.

Chris Jones mârâi.

— Nu-ţi face probleme, o să facem o baie cu cloramină la destinaţie…

— Mi-ar trebui un costum de cosmonaut ca să merg prin oraşul ăsta împuţit, mormăi Milton. Şi ăştia chiar fac parte din NATO?

— Cu siguranţă, răspunse Malko, întorcându-se spre minaretele celor cinci sute de moschei ce se desenau pe cer împrăştiate pe colinele bătrânului Constantinopol. Dominatoare, se înălţa săgeata Moscheii Albastre. Revenea aici după atâţia ani de la ultima misiune. Oraşul crescuse ca o ciupercă monstruoasă şi noile construcţii inestetice înghiţeau încet-încet cartierul cu căsuţe din lemn, acele Yali, cu balcoane, ce constituiau, odinioară, farmecul oraşului.

După ce ieşeai din aeroportul nou şi ultramodern, intrai imediat în Orientul torid, murdar, zgomotos, mişunând ca un furnicar şi, cu toate astea, respirând un farmec anume, neclar, greu de înţeles.

Taxiul ajunse lângă hotelul Pera, cel mai vechi din oraş, construit în 1892 de englezi şi se opri în faţa unei clădiri pătrate cu faţada colorată. Era înconjurată cu ziduri din piatră, deasupra cărora se înălţa un impozant grilaj metalic. Pe acoperişul terasă flutura un mare drapel american, în mijlocul unei păduri de antene. Soldaţi turci înarmaţi până în dinţi păzeau intrarea. Era Consulatul american, centrul nervos al CIA în Turcia. La Ankara nu se întâmpla mare lucru niciodată. Toate problemele legate de trafic, toate întâmplările ciudate se petreceau la Istanbul, punct de trecere între România, Bulgaria şi ţările din Orientul Mijlociu. Malko şi cele două gorile coborâră şi taxiul plecă mai departe cu Elko Krisantem, printr-un labirint de

străduţe până în piaţa Taksim, unde se afla hotelul *Marmara*.

— În sfârşit, un pic de climatizare, suspină Chris Jones, intrând în clădirea Consulatului.

Puşcaşii marini din gardă schimbară câteva cuvinte amabile cu Chris şi Milton, apoi unul dintre ei îi conduse la ascensor.

La ultimul etaj îi aştepta un bărbat distins, înalt, uşor efeminat, îmbrăcat ca într-o gravură englezească. Era de o politeţe delicată şi afabilă. Îi pofti în birou, după ce se interesă neliniştit de condiţiile în care călătoriseră.

Malcolm J. Callaghan conducea de trei ani biroul CIA de la Istanbul. Era foarte încântat de munca lui. Biroul în care se aflau fusese modernizat, dotat cu aer condiţionat, pereţii erau decoraţi cu gravuri din vechea Turcie, câteva portrete de sultan şi de cadâne somptuoase… Alura lui cam preţioasă îl indispuse pe Chris Jones. Americanul întrebă destul de brusc:

— De ce ne-aţi chemat aici? Aţi pescuit ceva în grămada asta de rahat?

Fără să-şi dea osteneala de a răspunde, Malcolm J. Callaghan îi întrebă dacă doreau cafea, îndulcită sau nu şi o comandă prin telefon. După care se lansă în apărarea vechilor case de lemn ce dădeau atâta farmec odinioară Isanbulului. Acum, dispăreau una după alta, înghiţite de clădirile de beton, diminuând considerabil impresia artistică produsă de Bosfor… Un băieţel, fără îndoială turc, pătrunse în birou aducând un platou de aramă cu ceştile de cafea. Imediat ce ieşi după ce adresase o privire destul de înduioşată spre patronul său, şeful CIA consimţi să i se adreseze lui Malko, fără să renunţe la tonul monden:

— Mi-e teamă că avem unele probleme cu *Gur Mariner*, anunţă el.

— De ce? Turcii nu vor să colaboreze?

— Oh, ba da! afirmă Malcolm Callaghan. Suntem în raporturi foarte bune cu serviciul lor secret. Au chiar autorizaţia de a folosi unele dintre băncile noastre de date. Generalul de brigadă, Teuman Koman, care îi conduce, a făcut un stagiu la West Point şi vorbeşte limba noastră la perfecţie.

Serviciul secret turc – M.I.T. –, un fel de Gestapo altoit pe CIA, este însărcinat cu supravegherea populaţiei civile, cu securitatea externă şi

cu tot ceea ce ar putea pune în pericol regimul militar turc. De mulţi ani, Statele Unite aleseseră Turcia drept aliat privilegiat şi deversau asupra ţării valuri de dolari şi de armament, făcându-se că nu bagă de seamă că se murea cam des în închisorile lor. Dar Turcia are şase sute zece kilometri de frontieră comună cu URSS… E drept că, de când CIA descoperise că o parte din armamentul livrat Turciei era pregătit pentru o eventuală ofensivă împotriva Greciei, dragostea se mai răcise puţin. Doar şi Grecia era membră a NATO.

— Atunci ce se întâmplă?

— *Gur Mariner* a dispărut, anunţă americanul.

*

* *

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Malko.

Potrivit informaţiilor deţinute de Mossad, irakienii intenţionau să debarce încărcătura lui *Gur Mariner* într-un port turc. Pentru a o expedia apoi pe roţi, până în Irak. Prin intermediul frontierei comune dintre cele două ţări.

Responsabilul CIA se ridică şi îi arătă o hartă uriaşă ce ocupa întregul perete din spatele lui. În faţa insulei greceşti Naxos, din Marea Egee, se află un ac roşu. Alte două ace se aflau în faţa insulelor Chios şi Lemnos, la intrarea în strâmtoarea Dardanele. De cealaltă parte, în mijlocul mării Marmara, nu mai mare decât un lac, legată de Mediterana prin strâmtoarea Dardanele şi de Marea Neagră prin Bosfor, se mai afla un ac. Pe acela îl arătă americanul lui Malko.

— Aceasta este ultima poziţie a lui *Gur Mariner*, comunicată de aviaţia de recunoaştere israeliană, explică el. Datează de acum trei zile. În mod normal, se îndrepta spre Istanbul. Dar, nu a ajuns…

— Şi unde ar putea fi?

— Mai sunt două porturi importante, Tekirdag şi Ismit. Dar nu a ajuns nici acolo.

— Dar în Bosfor?

— Nu a intrat pe acolo. Am verificat şi noi şi i-am anunţat şi pe sovietici să deschidă ochii. Nu le place nici lor aventura irakienilor. Iar *Gur Mariner* nici nu putea face stânga-mprejur şi să plece. Strâmtoarea Dardanele e păzită de agenţii Mossadului care nu scapă

din vedere nicio bărcuţă de hârtie…

Toate astea îi aminteau lui Malko o poveste mai veche în care fusese vorba despre un submarin sovietic ce se volatilizase în marea Marmara… Cu mulţi ani înainte…

— Nu s-o fi scufundat? întrebă el.

— S-ar putea, deşi nu văd motivul. Asta înseamnă că a făcut-o cu cea mai mare discreţie, fără să lanseze niciun mesaj de salvare.

— Doar nu s-a transformat în farfurie zburătoare, obiectă Malko E posibil să se fi ascuns într-un golfuleţ discret, până se mai liniştesc lucrurile. Cu toate că un cargou de zece mii de tone nu se poate ascunde ca o barcă pescărească…

— O să aflăm noi mai multe, promise Malcolm Callaghan. Aviaţia turcă a efectuat mai multe raiduri de recunoaştere de-a lungul coastelor. Ne întâlnim imediat cu omologul meu de la M.I.T.

Misterioasă dispariţie… Malko plecă, regretând biroul cu aer condiţionat. Se urcară într-un Ford gri care coborî pe Dolmabahce Caddesi, de-a lungul Bosforului, fiind înghiţit imediat de un puhoi de maşini. După ce depăşiră Palatul Dolmabahce, aflat pe malul Bosforului, trecură pe lângă un zid cu un aer monahal şi se opriră în faţa unui portal masiv, negru. Malcolm Callaghan coborî din maşină şi vorbi într-un interfon. Peste câteva clipe, poarta se deschise automat şi se reînchise apoi în urma lor. Fordul ajunse într-o curte înconjurată de clădiri vechi, îngălbenite, presărate cu antene şi cu antice instalaţii de climatizare.

— Ceea ce vedeţi, reprezintă – oficial – o staţie meteorologică, explică Callaghan, dar este, de fapt, cartierul general al M.T.I. pentru problemele de securitate externă. O să vedeţi, sunt nişte oamenii foarte amabili.

Un ofiţer foarte hotărât îi percheziţionă fără menajamente, după care îi conduse într-o seră, de unde îi preluă un alt ofiţer. Bărbatul care îi primi, într-un birou bine mobilat, cu piese vechi, tablouri şi covoare groase, semăna cu Mefisto, un portret din tinereţe, desigur, cu aceeaşi mustaţă şi nelipsitul cioc.

— Osman Askin, îl prezentă Malcolm Callaghan.

Turcul strânse cu căldură mâna oaspeţilor. Malcolm Callaghan îi întinse imediat o casetă video şi îi dădu câteva explicaţii.

Osman Askin îi întrebă imediat dacă doresc cafea. Cu sau fără zahăr… Tabietul de rigoare, dat fiind faptul că turcii beau kilograme de cafea fierbinte toată ziua, obicei care îi face nervoşi, dar e imposibil să se ocolească tradiţia.

— Din păcate, anunţă el, nu am veşti bune. În timpul recunoaşterilor aeriene, nu s-a descoperit nicio urmă din cargoul acela. Nu s-a înregistrat în niciun port turc. Am pus sub ascultare ambasada Irakului de la Ankara şi consulatul lor de aici, dar nu am aflat nimic. Mă întreb dacă nu cumva, profitând de întuneric, *Gur Mariner* a făcut calea întoarsă în timpul nopţii. Ar fi singura explicaţie.

Malko schimbă o privire elocventă cu Malcolm Callaghan.

— Sunteţi sigur că nu a intrat în Bosfor? întrebă el. Pentru că de pe ţărmul Mării Negre se poate ajunge foarte bine în Irak pe şosea.

— Sunt absolut sigur, afirmă Osman Askin. Acolo, supravegherea este foarte strictă, în ambele sensuri. Am vorbit şi cu cele două posturi vamale de la Haydarpaça şi Edirne. Nici urmă de vas!

Deghizat în fantomă, fâlfâi pe deasupra lor, un îngeraş…

Întotdeauna se putea găsi o explicaţie logică pentru ceea ce se întâmpla. Iar ideea că vasul să se fi întors din drum nu era deloc imposibilă. Putea foarte bine să facă escală în Egipt şi apoi să aştepte. Sau în Cipru. Turcul îi privea dezolat.

— Pentru a sărbători sosirea dumneavoastră, îi spuse el lui Malko, vă invit la cină. La ce hotel locuiţi?

— La *Marmara*.

— O să trec să vă iau pe la nouă. Va fi o ocazie să vă prezint una dintre cele mai bune colaboratoare ocazionale, care sper să vă ajute. Eu sunt foarte ocupat şi n-aş putea să vă ofer timpul de care aveţi nevoie. Acum, trebuie să ne despărţim, mai am de rezolvat câteva lucruri până diseară.

Cei patru bărbaţi se întoarseră în curte, fără să fi înaintat cu un pas în descifrarea misterului. După ce se urcară în maşină, Malko îl întrebă pe Malcolm Callaghan.

— Putem să avem încredere în tipul ăsta?

— Aproape sigur, afirmă americanul. Ne este credincios şi are nevoie de noi. Fără dolarii noştri, regimul lor s-ar fi dus demult pe apa sâmbetei. Şi, în plus, îi detestă pe irakieni, deşi obişnuiesc să lucreze

uneori împreună împotriva kurzilor. Este singura lor plăcere comună: să facă de petrecanie unui kurd. Ca să poată supraveghea mai bine Consulatul irakian, l-au exilat undeva, în afara oraşului. Iar între cele două ţări, practic nu au loc niciun fel de schimburi diplomatice.

Urcau spre Taksim, acolo unde se afla majoritatea hotelurilor. Un camion supraîncărcat încerca cu greu să se retragă din mijlocul maşinilor ce claxonau. Turcia se străduia din greu să ajungă din urmă ţările civilizate în materie de circulaţie rutieră…

— Israelienii mai spun ceva? întrebă Malko.

Maşina intră în piaţa Taksim, plină de autobuze şi mărginită de imobile vechi sau mai noi, la fel de urâte. De acolo pornesc toate străzile cartierului. Fordul se opri în faţa hotelului *Marmara*, un bloc cu douăzeci de etaje şi o terasă la parter.

— Îmi pare rău, dar în seara asta nu pot să vă însoţesc, spuse Malcolm Callaghan. Am unele obligaţii. Imediat ce mă întorc la birou o să trimit un raport la Langley şi o să cer instrucţiuni pentru voi. Vă doresc petrecere frumoasă.

Chiar lângă hotel, o duzină de pisici forfotea cu conştiinciozitate prin câteva pubele. Istanbulul rămăsese, aşadar, oraşul pisicilor.

*

* *

— Ăştia încearcă să ne ducă cu preşul…

Părerea lui Elko Krisantem era definitivă. Doar cunoştea Turcia, era ţara lui!

— Ce te face să crezi asta? întrebă Malko.

Turcul îşi freca bărbia nerasă. Urmă un gest tipic oriental, cu mâinile întinse şi palmele îndreptate spre cer.

— Dacă nu a făcut calea întoarsă, vasul ăla nenorocit trebuie să fie undeva! Irakienii nu sunt chiar tâmpiţi! Au bănuit că vor fi luaţi ca din oală. Sigur că guvernul turc colaborează cu noi, dar subalternii? La preţul la care se vinde lira turcească e foarte simplu să cumperi un om. Oricare, fie el poliţai, marinar sau vameş, acceptă ciubucul.

— Şi ce-i cu asta? insistă Malko.

— O să încerc să mai găsesc ceva amici de pe vremuri, spuse Elko. Daţi-mi numai câteva ore. E ceva timp de când am plecat…

— O.K., spuse Malko. Să mă ţii la curent.

Intră în camera sa. Abia îşi trase sufletul, când telefonul începu să sune. O voce feminină întrebă:

— Domnul Linge?

— Da.

— Numele meu este Nesrin Zili, spuse ea. Domnul Askin m-a rugat să vă servesc drept ghid, dacă aveţi vreo problemă.

— Unde sunteţi?

— Jos.

— Cobor şi eu imediat. După ce vă recunosc?

Turcoaica râse cu un timbru plăcut.

— Sunt toată în roşu!

Se urcă în ascensor şi coborî rapid în barul-salon de la recepţie. Reperă imediat silueta roşie. Frumoasă cât cuprinde! O femeie înaltă, cu ochii negri, atrăgătoare, într-un taior roşu, cu unghiile lungi şi roşii, o gură cărnoasă şi şoldurile în formă de amforă.

Privirea ei îl analiză rapid pe Malko şi îi întinse apoi o mână delicată, cu degete prelungi.

— Bună seara. Eu sunt Nesrin Zili. Sper că nu vă deranjez.

Cu asemenea prezenţă era greu să deranjezi pe cineva.

— Cu ce vă ocupaţi? întrebă Malko.

— Ah, mă ocup puţin de relaţiile cu publicul, pentru că domnul Askin are foarte mult de lucru. De fapt, sunt ziaristă la *Cumuriyet*.

Nu-l slăbea din ochi şi îşi dădu seama că era de ajuns să facă un gest ca să o aibă în pat… Era clar că se află acolo pentru a-l influenţa. Iar turcii nu erau chiar lipsiţi de păcate, cum pretinde Callaghan. Altfel, creatura aceea în întregime roşie, n-ar fi aterizat acolo. Ori ascundeau ceva faţă de aliaţii lor, ori sperau să afle mai mult de la el şi să înceapă o anchetă pe cont propriu.

— E linişte acum la Istanbul. Nu mai aveţi terorişti, nu-i aşa?

Nesrin Zili zâmbi ironică.

— Doar acum vreo trei săptămâni, redactorul şef de la *Cumuriyet* a fost asasinat de nişte necunoscuţi mascaţi.

— Din ce cauză?

— Nu prea se ştie. Au fost fie sirieni, fie irakieni. Poate fiindcă nu mai au chef să împartă apele Eufratului!

Elko Krisantem apăru deodată lângă ascensor şi Malko se ridică să-l întâmpine. Nu avea sens ca fata să-şi dea seama că e turc.

— Revin imediat, spuse el.

— Dacă nu aveţi nevoie de mine, aş merge să mă schimb, spuse ea. Cred că diseară iau masa cu dumneavoastră. Iar mâine, dacă doriţi să vizitaţi muzeul Topkapi, vă stau la dispoziţie.

— Mulţumesc foarte mult, răspunse Malko. Mi-ar face plăcere.

Elko Krisantem arbora un surâs radios.

— Am început treaba, spuse el! Veniţi cu mine?

— Unde?

— E o surpriză…

Malko traversă în diagonală piaţa Taksim, pe urmele lui Elko Krisantem. Lângă palatul congreselor, era un şir de maşini care ar fi trebuit să se afle într-un muzeu al automobilului, dar aşteptau cuminţi aliniate lângă trotuar. Erau maşinile preferate ale localnicilor, fiind taxiuri colective, ce mergeau în toate direcţiile, cu condiţia să nu te grăbeşti. Nu plecau decât după ce se umpleau, ceea ce însemna, vreo zece-doisprezece pasageri…

Elko Krisantem se opri plin de emoţie în faţa unui antic Buick negru, din 1958, pictat şi răspictat de nenumărate ori. Geamurile abia se mai ţineau, parbrizul fusese cârpit, iar banchetele desfundate fuseseră acoperite cu pături. O bucăţică de ceramică rotundă şi albastră, port-bonheurul clasic în Turcia, reprezentând un ochi, era agăţată deasupra bordului, înlocuind cadranele ce nu mai funcţionau de o eternitate.

Şoferul, un mustăcios corpolent, ieşi din maşină şi îl îmbrăţişă pe Elko Krisantem. Se sărutară, se loviră pe spate plini de bucurie, sub privirile resemnate ale călătorilor deja instalaţi în maşină. Apoi Elko se întoarse spre Malko, foarte mândru.

— A rezistat bătrânica mea, spuse el cu emoţie în glas. Mi-a trebuit ceva timp s-o găsesc.

Era maşina pe care o folosea el pentru transportul turiştilor, pe vremea când îl întâlnise pe Malko, cu mulţi ani înainte.

Peste zece minute, Elko se întoarse spre Malko, iar şoferul urcă în maşină.

— Ei? Ai aflat ceva? întrebă Malko.

— Da, am aflat unde-l găsesc pe cel mai bun prieten al meu, Hakan Sungur. Era ca un frate pentru mine. Ăsta ştie tot ce se întâmplă la Istanbul. Şi dacă e ceva de aflat, el e singurul care poate afla.

— Şi unde mergem după el?

— I-am transmis un loc de întâlnire pentru seara asta. Acum este proprietarul unui bar de noapte.

— Vrei să vin şi eu?

— Sigur că da, i-am scris o mulţime despre dumneavoastră. O să fie încântat să vă cunoască.

— Şi înainte, cu ce se ocupa?

— Ca şi mine, răspunse, fără comentarii, Elko Krisantem.

Altfel spus, mai lichida câte un tip. Contra cost…

— Bine. Mai întâi o să merg la cină şi după aceea, pe la unsprezece, ne întâlnim în holul hotelului.

— Nu prea îmi place fata aia în roşu, spuse deodată Elko.

— De ce?

— Nu se poartă ca o turcoaică adevărată. E clar că vrea să vă seducă.

Părerea lui Elko era că doar anumite „creaturi” priveau drept şi cu neruşinare în ochii unui bărbat. Iar toleranţa lui Malko faţă de Alexandra îl umplea de furie, sigur nemanifestată…

*

* *

Nesrin Zili era aşezată în faţa lui Malko şi piciorul ei îl atingea uneori pe al lui, pe sub masă. Chris şi Milton rămăseseră prudenţi la Marmara, după ce cumpăraseră toţi hamburgerii dintr-o *Cafeteria*. Osman Askin era la fel de amabil şi curtenitor. Îl adusese pe Malko într-un local unde se mânca numai peşte.

De la masă, vedeau vapoarele ce treceau pe Bosfor.

Turcul ridică paharul cu vin alb, surâzând.

— Pentru reuşita misiunii dumneavoastră! Sper să regăsiţi vasul acela. Iar dacă nu, măcar să rămâneţi cu o amintire frumoasă.

Nesrin Zili se uita îndelung la Malko. Purta acum o rochie neagră şi un colier de perle. Părea o reclamă vie pentru *Shalimar*…

În timpul cinei încercase să-l seducă în toate felurile. Pe deasupra

mesei şi pe dedesubt… După ce îşi termină langusta, Malko întrebă:

— Unde se descarcă navele la Istanbul?

— Pe malul asiatic, explică Osman Askin. Acolo există un singur punct de vamă, la Haydarpaça. Cargourile sunt ancorate în radă sau la chei. Apoi sunt descărcate, conţinutul lor se stochează într-o incintă de control vamal şi apoi este încărcat în camioane şi expediat în ţară sau în alte direcţii. Poate pleca şi pe calea ferată.

— Şi dumneata ai fost personal să constaţi că *Gur Mariner* nu se află acolo?

Reprezentantul de la M.I.T. zâmbi în faţa unei asemenea candori.

— Nu, bineînţeles, oamenii mei au telefonat la vamă. Surâse apoi mieros, aidoma lui Mefisto. Ştiţi, oamenilor le este cam frică de noi, cei de la M.I.T., nu au curaj să ne spună baliverne. Dacă *Gur Mariner* s-ar fi aflat acolo, mi-ar fi spus, cu siguranţă.

Nesrin Zili adăugă şi ea:

— Noi suntem foarte apropiaţi de americani. Iar Malcolm Callaghan o ştie. N-ar fi prea bine pentru turci să se amestece într-o poveste ca asta. Amândoi păreau cu desăvârşire sinceri. Iar *Gur Mariner* trebuie să fie pe aproape…

— Eu aş putea să merg până la Haydarpaça? întrebă el.

— Desigur, acceptă turcul fără să ezite. Nesrin vă va conduce acolo, pentru că e nevoie de un permis de trecere. Dar nu veţi vedea decât sute de containere şi vase ancorate la chei.

— Aş mai putea să vorbesc cu cei care răspund de vamă, adăugă Malko.

Când plecară de la Urcan, ploua, aşa cum se întâmplă adesea la Istanbul. Pe drumul de întoarcere, Osman Askin îi arătă lui Malko un palat vechi ce domina împrejurimile.

— Aici a trăit unul dintre ultimii sultani, un tip foarte bizar. În timpul unei crize de neurastenie, şi-a înecat în Bosfor toate femeile din harem. Şi avea vreo trei sute…

— Şi cum a procedat?

— Le-a pus în saci, ca pe pisici…

Încă un misogin… Maşina Jaguar a lui Osman Askin se opri în faţa hotelului *Marmara* şi Nesrin Zili propuse:

— Nu aţi dori să vizitaţi nişte locuri amuzante?

— Nu, răspunse Malko. Prefer să mă culc, poate mâine. Ne-am putea întâlni dimineaţă, pe la nouă?

— Bineînţeles, îl asigură turcoaica.

Nici nu mai trebui să urce în cameră. Elko îl aştepta în hol. Coborâră în parcarea hotelului, luară Fiatul închiriat de Malko şi, după ce ocoliră piaţa, coborâră pe bulevardul Tarlabasi. Urmă o stradă într-o pantă îngrozitoare, după care fură nevoiţi să parcheze maşina şi să continue pe jos, până la strada Isticlal. La tot pasul străluceau lumini roşii, indicând barurile de noapte.

— Aici este, anunţă Elko Krisantem.

Firma roşie afişa numele localului *Denizli*.

Krisantem dădu la o parte, fără menajamente, un portar plin de fireturi, care se înclină în faţa lor. Elko murmură ceva la urechea chelnerului care se apropiase de ei şi, ca prin farmec, li se găsi cea mai bună masă chiar în faţă, bruscând fără menajamente atâţia clienţi.

— Iată-l şi pe amicul meu spuse Elko, foarte mândru.

Un tip uriaş, aproape chel, venea rostogolindu-se spre ei. Avea nişte umeri de luptător, un pântece enorm, revărsat, un nas borcănat şi o mustaţă stufoasă, ca la kurzi. La vederea lui Elko scoase un muget şi îl luă în braţe, nemulţumit de faptul că burta îl împiedica să-l aducă mai aproape de inima lui.

Supus aceluiaşi tratament, Malko simţi că se sufocă! Când se aşezară în sfârşit, rachiul începu să curgă în valuri. Hakan Sungur vorbea englezeşte, dar preferă pentru început o conversaţie aprinsă cu Elko în limba turcă.

— Aproape toţi prietenii noştri au murit, spuse cu regret Elko. Fie mâna poliţiştilor, fie în timpul unei „operaţiuni”. Alţii au preferat să plece din ţară. Cu noul guvern militar nu se mai poate face nimic.

— Dar el?

— El s-a făcut băiat de treabă. Mai aranjează doar nişte mici afaceri cu români şi cu bulgari.

Hakan Sungur se aplecă spre Malko, râzând în hohote şi spuse într-o engleză pocită:

— Ăştia toţi sunt mitocani din Anatolia. La ei acasă nici nu ştiu cum le arată femeile, pe sub cârpele în care stau tot timpul înfăşurate.

Aşa că vin aici să privească, ore în şir. Nici măcar nu au curajul să meargă în cameră cu o fată. Se mulţumesc să privească. Pe scenă, dansatoarea se oprise din evoluţie şi discuta cu muzicanţii, ondulând din când în când din şolduri spre a aminti celor prezenţi care era rolul ei acolo.

Hakan Sungur o chemă, scoase din buzunar un teanc de bancnote şi îi garnisi cu dărnicie sutienul din paiete şi centura aurie. Fata era destul de atrăgătoare, cu un trup plinuţ şi tare, bine proporţionat.

— Fatos e o fată bună, dar puţin cam leneşă! spuse patronul.

Ea îşi regăsi zâmbetul, ca o păpuşă întoarsă cu cheia şi reîncepu un dans îndrăcit, spre plăcerea de nedescris a anatolienilor. Hakan Sungur privi spre Malko cu înţeles.

— S-ar părea că nu vă displace fata… Sau poate aveţi vreun serviciu de cerut…

— Aşa e, recunoscu Elko.

Şi îi explică în turceşte despre ce era vorba. Hakan Sungur se trăgea de mustăţi îngândurat. În cele din urmă spuse:

— O singură persoană ar putea să ştie ceva despre afacerea asta. Ali Bamyacioglu.

— Cine e omul? întrebă Malko.

Turcul făcu un gest evaziv.

— Ăsta îi ştie pe toţi vameşii de la Haydarpaça. Îi ştie şi pe docheri. Pe vremuri se ocupa cu traficul de arme. Mai lucrează şi pentru armeni în bazar, în special pentru cei care exportă clandestin antichităţi.

— Crezi că are chef să vorbească?

Pe turc îl umflă râsul.

— Dacă vă duceţi din partea mea, nu o să fie nicio problemă. Numai că s-ar putea să nu ştie nimic.

Şi începu să-i explice lui Elko ce avea de făcut.

Zgomotul orchestrei era asurzitor şi chelnerul le umplea întruna paharele. O altă femeie, foarte tânără şi cu un aer vicios, o înlocui pe Fatos pe scenă. Aceasta veni şi se aşeză lângă Malko. Fixându-l cu ochii de pisică îndrăgostită. Schimbase ţinuta de scenă şi îmbrăcase un pulover ce îi scotea în relief sânii enormi şi o fustă mini. Profitând de întuneric, întinse mâna spre Malko, într-un gest fără echivoc. Hakan

Sungur se aplecă spre el cu un zâmbet îngăduitor.

— Puştanca asta a venit din Anatolia doar de o lună. Îmi era rezervată mie, personal. Dar în seara asta pot s-o cedez…

Malko respinse politicos oferta, dar Fatos nu se clinti. În sfârşit, ameţiţi de rachiu şi de muzica aceea urlătoare, se ridicaseră. Urmaseră alte îmbrăţişări. Ajuns la aer, Malko respiră uşurat. Dar pe urmele lor se auzeau paşi. Întoarse capul şi o văzu pe Fatos. Malko se prefăcu că nu o observă, dar ea începu să-i urmărească aidoma unui căţel rătăcit.

— Spune-i că nu am chef de ea, îi spuse lui Krisantem.

Turcul era foarte încurcat.

— Hakan e un tip susceptibil, îi explică el. Asta înseamnă că vrea să facă un cadou frumos. Dacă îl refuzaţi, se va supăra teribil şi e capabil să dea exact telefonul de care nu avem nevoie.

Asta era culmea! Fata aştepta cu un surâs bovin pe buze. Nu-i rămânea decât să o ia de suflet ca pe un copil oropsit. Ea urcă în maşină lângă Malko. Pur şi simplu nu putea să se debaraseze de ea. În cele din urmă, Malko îi spuse lui Krisantem:

— Fă şi tu ceva cu ea, ia-mi-o de pe cap!

Scoase nişte bani din buzunar şi îi dădu fetei vreo zece mii de lire. Elko discută puţin cu ea şi spuse:

— O duc să mănânce o ciorbă de burtă, mai sus, pe Isticlal. Ştiu acolo un restaurant care ţine deschis toată noaptea. După aia văd eu…

— Perfect, spuse Malko.

Dacă Elko avea chef să profite de ea, cu atât mai bine.

Malko urcă în camera lui şi făcu un duş fierbinte ca să mai împrăştie aburii rachiului de 50 de grade… Dacă nu dădea de urma lui *Gur Mariner*, nu-i rămânea decât să părăsească Istanbulul. Încercă să se gândească dacă amicii lui Elko Krisantem puteau fi mai utili decât indivizii duri de la Serviciile speciale turceşti…

Capitolul XVIII

Uriaşul feribot ce plecase din dreptul pieţei Eminonin, din apropierea Galatei, era însoţit de ţipetele asurzitoare ale pescăruşilor ce roiau în jurul lui. Trebuia să ajungă la Haydarpaça, pe malul

asiatic. Pe tot timpul traversării scotea ţipete prelungi de sirenă, încercând să evite ambarcaţiunile care forfoteau în toate sensurile pe Bosfor. Erau acolo şi bărci modeste de pescari, dar şi petroliere majestuoase ce veneau din Marea Neagră.

Malko se întoarse să admire palatul Topkapi şi biserica Sfânta Sofia, în spatele căreia se zăreau cele şase minarete ale moscheii Sultan Ahmet.

— Nu-i aşa că e frumos? spuse Nesrin Zili.

— Superb, recunoscu Malko. Ca şi dumneata.

Fata se îmbrăcase cu o rochie albă din pichet, decoltată adânc, spre disperarea vecinilor însoţiţi de soţii.

Malko privi cu atenţie ce se întâmpla pe Bosfor. În faţa punctului de la Haydarpaça erau ancorate zeci de cargouri. Unele se aflau atât de departe, încât abia li se distingeau suprastructurile în aburii calzi ai zilei. Altele începuseră să-şi descarce marfa unul lângă altul.

Bacul atinse malul şi coborâră în faţa unui magazin prăfuit, acoperit cu tablă ondulată. La indicaţiile fetei, Malko o luă la dreapta, pe lângă docuri, până în dreptul unei intrări largi, deasupra căreia se vedea inscripţia: *TODD HAIDARPAÇA LIMAN ISLETMESI*.

— Aici este, anunţă Nesrin Zili.

Camioane încărcate intrau şi ieşeau în continuu. Fata se adresă unui vameş care îi conduse într-un mic birou cu pereţii din sticlă, unde erau cel puţin 45 de grade şi un miros pătrunzător de usturoi. Responsabilul cu vama era un tip murdar, mustăcios, apoplectic, un oarecare Turan Ucaner. Nesrin Zili îi arătă tipului documentele şi îi explică situaţia lui *Gur Mariner*.

— M-au întrebat deja, la telefon, răspunse omul. N-avem aici niciun vas cu numele ăsta. Şi doar toată lumea trebuie să dea o declaraţie la sosire, chiar în biroul ăsta.

— Au venit multe vase în ultimele patru zile? întrebă Malko.

— O grămadă! răspunse Turan Ucaner, plictisit. Uitaţi-vă şi dumneavoastră, nu se mai termină…

Din biroul lui, aflat deasupra docurilor, se vedea rada portului, şi macaralele care descărnau. Grămezile de mărfuri se înşiruiau cât vedeai cu ochii: containere, baloturi.

— Aveţi o listă cu vasele astea? întrebă Malko.

— Nu cred, răspunse turcul enervat, dar abţinându-se.

— Mai căutaţi, insistă Malko.

Nesrin Zili interveni şi ea şi omul se apucă să caute, transpirând din greu. Scoase, în cele din urmă, o hârtie murdară, plină de ştersături şi i-o arătă lui Malko.

— Astea toate au fost înregistrate astăzi. Verificaţi!

— Eu le vreau pe cele din ultima săptămână, insistă Malko.

După încă zece minute de discuţii, vameşul scoase la lumină un registru în care erau înregistrate toate mişcările din port. În fiecare zi erau recopiate de mână.

— Aveţi vreun xerox pe aici? întrebă Malko,

— Nu.

Era clar şi definitiv.

— În acest caz, trebuie să luăm registrul, conchise Nesrin Zili.

Malko avu impresia că vameşul se pregăteşte să-i ardă o palmă îndrăzneţei, dar şi de data asta teama de M.T.I. a fost mai puternică. Turan Ucaner chemă un funcţionar jerpelit şi îi înmână registrul negru. Ei trei rămaseră în birou, în liniştea aceea întreruptă doar de bâzâitul muştelor. Turcul transpira neliniştit, în tăcere, evitând privirea lui Malko.

— Ce salariu ai dumneata? întrebă acesta, pe un ton împăciuitor.

A fost nevoie să i se repete de trei ori întrebarea, până reuşi să mârâie printre dinţi că, dacă lua în calcul şi primele, câştiga cam un milion de lire pe lună. Trăia într-un mic apartament în cartierul Harem, nu departe de acolo, cu soţia şi cei trei copii. În timp ce povestea toate acestea, privirea turcului era atrasă irezistibil de decolteul lui Nesrin Zili.

Funcţionarul jerpelit reveni cu paginile xeroxate şi Malko îi mulţumi călduros vameşului.

— Nu era decât o formalitate, afirmă acesta, dar trebuie să-mi fac datoria.

La plecare, o mulţime de pisici li se încurcară printre picioare, lihnite de foame şi arţăgoase.

— Tipul minte, spuse Malko după ce se urcară în maşină.

— Cum adică? întrebă Nesrin Zili.

— Nu ştiu exact. Nu prea se simţea în apele lui. Chiar crezi că toate

navele sunt înregistrate aici?

— Sunt sigură.

— Atunci, cine ştie, poate aflăm ceva din hârţoagele astea.

*

* *

Stabilirea unei triple legături telefonice între biroul CIA de la Istanbul, cel similar de la Londra şi Cartierul general al Lloyds, tot în Marea Britanie, luase peste o jumătate de oră. Din timp în timp, comunicaţia se întrerupea şi se restabilea după cinci minute de înjurături zdravene. Doi funcţionari ai CIA citeau lista obţinută de Malko şi o comparau, prin intermediarii lor, cu lista celor de la Lloyds, compania de asigurări navale.

Malko ajunse la cea de a optsprezecea navă înregistrată la vama de la Hadarpag.

— Deci, anunţă el, *Sunset King*, 10000 de tone. Mineralier, sub pavilion panamez. Armatorul este Shipping Workd Corp., Panama.

La Londra, se telefona mai întâi la Lloyds, pentru a se obţine coordonatele armatorului apoi se suna acesta, pentru a afla unde se găseşte vasul. Răspunsul sosi peste zece minute.

— E în regulă. Descarcă lignit din Polonia.

Lucrau de trei ore la operaţiunea aceasta penibilă. Şeful staţiei CIA îl trase pe Malko de mânecă.

— Cred că ar fi cazul să mai şi mâncăm! E trecut de două.

Plecară pe jos, pe străduţele din Galata, urmaţi de Chris Jones şi Milton Brabeck. Curăţară castraveţii deja curăţaţi şi mirosiră îndelung şi pe toate părţile kebabul pe care îl cerură fript cât se poate de bine. Rezultase un fel de scovergă negricioasă.

— Cred că vă pierdeţi timpul, îi spuse Malcolm Callaghan lui Malko. Poate că israelienii au luat plasă şi *Gur Mariner* este acum la Alexandria unde încărcătura lui va fi transferată pe un alt vas nevăzut necunoscut.

— Şi asta se poate, recunoscu Malko. Dar turcul de la vamă a fost categoric.

Americanul ridică din umeri, amuzându-se.

— E foarte greu să găseşti un turc care să-ţi dea un răspuns

categoric! Cu salariile de mizerie pe care le iau şi cu inflaţia asta galopantă sunt nevoiţi să mai facă mici afaceri ca să supravieţuiască. Aici, pentru cei cu bani e ca în Danemarca. Pentru săraci e ca în Pakistan.

Li se aduse cafeaua. Chris Jones o bău dintr-o sorbitură. Deodată, Malko îl văzu că se învineţeşte la faţă. Uriaşul se ridică şi începu să tuşească şi să scuipe, împroşcând în jur. Milton Brabeck îi arse o palmă în spate, ca să-l salveze, unul dintre cei stropiţi se oţărî brusc şi sări la bătaie, iar peste zece secunde apărură şi cuţitele. Erau nişte anatolieni de toată isprava, care nu glumeau când era vorba de onoare.

Protejându-l pe Chris Jones care tuşea în continuare, după ce băuse cafeaua cu zaţ cu tot, fiind obişnuit numai cu filtru, Milton Brabeck scoase pistolul Magnum 357 şi îl îndreptă spre tejgheaua cu sticle. Prudenţi, anatolienii se dădură înapoi şi consimţiră să discute… Şeful staţiei CIA reuşi să le explice cu mult tact ce se întâmplase şi lucrurile se aranjară. I se explică şi lui Chris că o ceaşcă de cafea turcească trebuie băută încet, până la zaţ şi că e mult mai bună decât un filtru. Peste zece minute, toată lumea se împăca în faţa paharelor cu rachiu. Despărţirea a fost foarte grea.

— Trebuie să sun la hotel, spuse Malko.

Elko Krisantem rămăsese de pază lângă telefon, continuând cercetările. Malko cumpără fise de o sută de lire de la un bătrânel şi intră într-una din cabinele telefonice de la capătul străduţei.

Sună la hotel *Marmara* şi Elko îi spuse:

— Avem întâlnire la patru.

Trebuia deci să se întoarcă la consulatul american. Acolo îi aştepta adjunctul lui Malcolm Callaghan care îi anunţă de la uşă:

— Cred că am găsit ceva. Din registru reieşea că un cargou de 11.000 tone a sosit la Istanbul în urmă cu trei zile. Se numea *Seawolf*, înmatriculat în Liberia. Am reuşit să vorbim cu agentul său maritim, dându-ne drept eventuali clienţi, iar tipul ne-a mărturisit că vasul lui este acum în Bangladesh, dezafectat şi că va fi vândut la fiare vechi.

— Dar e fantastic! izbucni Malko fericit.

— Excelent, murmură ca un ecou, Malcolm Callaghan.

— Oare vameşul turc s-a lăsat dus de nas? întrebă Malko.

— Se prea poate, răspunse tânărul agent de la CIA. Dacă vasul are acte în regulă, chiar false, nu e nicio problemă, n-ai cum să verifici.

— Mergem înapoi la Haydarpaça, spuse Malko. Cu Elko Krisantem.

*

* *

În faţa aspectului impresionant al celor două gorile, vameşul de pază de la Haydarpaça deveni extrem de amabil. Dar în clipa în care Turan Ucaner îi văzu pe cei patru bărbaţi intrând în biroul lui, arboră expresia cuiva căruia i se anunţă că are SIDA.

— Bună ziua, începu Malko. Am venit pentru câteva amănunte suplimentare.

Omul bolborosi ceva neinteligibil. Apoi întâlni privirea lui Chris Jones şi reuşi să articuleze un „vă rog” aproape mulţumitor.

— Aş vrea să ştiu totul despre acest *Seawolf*, care a venit în urmă cu trei zile. Ce a descărcat şi unde se află acum.

I se păru că cel întrebat îşi va pierde cunoştinţa. Fără compania celorlalţi trei, cu siguranţă că ar fi tras cuţitul din carâmbi…

— O să dureze foarte mult, mormăi el. Hârtiile nu mai sunt aici.

A fost exact clipa pe care o alese Krisantem ca să-i sufle la ureche:

— Ei, hai, grăbeşte-te, măgar bătrân şi păduchios.

Turcul tresări auzind insulta. Mârâi ceva printre dinţi la adresa lui Krisantem, apoi la adresa celorlalţi, spuse şi ceva ce suna a „curcan”…

— Nu, răspunse Elko, nu suntem deloc curcani. Anchetăm doar pentru o companie de asigurări. Aşa că dacă vrei să ajungi la MIT şi să te ţină ăia spânzurat cu capul în jos până îţi ies ochii din cap, n-ai decât să nu răspunzi la întrebări.

Chris Jones îşi şterse fruntea de sudoare şi, fără nicio intenţie, apăsă cu tocul pantofului măsura 45 pe vârful piciorului vameşului. După care răsuci uşor şi neglijent piciorul. Urletul turcului indignat fu întrerupt de scuzele suave ale gorilei.

— Vai, n-am vrut…

Lămurit, Turan Ucaner cotrobăi febril printre hârtiile din sertar şi scoase o foaie şifonată pe care i-o întinse lui Malko.

— Uitaţi-l pe *Seawolf* al dumneavoastră. A venit acum trei zile şi a plecat ieri seară. Cu destinaţia Alexandria. Nici nu a venit la chei, a

rămas tot timpul în radă.

— Şi ce a descărcat?

Degetul tuciuriu al turcului arătă o linie trasă pe hârtie.

— Nimic! A venit aici pentru că avea unele probleme la motoare. Şi le-a reparat şi a şters-o fără să plătească taxele. Şi pentru că nu a descărcat nimic, nu putem să-l urmărim cu penalizările.

Vameşul termină triumfător, învăluit într-un puternic miros de usturoi. Malko nu mai insistă, dezamăgit. Îşi adună hârtiile şi le spuse celorlalţi să se grăbească. Aveau de lucru.

Afară îi întâmpină căldura umedă a docurilor.

— Ăsta minte! explodă Elko.

— Evident că minte, aprobă Malko. Irakienii au găsit o şmecherie formidabilă. Au schimbat numele vasului şi pentru vamă şi au descărcat pe şest. Sau n-au făcut nimic şi au pornit spre Alexandria unde cred că au şi ajuns.

— Şi cum o să aflăm? întrebă Chris Jones, vizibil depăşit de aceste subtilităţi orientale.

— Păi tot de la Turan Ucaner, răspunse Malko.

*

* *

Peste aproximativ douăzeci de minute apăru şi silueta pântecoasă a lui Turan Ucaner. Traversă parcarea în care se găseau camioanele de mare tonaj şi se îndreptă spre şirul de cârciumi de la capătul docurilor.

Intră la Aslan Kardesler, traversă terasa şi merse direct la cabina telefonică.

Malko, aflat la pândă în maşină, zâmbi lămurit.

— Elko, ai acum răspunsul pe care îl doreai. Acum ştim că şi-a băgat dracul coada în afacerea asta. Mi-e teamă să nu fie prea târziu, dar trebuie să-i facem o vizită amicului lui Hakan Sungur. Şi să ne rugăm să ne ajute…

Vameşul mai vorbea la telefon când demarară. Se urcară pe un bac şi coborâră în apropierea podului Galata. Elko îi ghidă pe Ankara Caddesi care urca spre cartierul Babiani. La capătul unui păienjeniş de străduţe în pantă, chiar la începutul Marelui Bazar, se opriră.

— Ar fi mai bine ca Milton şi Chris să rămână de pază lângă maşină, spuse el. Amicul nostru ar putea fi impresionat de apariţia lor.

Cele două gorile nu regretau prea tare… Elko şi Malko pătrunseră în labirintul de străduţe animate, zgomotoase, sordide. Deşi circulaţia maşinilor era interzisă în zonă, anumite porţiuni fuseseră transformate în parcări plătite din gros de şmecherii cu bani. Elko ştia perfect locurile.

Cu puţin înainte de intrarea în Bazar se opri în dreptul unei fundături.

— Aici este, spuse el.

Fundătura se numea *Ali Baba!*

Vreo doisprezece Mercedesuri noi-nouţe se aliniau lângă trotuar, păzite de mustăcioşi cu mine ciudate. Elko intră într-o curte, ciocăni la o uşă şi pătrunseră într-o prăvălie minusculă, asfixiată de obiecte de artă, argintărie veche şi piese de maşini. Un burtos neras se ridică în grabă de pe un scăunel, cu o privire neprietenoasă.

— Nu vindem la particulari, articulă el în englezeşte.

Elko se apropie şi îi suflă câteva cuvinte în turceşte… La auzul, numelui de Hakan Sungur, se întâmplă o adevărată minune… Cafeaua sosi instantaneu, scaunele fură curăţate, uşa prăvăliei se închise păstrându-i pe cei trei într-o plăcută intimitate, cam prăfuită, ce-i drept!

— Vreţi un Mercedes? se interesă cu un aer conspirativ Faruk Yacisi. Am câteva aproape noi iar actele se pot fabrica rapid. Am una care a fost furată chiar la ieşire la poarta uzinei din Stuttgart. Dar face o sută de milioane de lire.

— Nu-mi trebuie un Mercedes, explică Malko, ci marfa adusă de un cargou…

Elko explică povestea pe larg. Faruk Yacisi spuse hotărât:

— Eu am treabă cu vameşii de la Edirne… La Haydarpaça nu ştiu pe nimeni, dar am un amic care „lucrează” cu ei, îl cheamă Lalim Kalafat. Vă puteţi duce la el din parte mea. Îl găsiţi în Bazar, la Sandal Bedestini.

— Dumneata crezi că se poate descărca clandestin un cargou?

Faruk Yacisi zâmbi şmechereşte.

— Dacă ai bani destui, poţi să descarci orice. Şi n-ar fi prima oară.

Înainte se lucra cu arme şi cu alcool pentru ţările arabe. Vameşii trebuie şi ei să trăiască… Acum nu mai sunt arme şi este mult mai periculos.

Mâzgăli câteva cuvinte pe o hârtie şi i-o dădu lui Elko.

— Duceţi-vă la tipul ăsta, dar înainte de a-l întreba ceva daţi-i cinci sute de dolari. Ca să poată gândi mai bine… Afacerile sunt o treabă dură în ziua de azi!

*

* *

În biroul Consulatului de la Istanbul, neclimatizat, domnea o atmosferă apăsătoare. Trei membri ai Serviciilor irakiene ascultau cu atenţie raportul unuia dintre agenţi. Şeful lor, Saddam Madani, îşi dădea seama de pericolul ce apăruse. Puteau să vorbească fără grijă. Chiar dacă liniile telefonice erau supravegheate de MIT, zidurile groase din beton fuseseră sondate cu grijă în căutarea microfoanelor şi nu se găsise nimic.

Saddam Madani scria mereu pe un carneţel, încercând să evalueze situaţia. La un moment dat, ridică privirea şi întrebă calm:

— Pericolul poate fi imediat?

Agentul ezită destul de mult înainte de a răspunde.

— N-aş putea să spun… Dar americanii sunt pe fază şi îi ajută şi MIT cu oamenii lor. Nu ştim dacă s-au lăsat convinşi de felul în care le-a fost prezentată situaţia, numai că agentul care este aici ne-a făcut deja destul de mult rău. În plus, îl ajută un turc…

— De vameşul turc putem fi siguri?

Irakianul ridică din umeri.

— N-ar avea interes să ne trădeze, dar cine ştie…

Cu alte cuvinte, se putea întâmpla orice! Saddam Madani reîncepu să deseneze, apoi privi pe fereastră, în direcţia cartierului mizer care îşi răsfira casele pe coline. Turcii îi umiliseră îngrozitor forţându-i să se mute în locul acela păduchios. Dar, din păcate, nu aveau de ales.

Saddam Madani se întoarse spre unul dintre colaboratori.

— Tu ce poţi să spui?

— La mine mai durează vreo trei zile. Trebuie să aşteptăm până se pune totul la punct.

Saddam Madani îşi aprinse o ţigară şi calculă în gând. Trei zile nu însemnau mare lucru. În toată afacerea, cei de la MIT erau scurtcircuitaţi iar israelienii navigau în ape tulburi. Le mai rămânea echipa de la CIA. Dar dacă erau eliminaţi, Washigtonul n-ar avea timp să-i înlocuiască.

Privi spre celălalt colaborator, Hassim Filiz, însărcinat cu supravegherea „oaspeţilor" străini.

— Hassim, ordonă el, pune-ţi în mişcare băieţii. Pregăteşte toate hârtiile ca să se poată lucra repede.

Hassim Filiz înclină capul în semn de aprobare şi ieşi din birou.

Peste câteva clipe se urcă în maşină şi ieşi din curtea înconjurată cu sârmă ghimpată a Consulatului. Trecu prin faţa spitalului săracilor şi îi trebui mai mult de o oră să ajungă în preajma Marelui Bazar.

Intră într-o mică băcănie şi se duse drept în spatele prăvăliei. Proprietarul era un kurd, care făcea unele servicii Irakului, deci un trădător de duzină, ţinut în cârcă de serviciile secrete irakiene. Dacă aceştia l-ar fi denunţat soarta lui era pecetluită.

— Ştii de unde să-i mai iei pe băieţii cu care ai lucrat zilele trecute? întrebă irakianul.

— Pentru ce?

— Mai avem un contract.

— Le este cam frică acum…

— E o treabă foarte bine plătită. Să zicem, zece milioane de lire…

Dată fiind micimea salariilor şi rata şomajului în creştere vertiginoasă, oferta părea tentantă. Kurdul întrebă totuşi, neîncrezător.

— E vorba de un om politic? Vreun general?

— E un străin.

Kurdul se linişti. Un străin nu era aşa de periculos…

— O să văd… promise el.

— Dar mişcă-te repede, îl sfătui Filiz. Astăzi trebuie rezolvat totul. Dacă nu, nu vedeţi niciun ban…

— Dar e o nebunie! protestă kurdul, trebuie lucrat cu grijă.

— Am pregătit noi tot ce trebuie, inclusiv dosarul. Peste o oră mă întorc cu banii.

Şi se ridică, fără să-i mai lase interlocutorului timp să protesteze.

Ştia foarte bine că cei de care avea nevoie se ascundeau undeva, foarte aproape. După ce-i făcuseră felul redactorului şef de la *Cumuriyet* nu aveau niciun interes să iasă la vedere.

Mai erau şi alte echipe de ucigaşi plătiţi la Istanbul, dar cereau sume uriaşe şi se temeau şi de umbra lor. Actualul regim pusese capăt terorismului şi toţi artizanii crimei se reprofilaseră pe meserii mai puţin periculoase. Cu excepţia celor care aveau ceva în sânge şi nu se puteau abţine… Irakianul spera ca oferta lui să fie acceptată.

*

* *

Din aleea bijutierilor, Kalkpakcilar, o trecere îngustă dădea spre Sandai Bedestini, cartierul argintarilor. O scară din lemn ce scârţâia la fiecare pas, conducea spre un fel de galerie unde se fabricau toate aceste obiecte artizanale ce se vindeau la cântar.

Vacarmul era insuportabil. O mulţime de meşteri ciocăneau argintul cu furie, dar zgomotul nu incomoda deloc puzderia de pisici ce se hărţuiau printre lăzile de gunoaie.

Elko împinse uşa unei prăvălii pe a cărei vitrină scria cu litere pretenţioase: *LALIM KALAFAT. GUMUS*. Adică „argint”. Un băieţandru moţăia pe un scaun. La vederea clienţilor, îl expedie pe unul dintre băieţii de prăvălie să-l caute pe patron. În curtea aceea nu erau prea mulţi clienţi şi atmosfera părea mai calmă faţă de furnicarul din Marele Bazar. Lalim Kalafat sosi în aceeaşi clipă cu trei cafele.

Aşezat pe un taburet în faţa unui morman de argintărie, Elko îi povesti despre ce era vorba. După ce termină, Malko se grăbi să pună pe galantar cinci bancnote de o sută de dolari, înainte ca armeanul să deschidă gura.

Lalim Kalafat, ca un bun armean, puse imediat mâna pe ei… Iar chipul lui, destul de închis în timpul povestirii, se destinse brusc.

— Pe Turan Ucaner îl ştiu foarte bine. E un specialist în treaba pe care o face şi nimic important nu poate să-i treacă pe sub nas fără să ştie. Şi pentru că mai are puţin până la pensie, îşi face rezerve… Toată lumea închide ochii pentru că se ştie că e prost plătit şi are familie grea.

— Şi dumneata crezi că ar fi putut măslui descărcarea unui cargou?

întrebă Malko.

Lalim Kalafat râse ca un copil.

— Bineînţeles! E suficient să nu-l treacă în registrul vamal. Şi să dea ceva bani docherilor. Dar pentru o operaţiune de genul ăsta trebuie să fi fost foarte bine plătit, aşa că n-o să vorbească prea uşor.

— Dumneata ce ai putea să faci?

Degetele armeanului mângâiară dolarii cu deliciul celui ce atinge pielea femeii iubite…

— Pentru că sunteţi prietenii lui Faruk Yacisi, o să încerc să aflu ce s-a întâmplat. O să mă duc până acolo după ce închid, pe la şapte.

— Şi apoi poţi să treci pe la hotelul *Marmara?*

Armeanul clătină trist din cap.

— Imposibil. Trebuie să mă întorc aici. Am nişte lucrători care trebuie să termine o comandă şi stau până târziu. Veniţi dumneavoastră, pe la unsprezece. Mă găsiţi în atelierul de sus.

— Bine, atunci pe diseară, spuse Malko.

Ieşind din Marele Bazar, Elko era încântat.

— În cele din urmă e bine că nu i-au terminat pe toţi armenii! Sunt daţi naibii, trebuie să recunosc…

Pe vremuri, pentru Elko şi amicii lui, a ucide un armean era o chestiune simplă, ca turtirea unei muşte pe un geam. Acum era clar că se înregistra un progres, iar Malko era încântat de această raliere la „drepturile omului”…

Chris şi Milton scoteau aburi în maşină. Făcură aproape o oră până la podul Galata, strecurându-se cu mare greutate printre maşinile zgomotoase.

La *Marmara* preferară parcarea subterană a hotelului; era cea mai simplă soluţie. Malko intră în parcare coborând pe o rampă în melc şi nu reuşi să găsească imediat loc. În momentul în care manevra spre al doilea subsol, trei bărbaţi ţâşniră dintr-o maşină oprită la câţiva metri. Purtau cagule, bascheţi şi îmbrăcăminte închisă la culoare. Erau înarmaţi cu pistoale mitralieră. Înaintară şi deschiseră focul asupra maşinii.

Capitolul XIX

Chris Jones reacţionă atât de repede, încât Malko abia reuşi să-l vadă aruncându-se din maşină şi rostogolindu-se pe jos.

Reacţia lui provocă câteva secunde de ezitare printre agresori şi avu două consecinţe. Mai întâi, cei trei ocupanţi rămaşi în maşină realizară că nu aveau timp să iasă şi se lăsară la podea. Malko încercă să iasă, dar portiera lui era blocată de un stâlp de ciment. Primele rafale izbucniră şi pulverizară parbrizul Fiatului. Dacă pasagerii s-ar fi aflat în poziţie normală, ar fi fost ucişi pe loc. Unul dintre ucigaşi, înarmat cu un Ingram, făcu un pas înainte şi viză portierele. Dar nu mai avu timp să apese pe trăgaci.

Chris îşi scosese pistolul Beretta 92, echipat cu vizor laser. Ochi direct în pieptul celui înarmat cu pistolul Ingram. Într-o secundă, omul căzu sub impactul glontelui de 9 mm.

Pistolul Beretta se îndreptă apoi spre ceilalţi doi agresori. Trase de două ori şi gloanţele perforară cagulele în dreptul frunţii. Ultimul dintre cei mascaţi avu timp să tragă spre Chris, care căzu, lovit de două gloanţe. De jos, cu un efort extraordinar, acesta se ridică într-un cot şi mai trase o dată. Glontele pătrunse în gâtul omului.

Pe cămaşa lui Chris Jones, în dreptul abdomenului, se desena o pată mare de sânge. Căzu pe spate, foarte palid, era prima lovitură pe care o încasase după douăzeci de ani de „antrenament”.

Se auzi motorul maşinii cu care veniseră agresorii. Cel de la volan încerca să o şteargă. Elko Krisantem sări ca împins de resort cu pistolul Astra în mână şi se repezi spre maşina care făcea marşarier. Într-o secundă, capul şoferului deveni o minge roşie. Elko mai trase de două ori, ca să fie sigur. Maşina se strivi de peretele garajului într-un zgomot îngrozitor de tablă. Malko şi Milton săriră din Fiat şi se repeziră la Chris.

— Fir-ar a dracului de viaţă, gemu Milton, are un glonte în burtă.

Malko se apropie şi observă o a doua pată de sânge ce se întindea spre umărul stâng al gorilei.

— Mai e ceva şi acolo, spuse el.

Auziră imediat un tropăit greu de paşi, strigăte şi apărură mai mulţi poliţişti înarmaţi. Explicaţiile lui Elko şi peisajul celor trei oameni

mascaţi de pe jos îi calmară parţial. Unul dintre ei plecă să aducă o ambulanţă. Malko le arătă cartea de vizită a lui Osman Askin cu numărul de la MIT şi poliţiştii se liniştiră.

Aplecat deasupra lui Chris, Milton apăsa cu toate puterile o batistă pe rana din pântece, fără să reuşească să oprească hemoragia. Chris nu mai avea nicio reacţie.

— Doamne sfinte, ăsta pierde tot sângele! urlă el. Ce dracu fac ăştia?

Ambulanţa sosi peste vreo douăsprezece minute. Când îl ridicară de pe ciment, în urma lui văzură o baltă de sânge. Milton era aproape la fel de palid ca şi Chris.

— Dacă moare… repeta el automat, dacă moare…

— Du-te cu el, îi spuse Malko. Elko, la ce spital îl duc?

— La Pasteur, spuse turcul după ce se informă. E chiar în spatele hotelului *Divan*, foarte aproape. Trebuie operat imediat.

Ambulanţa porni cu un urlet de sirenă, lăsând urme negre pe ciment. Începură explicaţiile, traduse de Elko Krisantem. Celor trei morţi li se scoaseră cagulele. Erau foarte tineri. Asupra lor nu se găsi niciun act şi poliţiştii se pregătiră de plecare… Peste foarte puţin timp, la fel de sexy ca de obicei, îmbrăcată într-o rochie gri, apăru şi Nesrin Zili, dintr-o maşină neagră echipată cu o mulţime de antene. După câteva cuvinte schimbate cu şeful poliţiştilor, Malko îşi recăpătă arma Elko de asemenea. MIT se dovedea atotputernic şi de astă dată. Sosiră şi fotografii la faţa locului şi Malko reuşi, în sfârşit, să iasă din parcare, flancat de Krisantem şi de Nesrin Zili. Îl trimise pe turc să închirieze altă maşină şi se instală cu fata în salonul hotelului *Marmara*, chiar lângă recepţie. Colaboratoarea lui Osman Askin părea foarte nervoasă.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Ai văzut, doar, spuse Malko. Am fost atacaţi de un comando foarte bine înarmat.

— Şi aveţi idee de ce?

— Încă nu! răspunse cu prudenţă Malko. Am început o anchetă prin care încercăm să dovedim că *Gur Mariner* şi-a descărcat aici marfa. Dar ne lipsesc încă multe detalii.

Fata se juca cu paharul de Cointreau, făcând să se topească cuburile

de gheaţă.

— Mai mult nu-mi puteţi spune?

— Acum nu, spuse el. Trebuie să mai verific unele lucruri. Dar mai întâi trebuie să mă interesez de Chris Jones.

— Să urcăm în camera dumitale, propuse fata, va fi mai simplu să telefonăm.

*

* *

Crispat, Malko asculta conversaţia în turceşte. Nesrin Zili nu reuşea să găsească un medic mai mare în grad la spitalul Pasteur şi nu voia să renunţe. În cele din urmă închise telefonul şi spuse:

— Tocmai l-au operat. A avut noroc, mai ales că spitalul e foarte aproape. Se pare că a pierdut doi litri de sânge. Dacă mai dura un sfert de oră, nu se mai putea face nimic.

— Şi cum se simte? întrebă îngrijorat Malko.

— Atât cât se poate de bine, după ce ai avut un glonte în burtă şi unul în omoplat, răspunse ea. Dar o să scape. Prietenul lui insistă să fie lăsat să-l vegheze. Se pare că a întrebat dacă există antibiotice în Turcia.

Turcii trebuie să fi fost încântaţi…

— Prietenul dumneavoastră vă comunică ora la care se întoarce. Pe la zece şi jumătate, adăugă Nesrin Zili.

— Mulţumesc, spuse Malko.

Nu se simţea deloc în apele lui. Nesrin Zili avea o atitudine ambiguă. Când era de o feminitate agresivă, când încerca să-i stoarcă informaţii. Malko simţi că ceva se aprinde în el. De fiecare dată când trecea pe lângă moarte, instinctul lui reacţiona identic, avea o poftă nebună să facă dragoste. I se păru că turcoaica se aştepta să sară asupra ei. Dar el se mulţumi să-i spună:

— Poţi lua cina cu mine, la hotel?

Era clar că înaintea întâlnirii de la unsprezece cu Lalim Kalafat, nu avea ceva mai bun de făcut.

*

* *

De la înălţimea celui de-al nouăsprezecelea etaj al hotelului *Marmara*, priveliştea era somptuoasă. Spre stânga se vedea Bosforul şi malul asiatic, la dreapta era Cornul de Aur. Plus mirosul pestilenţial care se simţea până acolo. Caviarul era acceptabil, şampania destul de rece, iar serviciul perfect. Instalaţi la o masă din fundul sălii, Nesrin şi Malko puteau admira şi Bosforul şi Cornul de Aur. În ochii celor din jur treceau drept o pereche de îndrăgostiţi… Nu reluaseră discuţia asupra incidentului din parcare. Nesrin reuşise să nu pună nicio întrebare, deşi era limpede că ardea de nerăbdare…

— Ce-ar fi să dansăm puţin? întrebă ea la desert.

Cântăreaţa, îmbrăcată cu o rochie ultra-mini, era acompaniată de o orchestră modernă. Pe pista de dans Malko nu se mai îndoi de ceea ce presimţise. După felul în care Nesrin se lipi de el, era aproape o invitaţie.

La sfârşitul melodiei se desprinseră unul de altul cu regret.

În clipa aceea, Malko fu chemat la telefon. Era Milton. Chris îşi revenise.

— Rămâi la spital, spuse Malko. Mă descurc numai cu Elko.

Nu avea neapărată nevoie de gorilă pentru întâlnirea de la ora unsprezece cu armeanul. Şi pentru că era deja zece, se gândi că Nesrin poate să mai aştepte continuarea serii.

— Cred că trebuie să mă duc la culcare, spuse el, plătind consumaţia.

Turcoaica se ridică imediat.

— Şi eu…

În lift îl întrebă destul de precipitat.

— Pot să dau un telefon din camera dumitale?

— Bineînţeles.

Ajunsă în cameră, trecu pe lângă telefon, merse până la fereastră, apoi se întoarse. Cu privirea ţintă în ochii lui Malko, începu să-şi desfacă nasturii rochiei, lăsând să se vadă un sutien şi un slip din dantelă neagră.

Se apropie apoi de Malko şi, aproape fără pudoare, îl atrase spre ea. De fapt, nici nu era nevoie de o invitaţie…

După un timp, turcoaica îl întrebă în timp ce se îmbrăca:

— Cred că eşti surprins, nu? De ce am făcut-o? Mai întâi pentru că

îmi plăceai grozav. Apoi pentru că îmi place să simt mirosul morţii pe pielea cuiva care abia a reuşit să scape… Şi apoi, pentru că la ora asta, ticălosul de Osman Askin se află pe iahtul lui cu o puicuţă de douăzeci de ani… M-a trimis să mă ocup de afacerea asta ca să aibă mâinile libere… Crezând că n-o să îndrăznesc să-l înşel… Ei, uite, am îndrăznit. Şi o să mai îndrăznesc…

Era foarte veselă. Răzbunarea o făcea să se simtă puternică. Îl sărută uşor pe Malko şi plecă. Când ieşi de sub duşul sub care se reanimase, Malko privi la ceas. Era unsprezece fără un sfert. În clipa aceea, Elko ciocăni la uşă. Trebuiau să plece la Marele Bazar.

*

* *

În timpul nopţii, străduţele Bazarului erau cuprinse de o linişte stranie, după forfota din cursul zilei. Pe la orele şapte, orice activitate comercială se oprea.

După ce parcaseră maşina în dreptul porţii Beyazit, Malko şi Krisantem coborâră pe la Kakpakcilan, ca să ajungă în cartierul argintarilor.

Prăvăliile erau închise şi baricadate zdravăn. Doar pisicile vagaboande dădeau târcoale resturilor de mâncare. Din atelierul lui Kalafat răzbătea o rază de lumină. Malko bătu la uşă de două ori. Împinse uşa. Atelierul se întindea pe mai mulţi metri, supraaglomerat cu mulaje şi forme diferite, cu obiecte începute şi nefinisate.

— Doamne, ce mai e şi asta?

În clipa aceea îl zări pe Lalim Kalafat. Armeanul mărunţel părea aplecat deasupra unui mulaj, cu capul cufundat într-un fel de chiuvetă, cu braţele atârnând. În mod cu totul ciudat, picioarele abia atingeau pământul…

Malko şi Krisantem se apropiară şi descoperiră un spectacol înfricoşător. Bietul om fusese sufocat într-un vas ce conţinea un amestec de mastic maron din care se făceau mulajele pentru obiectele din argint. Cineva îl ţinuse cu capul înfipt în vasul acela, până îşi dăduse sufletul.

Elko Krisantem îl trase cu putere şi trupul se rostogoli la podea, lăsând imprimate trăsăturile feţei în pasta moale.

Malko simţea că turbează de furie. Telefonul pe care îl dăduse Turan Ucaner chiar în dimineaţa aceea avusese consecinţe tragice. Trupul armeanului nu se răcise încă. Murise doar de câteva minute… În timp ce se gândea, auzi uşa scârţâind. Şi el şi Elko se întoarseră brusc. Un bărbat intrase bănuitor, cu o pătură pe umeri.

Elko îi puse câteva întrebări, apoi se întoarse spre Malko.

— L-a văzut când s-a întors acasă. Îl urmărea cineva, un tip solid, cu o uniformă albastră.

Nu putea să fie decât Turan Ucaner. Probabil că îl surprinsese pe Lalim Kalafat la Haydarpaça, încercând să afle ceva. Malko îşi aminti imediat de conversaţia pe care o avusese cu vameşul. Omul îi dăduse destule detalii ca să poată fi depistat la el acasă. Locuia deci în cartierul Harem, în faţa unei moschei, chiar în clădirea partidului *Milliyetci Qalesma*.

— Trebuie să încercăm să punem mâna pe el, spuse Malko. Poate chiar înainte de a ajunge acasă.

Porniră în fugă spre poarta Beyazit, urmăriţi de miorlăiturile cotoilor ce se încăieraseră. Trebuia să o ia pe autostrada ce ocoleşte Istanbulul şi se continuă prin podul suspendat peste Bosfor. Era posibil ca Turan Ucaner să se urce pe un bac.

*

* *

Conducând cu mare viteză, Malko încerca să reconstituie cele întâmplate. Probabil că armeanul se plimbase printre docurile vămii, în căutare de informaţii, şi fusese văzut de unul dintre oamenii aflaţi în solda lui Ucaner. Acesta, odată avertizat, îl urmărise şi îl lichidase. Asta însemna că ipoteza pe care o formulase era corectă. *Gur Mariner* fusese descărcat clandestin. Şi pesemne că, din motive necunoscute, „marfa” se mai afla încă în docuri, altfel Ucaner nu s-ar fi grăbit să-l ucidă pe argintar.

La ora aceea târzie, pe autostrada E-5 circulau doar camioane. Tot traficul Europei trecea peste cele două poduri ce se arcuiau deasupra Bosforului, spre Ankara, spre Irak şi spre Iran.

Un petrolier uriaş aluneca pe sub podul Bokacisi, în timp ce ei îl traversau spre malul asiatic.

— Trebuie să rămânem pe autostradă, spuse Elko. Până ajungem la încrucişarea cu Haydarpaça.

Malko apăsa din răsputeri pe acceleraţie. Colinele din jur erau presărate cu cioturi întunecate, pe locul unde odinioară fusese o pădure.

Peste zece minute ajunseră la răspântie. Una dintre ramurile autostrăzii mergea spre dreapta, în direcţia Haydarpaça. Dinspre docuri urca un şir lung de camioane. Malko se gândi că poate şi containerele pe care le urmărea de atâta vreme erau printre cele transportate în toiul acelei nopţi.

Ajunseră în dreptul unei moschei cu un modest minaret albastru. În faţă se afla un imobil cu cinci etaje. Pe o banderolă roşie, fixată pe un balcon, se putea citi numele partidului, cu litere albe *Milliyetci Qalesma Partisi*.

— Aici trebuie să fie, spuse Krisantem.

— Stăm la pândă, spuse Malko. Tu pe culoar, eu în maşină. Dacă îl văd, semnalizez cu farurile.

*

* *

Nici nu trecură cinci minute şi un taxi se opri în faţa casei lui Turan Ucaner. Îl văzu pe vameş coborând şi intrând grăbit în imobil. Abia avu timp să semnalizeze cu farurile şi ţâşni din maşină. O masă diformă se agita pe culoar cu zgomote ciudate. Ca un fel de chiuvetă din care se scurge apa… Imediat, se făcu linişte. Malko aprinse lumina. Lui Ucaner aproape îi ieşiseră ochii din cap, aşa cum stătea cu degetele prinse sub şnurul lui Elko. Acesta strângea ferm gâtul turcului, având grijă să-i lase puţin aer ca să nu moară de tot. Se uită întrebător la Malko.

— Stai un pic, nu-l omorî, să ne spună mai întâi ce ştie.

Se apropie de Ucaner care avea deja privirea înceţoşată şi îl întrebă:

— De ce l-ai omorât pe Kalafat?

În mod vizibil, vameşul nu era încă dispus să vorbească… Scoase un grohăit slab şi reuşi să-i dea un picior în gleznă lui Elko. Acesta se grăbi să mai strângă puţin, fapt ce îl îmblânzi brusc pe Ucaner.

Dar interogatoriul nu se putea desfăşura acolo. Dacă l-ar fi dat pe mâna poliţiei nu le folosea la nimic. Mai era şi MIT, dar însemna să piardă controlul asupra situaţiei.

— Ce-ar fi să-l ducem în Bazar? sugeră Elko. Acolo putem fi liniştiţi şi n-are cum să mai nege.

Era o idee bună, dar Malko voia să verifice ceva. Luă una dintre mâinile vameşului şi o examină. Chiar în lumina aceea slabă, se puteau vedea urmele masticului maron. El era, deci, asasinul armeanului.

— O să-l poţi urca în maşină? întrebă el.

Elko nici nu-i răspunse. Se aplecă la urechea vameşului şi-i murmură câteva cuvinte. Imediat, omul se sprijini de perete şi se ridică. Elko îl domina cu vreo zece centimetri. Ţinând şnurul bine strâns în jurul gâtului lui Ucaner, îl împinse înainte, lăsându-i doar atât aer cât să nu-şi piardă cunoştinţa… Din fericire, strada era pustie. Vameşul se trezi întins pe podeaua maşinii, cu Elko în cârca lui. Călătoria risca să i se pară foarte lungă…

*

* *

Când ajunseră în dreptul porţii Beyazit, pisicile nu-şi încheiaseră războiul. De acolo începea partea cea mai delicată a voiajului.

În atelierul armeanului nimic nu se mişcase din loc. Malko aprinse lumina şi tuşi din cauza mirosului de mastic rece.

Elko îşi aşeză prizonierul pe un taburet şi începu să strângă şnurul cu răbdare. Vameşul mai scoase câteva sunete bolborosite şi se făcu moale.

— Tâmpitule, se enervă Malko, l-ai omorât!

— Nu, nu, spuse Elko.

Şi se apucă să lege mâinile vameşului cu o sfoară scoasă din buzunar. Îl legă apoi de scaun. Când omul reîncepu să respire, Elko îi scoase şnurul din jurul gâtului. Turan Ucaner trase o gură bună de aer, se uită cu ură la cei doi bărbaţi şi începu să mârâie înjurături, printre dinţi. Evident, înjurăturile turceşti sunt de o mare frumuseţe metaforică.

Krisantem se grăbi să-i răspundă. Imediat, Malko interveni pentru a

pune capăt şirului de amabilităţi… Chipul ca de ceară al armeanului privea undeva, spre plafon. Îi arătă cadavrul şi întrebă:

— L-ai omorât pe omul ăsta acum două ore. Pentru că descoperise adevărul despre încărcătura cargoului pe care l-a descărcat clandestin. E vorba, ştii prea bine, de *Gur Mariner*. Ştiu că m-ai minţit când am fost la vamă. Unde se află acum „marfa" de pe vas?

Vameşul burtos îl privi cu scârbă şi nu scoase un cuvânt. Nu-şi făceai nicio iluzie asupra viitorului imediat… Evident, avusese un motiv serios să-l ucidă pe armean.

Elko îl căută prin buzunare. Scoase câteva hârtii fără importanţă, apoi cinci bancnote de o sută de dolari, exact cele ce fuseseră în buzunarul argintarului. De data asta, vameşul deveni nervos. Mai ales că Elko se uita cu mare atenţie la hârtiile pe care i le extrăsese din haină. Pe una dintre ele se afla o înşiruire de cifre şi, între paranteze, cuvântul: *Seawolf*. Era probabil numărul unui container descărcat clandestin. I-l arătă vameşului.

— Nici acum nu ne spui unde este?

Dacă Ucaner nu le indica locul, le-ar fi trebuit ore întregi să-l descopere. Iar containerele erau încărcate încontinuu în camioane şi plecau din vamă. Prizonierul ridică puţin capul şi îl scuipă pe Krisantem în faţă. Primise mulţi bani, era evident…

Pentru moment se aflau într-un impas.

Malko se apropie de el.

— Uite ce e, omule, dacă ne ajuţi, uităm ce ai făcut, chiar şi crima asta şi îţi mai dau şi cinci milioane de lire.

Îi era silă să facă asemenea propuneri, dar miza era prea mare ca să mai stea pe gânduri în faţa unor considerente morale. Trebuia cu orice preţ să blocheze visurile expansioniste ale lui Saddam Hussein care era pe punctul de a atenta la viaţa a sute de mii de oameni. Graţie super-tunului lui Georges Bear, după Kuweit, putea să radă şi Israelul de pe hartă.

Fără măcar să ridice capul, vameşul lansă o frază pe care Krisantem o traduse imediat. Traducerea fu însoţită de un şut în părţile sensibile ale prizonierului.

— Are ceva cu mama dumneavoastră, Alteţă…

Deodată, privirea lui Krisantem se opri asupra uneia dintre

ustensilele din atelier şi străluci o secundă.

— Alteţa Voastră, spuse el cu un respect desăvârşit, ar trebui să mă lăsaţi singur cu el câteva minute. Doar vorbim aceeaşi limbă. Ar fi bine să staţi de pază jos, este posibil să apară vreo patrulă de poliţie, se mai întâmplă, din cauza hoţilor…

Şi ca un ecou al vorbelor lui, se auzi un zgomot pe culoar. Malko ieşi să cerceteze. Omul pe care îl mai văzuseră se plimba înfăşurat în pătură, pe jumătate adormit. Aruncă o privire mirată spre Malko şi se întoarse în colţul lui.

— Hai. Duceţi-vă, îi suflă Krisantem, nu durează mult.

Capitolul XX

Elko închise cu grijă uşa atelierului, neavând încredere în reacţiile stăpânului său. Răsuci chiar şi cheia în broască… Vameşul îl urmărea neliniştit. Înţelesese că Elko era chiar mai al dracului decât el însuşi…

Cu o voce aproape îmblânzită, îl întrebă:

— Ce ai de gând să faci?

Elko se întoarse spre el cu un surâs feroce.

— O să-ţi cam scot sufletul, pezevenghiule…

— Cine eşti? Am putea, poate să ne înţelegem, spuse Ucaner. Să ştii că sunt foarte mulţi bani în joc în afacerea asta. Hai, dezleagă-mă, îi facem felul străinului ăstuia şi ne cărăm…

Fraza i se opri în aer. Elko îi băgase în gură o cârpă îmbibată cu ceară… Omul se sufocă, încercă să scuipe, scutură din cap ca un catâr turbat, în timp ce Elko continua să-i îndese în gură toate cârpele pe care le găsea prin încăpere. La sfârşit, îi înfăşură capul cu bandă izolatoare şi încercă să vadă dacă mai emitea vreun sunet. În urma unei lovituri dibace, nu se auzi decât ceva ce aducea a chiţăit de şoarece…

După care Elko procedă la una din torturile lui favorite, prăjitul cu lampa electrogenă. Era un vechi obicei turcesc… Cadavrul armeanului îi dădea forţe, trebuia sa ajungă la adevăr cu orice preţ. Vameşul nu se lăsa convins, în pofida durerilor atroce pe care le suporta. Elko se întrerupse puţin şi îl întrebă:

— Ei, ce zici, eşti gata să ciripeşti?

Niciun rezultat. Îi întinse un creion şi o foaie, ca să se convingă, dar burtosul rezista eroic. O singură chestie putea să-i schimbe părerile.

Elko se aplecă şi îi şopti la ureche:

— Să ştii, băiete, că de azi înainte n-o să mai faci copii. Că n-o să mai ai cu ce…

Vameşul încercă să reziste, dar leşină după câteva secunde. Lui Elko îi fu teamă că l-a omorât, dar omul începu să respire iarăşi. Deschise ochii, întâlni privirea feroce a lui Elko şi realiză, în sfârşit, că naşul unui turc nu poate fi decât tot un turc… Niciodată un străin nu i-ar fi făcut o asemenea figură! După schimonoseala feţei, Elko înţelese că erau unele schimbări de opinie. Îi întinse hârtia şi vameşul scrise tremurat „da”.

*

* *

— Cine te-a contactat?

— Cineva cu care lucrez de obicei.

— Cine?

— Un şofer. Unul dintre cei ce cară marfa din docuri.

— Cât ţi-a oferit?

— Cinci milioane de lire.

— Pentru ce?

— Ca să las să fie descărcat clandestin un container, să-l pun la adăpost şi să-i fabric hârtiile cu care să poată ieşi din vamă fără probleme.

Elko Krisantem era fericit. Vameşul cedase. Îl chemase pe Malko după ce îl făcuse pe turc să arate cât de cât decent, promiţându-i că îl lasă fără moştenitori, dacă se plânge de vreo suferinţă în timpul interogatoriului. Îmbrăcat corespunzător, Turan Ucaner părea doar crispat, deşi arsurile îl făceau să sufere cumplit.

— Ai idee ce se află în container?

— Nu.

Şi era clar că nu-i păsa…

— Ai văzut ceva irakieni prin partea locului?

Ucaner făcu ochii mari.

— Irakieni? Nu, de ce?

— Aşa…

Vameşului i-ar fi plăcut grozav să fie în altă parte… Ferocitatea interogatoriului îl făcea să se îndoiască de viitorul lui.

Malko continuă:

— Unde se află containerul?

— În docuri.

Era prea frumos ca să fie adevărat… Nu le rămânea decât să-i anunţe pe cei de la MIT.

— Foarte bine, spuse el. Mergem acolo.

— Acum?

— Chiar acum.

Malko observă că omul mergea cu greutate, dar preferă să nu pună întrebări. Turan Ucaner îi orientă prin labirintul de alei, până la cheiul 5.

— Aici este, spuse el.

Coborâră toţi trei din maşină. Deodată, vameşul scoase un ţipăt.

— Nu mai e aici!…

Elko se şi repezise asupra lui, hotărât să-i administreze operaţia pe care i-o promisese…

— Mă, dacă ţi-ai bătut joc de noi, în noaptea asta te pupă peştii în Bosfor, fii atent!

— Nu, nu, să mor dacă nu era aici!

Şi le arătă două containere uriaşe, lungi de cincisprezece metri, aşezate unul deasupra altuia. Malko se apropie. Pe etichetă scria portul de proveniență, New York.

Se întoarse spre Ucaner. Turcul transpira în valuri şi părea sincer.

— Ce s-o fi întâmplat? întrebă el.

Vameşul îşi înghiţi saliva înainte de a răspunde.

— Probabil că au venit cu un camion în seara asta, când nu eram aici… Le dădusem toate hârtiile…

Malko începuse deja să calculeze cam cât timp îi trebuie unui camion de mare tonaj să ajungă până în Irak. Dar, fără a şti despre ce camion e vorba, cum să-l ajungi din urmă? În plus, era probabil ca la nivel local irakienii să aibă o mulţime de complici.

Elko ridică piedica pistolului şi spuse:

— E clar că minte, îl omor aici. Pe loc!

— Nu, protestă Turan Ucaner, nu mint, o să aflu ce s-a întâmplat. Mâine dimineaţă. Pentru că trebuie să vină să-mi dea restul de bani. O să-i întreb.

— Numai că mâine dimineaţă camionul o să fie departe, observă Malko.

De fapt, era departe… dar fără informaţii suplimentare nu puteau întreprinde nimic.

— La ce oră începi serviciul? întrebă el.

— La nouă.

— Bine. Vom veni aici, la nouă. Şi o să ne arăţi omul care îţi aduce banii. În caz contrar, te dăm pe mâna celor de la MIT…

*

* *

Trezit în miezul nopţii, Malcolm Callaghan nu se putea concentra asupra ultimelor peripeţii.

— O să-l sun imediat pe Osman Askin să vedem ce se poate face, spuse el. Cei de la MIT dispun de două elicoptere. Ar putea pune mâna pe camion…

Malko făcu un duş. Ieşea din baie când auzi telefonul. Era Malcolm Callaghan, nu prea încântat de ultimele veşti.

— Am vorbit cu Askin şi treburile nu sunt chiar aşa de simple. Ar trebui să ştim numărul camionului, doar ştii câte sute trec zilnic pe şosele… Iar MIT-ul nu dispune de atâţia oameni, încât să percheziţioneze toate containerele. Nu puteţi obţine informaţii suplimentare?

— În cât timp se ajunge la frontiera irakiană?

— În aproximativ douăsprezece ore, mergând repede.

Asta însemna că le mai rămâneau doar trei-patru ore. Cu condiţia ca Ucaner să fi spus adevărul. În momentul acela, totul depindea de vameşul acela corupt.

Milton Brabeck fixa cu ochii înroşiţi de nesomn biroul lui Ucaner, aidoma unui motan ce priveşte un canar… Malko număra minutele, imaginându-şi camionul acela nenorocit ce se apropia de frontieră…

Se opriseră în plin soare, nu departe de intrarea spre docuri. Din

prudenţă, Elko Krisantem se instalase în biroul vameşului pentru a-l feri de vreo ispită… Era zece şi zece şi soarele ardea ca la tropice.

Deodată, Elko apăru în capul scărilor, urmat de Turan Ucaner. Veniră spre maşină.

— I-au telefonat! anunţă el. Mergem la Kardesler, la întâlnire.

Milton şi Malko se luară după ei şi îi văzură instalându-se la mese diferite. Peste câteva minute, un bărbat coborî dintr-un Volkswagen galben ca un taxi şi se aşeză la masa vameşului. Rămaseră împreună aproximativ zece minute, apoi necunoscutul îi dădu pe sub masă un plic gros pe care Turan Ucaner îl băgă imediat în buzunar. Omul se ridică apoi şi se întoarse la maşina galbenă unde îl aştepta şoferul.

În mai puţin de treizeci de secunde, vameşul fu înconjurat de noii săi prieteni.

— Ei, pezevenghiule! Hai, spune, îl îndemnă afectuos Krisantem.

— Păi, ăsta era omul! răspunse Ucaner.

— Nici nu ne îndoiam… Ce ţi-a spus?

— Era mulţumit, numai că au o problemă.

— Ce problemă?

— Camionul n-a plecat încă din Istanbul.

Lui Malko nu-i venea să creadă.

— Din ce cauză?

— Ceva cu nişte roţi de rezervă pe care nu le au. Abia în seara asta sau mâine se rezolvă.

— Dar de ce ţi-o fi spus toate astea? întrebă Elko bănuitor.

— Voia să se asigure că respectivul container nu apare înregistrat nicăieri la vamă.

— De ce?

— Oficial, camionul transportă un container expediat de Consulatul Irakului la Istanbul şi este deci, protejat de imunitate diplomatică. În realitate, este vorba de un container debarcat clandestin.

Diabolic aranjament!

— Şi unde se află camionul cu containerul? întrebă Malko.

Turan Ucaner îşi şterse fruntea.

— Nu mi-a spus exact. Într-un parking în aer liber, nu prea departe, undeva pe autostrada E5. În apropierea Consulatului irakian.

Elko Krisantem îi strivi piciorul pe sub masă, cu răutate.

— Îţi baţi joc de noi, bestie…

— Nu, nu, afirmă vameşul. Nu ştiu nimic mai mult. Doar că este un camion cu gabarit depăşit căruia îi lipseşte o roată din faţă.

Elko şi Malko schimbară priviri elocvente. Spaima lui Turan Ucaner era vizibilă cu ochiul liber. Le spusese tot ce ştia… Acum venea rândul poliţiei turce.

— Lasă-l, spuse Malko. Dumneata ştii de unde să-i iei pe tipii ăştia?

— Nu, de obicei îmi telefonează.

— Dacă te mai sună, încearcă să afli ceva mai mult. Uite numărul meu de la hotel.

Scrise pe o hârtie numărul de la *Marmara* şi i-o dădu turcului.

— Pot să plec? întrebă acesta.

— Poţi…

Vameşul se ridică, traversă prin faţa parkingului în care erau camioanele uriaşe şi se îndepărtă pe jos.

Nici nu trecuseră trei minute de când plecase, când prin faţa cafenelei trecu acelaşi Volkswagen galben-canar.

— Măi, ai dracului oameni! exclamă Milton Brabeck.

Înţeleseseră toţi trei. Se repeziră pe urmele lui Turan Ucaner.

Văzuseră de departe maşina ajungând în spatele lui. El nu o vedea. Pe fereastră ieşi o mână având în prelungire un pistol. Pocniturile se pierdură în zgomotul portului. Ucaner se clătină, apoi căzu cu faţa în jos, lovit de mai multe gloanţe în spate. Maşina se opri şi, fără să mai coboare, ucigaşul mai trase un glonte în capul vameşului înainte de a demara. Milton îşi scosese şi el pistolul, dar era prea multă lume în jur. Când ajunseră în dreptul lui Ucaner, omul nu mai respira.

Irakienii nu voiau să lase nicio urmă…

*

* *

Puştanul care adusese cafeaua dispăru ca o umbră. Osman Askin părea foarte încurcat. Se uită spre Bosfor ca şi când ar fi încercat să găsească o idee salvatoare în apele acelea urât mirositoare, apoi înfruntă privirea lui Malcolm Callaghan.

— Îmi cereţi un lucru foarte delicat, explică el. Este vorba de o decizie politică.

În pofida bunei sale creşteri, americanul era agasat.

— Am impresia că nu vă daţi seama de importanţa mizei. Dacă se află că anumite componente militare ce pot permite Irakului să scalde solul israelian sub o ploaie atomică au tranzitat prin Turcia, reacţiile vor fi cât se poate de negative…

— Bineînţeles, admise turcul, dar situaţia reală este mult mai complexă. Containerul de care vorbiţi nici nu are o realitate oficială. În plus, prin dispariţia acelui vameş, nu mai am un martor sigur. Nu există nicio urmă a descărcării clandestine şi cum în fiecare zi se fac asemenea operaţiuni, practic nu se poate dovedi nimic. Vasul acesta – *Gur Mariner* – nu a sosit oficial la Istanbul, iar dublura lui nu se mai află aici! Potrivit documentelor oficiale, el nici nu a descărcat nimic.

— Cu toate astea, ştiţi care este adevărul, obiecta Malko.

Turcul făcu un gest liniştitor.

— Desigur, nu e nicio problemă! Numai că ceea ce cereţi dumneavoastră oficialităţilor turce este să pună mâna pe un container protejat de imunitate diplomatică. Şi dacă tipul acela nu v-a spus adevărul şi descoperim, de fapt, o încărcătură oficială! Vă puteţi imagina reacţia irakienilor? Şi toate astea când premierul nostru trebuie să facă o vizită oficială în Irak, săptămâna viitoare! Îmi este imposibil să-mi asum răspunderea de a găsi containerul şi de a-l deschide, credeţi-mă!

— Numai că Serviciile speciale au fost create exact în acest scop, remarcă suav Malcolm Callaghan, enervat de această grijă nejustificată faţă de legalitate. Erau doar cunoscute abaterile de la drumul drept al celor de la MIT în trecut. Şi nimeni nu mai făcuse atâtea nazuri…

— Asta este, spuse Osman Askin. Îmi pot permite să mă duc personal la şeful de cabinet al primului ministru pentru a mă consulta cu el. Este singurul care poate să-mi dea mână liberă.

— Şi este urgent, sublinie americanul.

— O să fac tot ce se poate, promise turcul, vă sun la Consulat imediat ce obţin un răspuns.

*

* *

O turmă numeroasă de oi îşi găsise adăpostul la umbra rară a unor ierburi uscate chiar în dreptul nodului rutier de la Talatpasa, acolo unde autostrada E5 se îndrepta spre nord. Indiferente la vacarmul circulaţiei, animalele moţăiau sub protecţia unui cioban ce părea la fel de anacronic ca şi ele.

— De aici se iese de pe autostradă! anunţă Elko Krisantem, aplecat deasupra unei hărţi.

Toată partea de nord a Istanbulului era un fel de ţară a nimănui, un amestec de mahalale mizere presărate pe coline sterpe. După ce ieşiră de pe autostradă, începură să caute Consulatul Irakului, trecând prin faţa unui spital dărăpănat. După ce întrebară de mai multe ori, ajunseră în faţa unui imobil gri, cu patru etaje, deasupra căruia fâlfâia steagul irakian. Clădirea era izolată printr-un grilaj solid şi era păzită de două maşini ale poliţiei turce.

Din capătul străzii Edip Hadivar, mică arteră comercială cu aspect ţărănesc, începea căutarea misteriosului camion, înainte de a primi răspunsul celor de la MIT.

— Trebuie să ne întoarcem o porţiune spre autostradă, spuse Malko.

Înainte de a fi asasinat, Turan Ucaner le spusese că parcarea era vizibilă dinspre E5. Malko se opri la o distanţă considerabilă, în partea de sus a unei străzi ce mărginea parkingul, de fapt un teren ce nu servea la nimic. Se aflau acolo două camioane cisternă, un Scania înmatriculat în Germania de est, un camion românesc de talie mult mai mică şi o enormă semi-remorcă Volvo, pe care se afla un container cărămiziu, de vreo doisprezece metri lungime. Un veritabil monstru. În cabina maşinii erau doi tipi care înfulecau de zor. Lângă ei se afla un Mercedes gri, cu uşile deschise, în care erau patru bărbaţi.

— Mă duc să văd, spuse Elko.

Se îndepărtă, făcând un ocol foarte mare. Malko îl văzu reapărând după vreo zece minute, cu o sacoşă plină cu fructe şi un ziar!

Elko înconjură terenul viran şi ajunse chiar în faţa camionului Volvo. Uimiţi, Malko şi Milton îl văzură urcând pe scara maşinii, şi ciocănind în geam, în dreptul şoferului!

— Mamă dragă, ăsta e ţicnit de-a binelea!

*

* *

Când trebuia, Elko ştia să treacă drept cel mai stupid ins de pe mapamond… Astfel că şoferului i se înfăţişă o figură clasică de individ tâmp. Omul nu avea chef de vorbă în timp ce-şi devora bucata de plăcintă. Coborî geamul pus pe harţă.

— Ce naiba vrei?

— Nimic, spuse Elko. Am trecut pe aici şi mă uitam la camionul tău.

— Ei, asta-i! Ce, n-ai mai văzut aşa ceva?! spuse şoferul şi începu să ridice geamul.

— Ba da, sigur că am mai văzut, numai că am vrut să-ţi spun că ai o tăietură mare la un cauciuc. Chiar în faţă. Şi e foarte periculos să pleci aşa.

— Lasă că ştiu, spuse şoferul enervat. Hai, cară-te!

Elko Krisantem sări jos şi se îndepărtă cu sacoşa şi ziarul în mână. Se simţea ca un cetăţean model ce a făcut o faptă…

Ajuns la Malko şi la Milton anunţă sec:

— Ăsta e camionul, iar şoferul are o mitralieră lângă el. Plus cei patru bărbaţi din Mercedesul gri…

Malko se uita lung la remorcă şi la containerul în care erau, probabil, elementele esenţiale pentru planul *OSIRAK*. Irakienii jucaseră bine. Din punct de vedere legal, beneficiau de protecţie diplomatică. Sigiliul pus pe container era o dovadă…

Cât despre desfăşurarea clandestină a operaţiunilor, erau siguri că au cel puţin un pas înainte…

— Şi acum ce facem? întrebă Milton Brabeck.

— Tu, Elko, rămâi la maşină, ordonă Malko. Pentru cazul în care camionul s-ar pune în mişcare. Nu prea văd cum s-ar putea întâmpla cu roata aceea lipsă. Ucaner spunea că doar spre seară aşteaptă piesa de schimb, dar nu putem să ne asumăm asemenea risc… Iar noi ne întoarcem la MIT.

*

* *

Poarta imobilului secret al MIT se deschise fără zgomot în faţa Fordului lui Malcolm Callaghan şi apoi se închise în urma lor. Malko observă printr-o fereastră deschisă, câteva şiruri de femei cu căşti pe cap. Era un centru clandestin de ascultare a convorbirilor telefonice…

Osman Askin îi aştepta în birou, mângâindu-şi barba.

— Tocmai am venit de la cabinetul premierului, anunţă el. Datorită gravităţii situaţiei a fost de acord să mă primească câteva minute. Din păcate, analiza lui nu seamănă deloc cu a dumneavoastră…

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Malko.

— El este de părere că nu avem toate datele necesare pentru a face o intervenţie oficială pe lângă irakieni…

Cu alte cuvinte, turcii nu voiau să se amestece…

— Dar sunteţi conştient de consecinţele acestei atitudini? întrebă sec Malcolm Callaghan. Mă văd obligat să informez imediat guvernul ţării mele că refuzaţi să vă opuneţi la ceea ce noi considerăm drept o ameninţare a păcii în Orientul Mijlociu. Mă tem că toată povestea va fi făcută publică. Cu atât mai mult cu cât sunt obligat să-i informez şi pe omologii mei israelieni care sunt ţinta acestei operaţiuni criminale a irakienilor.

Osman Askin încercă să liniştească lucrurile.

— Dar n-am spus că nu suntem dispuşi să facem nimic… Aşa cum aţi remarcat şi dumneavoastră, serviciile speciale sunt concepute pentru a face faţă exact acestui gen de probleme.

— Adică vă gândiţi la un soi de acţiune clandestină a MIT?

— Nu chiar, zâmbi turcul, dar dacă dispuneţi de mijloacele de a rezolva situaţia, nu vi se va opune niciun obstacol…

Era culmea ironiei!

Malcolm Callaghan tocmai voia să deschidă gura, când şeful MIT preciză diafan:

— De altfel, cred că nici nu va fi prea greu, întrucât aţi şi reperat vehiculul…

Deci, erau supravegheaţi! Malcolm Callaghan rămase câteva clipe tăcut, apoi spuse cu răceală:

— Cred că vă este clar că trebuie să vă asumaţi răspunderea pentru ceea ce se poate întâmpla…

Turcul păru că nu a auzit. Îşi privi ceasul şi spuse pe un ton amabil:

— Trebuie să fiu prezent la o importantă reuniune. Şi cred că esenţialul a fost spus. Ţineţi-mă la curent cu evenimentele.

Îşi strânseră mâinile cu răceală şi Malcolm Callaghan aşteptă să ajungă în maşină ca să explodeze.

— Cretinii ăştia nu vor să-i strice premierului plăcerea vizitei în Irak! După toţi banii pe care i-au înghiţit de la noi! Trebuie să discut cu ambasadorul şi să facă bine să intervină cu energie în problema asta!

— Nu se vor mişca, i-o tăie Malko. Nu ne rămâne decât să ne descurcăm singuri…

Fordul urca spre piaţa Taksim şi Bosforul începea să se vadă câte puţin.

— Şi cum o să faceţi? întrebă reprezentantul CIA.

Încă nu ştiu, răspunse Malko, dar găsim noi o soluţie. Chiar de-ar fi să aruncăm camionul în aer…

Capitolul XXI

Sugestia lui Malko îi făcea o mare plăcere lui Milton care abia aştepta să-l răzbune pe Chris. Acesta îşi revenea destul de greu de pe urma rănilor, la spitalul Pasteur.

— Ce-ar fi să ascundem o încărcătură de explozibil sub şasiul maşinii? propuse Milton. Elko ar putea să rezolve foarte repede totul.

— Nu, trebuie să găsim ceva mai bun, obiectă Malko. Camionul se află în oraş şi n-am niciun chef să fiu făcut răspunzător pentru un masacru.

Soneria telefonului le întrerupse discuţia. Elko suna din locul unde se ascunsese.

— Au adus un cauciuc nou, anunţă el, dar nu au un cric suficient de puternic să ridice camionul. După părerea mea o să dureze câteva ore. Şi a mai venit încă o maşină de protecţie…

— Bine, rămâi acolo, spuse Malko.

În camera lui de la *Marmara* încerca cu disperare să găsească o idee salvatoare. CIA nu putea să-l ajute, neavând timpul necesar să-i trimită întăriri. Iar la Istanbul nu erau decât analişti…

— Milton, du-te şi înlocuieşte-l pe Elko. Iar el să facă rost de nişte arme mai potrivite pentru ce avem de făcut. Nu putem conta decât pe noi înşine…

Milton Brabeck plecă imediat. Închiriase încă o maşină şi încercă să se descurce prin labirintul de străzi cu ajutorul unei hărţi.

Malko abia realiză că cineva bătea la uşă. Deschise şi o găsi în prag pe Nesrin Zili care purta nişte ochelari negri enormi, sub care nu i se vedea decât gura roşie. Purta un taior galben şi o geantă voluminoasă pe umăr. Fără să spună o vorbă, îl sărută pe Malko şi îşi scoase ochelarii. Căldura privirii ei îl mai linişti puţin.

— Surprins?

— Puţin, recunoscu Malko. De unde ştiai că sunt aici?

— Ei, am venit cam la întâmplare.

Ca şi data trecută, se aşeză pe pat, dar fără să fie provocatoare.

— Ştiu tot ce s-a întâmplat, spuse ea.

— Cum aşa?

— Osman este amantul meu, îi aminti ea cu simplitate. Îmi povesteşte o mulţime de lucruri. Ştiu foarte bine ce problemă ai de rezolvat. Şi am venit să te ajut.

— Cum adică?

Malko nu-şi revenea din uimire. Nesrin îi adresă un surâs devastator.

— Sunt în posesia unor informaţii pe care el nu le cunoaşte.

— De la MIT?

— Nu, prin oamenii noştri…

— Ce fel de oameni?

Surâsul se accentuă.

— Chiar nu ghiceşti?

În capul lui Malko se aprinse brusc o lumină.

— Vrei să spui că prin… Mossad?

— Văd că pricepi foarte repede! spuse ea cu drăgălăşenie. Nu am venit lângă tine din întâmplare. Asta e, lucrez pentru această organizaţie, de fapt pentru ţara mea, pentru că sunt evreică, de origine turcă.

Afirmaţia explica foarte bine libertăţile ei sexuale. Nesrin continuă:

— M-au trimis aici de mai mulţi ani cu sarcina de a pătrunde în

serviciul secret turc. Am intrat acolo pentru că m-am măritat cu Osman, apoi am divorţat. Dar am rămas amanţi. Iar el este un amant grozav, contrar majorităţii turcilor. Este însă puţin cam libertin… Dar despre asta o să-ţi povestesc altă dată. Iată acum ceea ce ştiu. Camionul care ne interesează va pleca mâine în zori în direcţia frontierei irakiene. Nu va face opriri pe drum şi va fi escortat de două maşini de protecţie furnizate de consulatul irakian. Sunt tipi din serviciile speciale.

— Şi şoferul este dintre ei?

— Nu, şoferul e turc. Un renegat dintr-un grup de extremă stângă, a comis o droaie de asasinate. Dar trebuie neapărat să-i împiedicăm să ajungă în Irak.

Malko o privi foarte surprins.

— Şi dacă Mossadul ştie atât de multe, de ce nu acţionează? Doar au tradiţie veche în genul ăsta de operaţiuni…

— Pentru că nu au mijloacele necesare. În pofida istoriilor debitate de duşmanii noştri, nu suntem supermani… Şi pe noi ne-a luat prin surprindere situaţia. Pur şi simplu, l-am pierdut pe *Gur Mariner*. Ai noştri au crezut că, după o escală într-un port mai mic, se va îndrepta spre Alexandria. Şi nu avem destule avioane ca să patrulăm deasupra Mediteranei. Datorită vouă am reintrat pe pista corectă, după ce aţi depistat containerul. Dar nu avem timpul necesar să organizăm un comando. Voi, cel puţin, sunteţi câţiva oameni şi aveţi ceva posibilităţi, chiar dacă nu sunt prea spectaculoase.

— Şi dacă dau greş? întrebă Malko.

Turcoaica clătină capul gânditoare.

— Pentru acest caz, statul major al *Tsahal* are un plan. Disperat, desigur. Vor trimite avioane de vânătoare să bombardeze camionul înainte de a trece frontiera turco-irakiană. Dar şi aşa, pe lângă consecinţe diplomatice imprevizibile şi grave, succesul nu e garantat. Pur şi simplu nu avem timp să organizăm o astfel de operaţiune.

Se făcu linişte. Acum Malko înţelegea mai bine brusca revărsare pasională a turcoaicei faţă de el. Ea îl întrebă îngrijorată:

— Ai un plan?

— Oarecum, mai mult o schiţă, spuse Malko, dar cu noile elemente o să încerc să-l perfecţionez.

*

* *

Fericit ca o femeie care descoperă primul ei diamant, bătrânul negustor mai alese încă un Skorpio, un MP5 nemţesc, trei grenade plus o duzină de încărcătoare pentru armele automate.

— E în regulă aşa? întrebă el.

— Perfect, spuse Malko.

Elko îl adusese aici, la vechiul lui amic căruia îi mai rămăsese un stoc de specialităţi nevândute… Rămăşiţe din frumoasa epocă a războiului civil. Îşi şterse apoi ochii înlăcrimaţi şi spuse:

— Pentru dumneavoastră le dau cu cinci mii de dolari. Adică la jumătate de preţ. Nu mai găsiţi pe piaţă aşa ceva.

Băgară totul într-un sac de pânză şi ieşiră din prăvălia bijutierului din Kalpakalan.

Ca în fiecare zi, spre amurg, circulaţia era îngrozitoare. Până la *Marmara* făcură aproape o oră. La hotel îi aştepta Milton Brabeck. Îl găsiră contemplând cele şase încărcături de exploziv pe care le înşirase pe pat – erau marca SEMTE – recuperate graţie lui Krisantem, de la un alt amic de-al lui, cu tot cu detonatoare.

— Am reuşit să fabric şmecheria asta cu ce am avut prin buzunare, explică gorila. Sper ca dispozitivul să funcţioneze.

Planul lui Malko era simplu. Urmau să pună mâna pe camion în zori, chiar înaintea plecării. În momentul în care paznicii vor fi mai puţin vigilenţi. Să-l ducă apoi într-un loc pustiu şi să-l arunce în aer. Iar dacă întâmpinau rezistenţă, să-i lichideze pe irakieni.

— Pot să mă duc până la spital, la Chris? întrebă Milton.

În câteva clipe dispăruse. Krisantem plecă să se odihnească în camera lui, iar Malko rămase singur cu Nesrin. Turcoaica fuma nervoasă şi cufundată în gânduri. Când stinse ţigara zâmbi şi se apropie de Malko, propunându-i cu drăgălăşenie:

— Un pic de dragoste înainte de război? Ce zici?

Ca şi ultima dată, nici nu-şi scoase toate veşmintele şi se întinse pe pat. Era genul de femeie căreia dragostea şi războiul îi făceau plăcere în egală măsură. Malko întâlnise o mulţime ca ea în cariera lui, toate la fel de pasionate pentru violenţă şi pentru plăcere. Era ultima ei

destindere înainte de confruntarea ce putea fi mortală.

În timp ce ea era în baie, Malko recapitulă planul în minte.

*

* *

Neonul roşu de la Denizli clipea pe străduţă, luminând câteva pisici flămânde şi un vagabond bătrân. Elko Krisantem ieşi din club însoţit de Fatos, dansatoarea orientală pe care i-o oferise în dar vechiul lui prieten… Farurile îi conturau silueta superbă. Dacă nu ar fi avut un chip cam grosolan, de ţărancă, ar fi fost splendidă, cu trupul ei plin, sânii tari şi talia subţire. Fata îi zâmbi lui Malko şi se aşeză în spate, lângă Milton Brabeck. După ce demară, ea îi spuse ceva în turceşte lui Elko.

— Fetei ăsteia îi e foame, spuse el. Poate ne oprim ceva mai sus, pe Isticlal, unde e un snack deschis.

Opriră la locul indicat de Elko şi Fatos mâncă lacomă o ciorbă de burtă. Porniră apoi pe Cumburuyet, spre nordul oraşului. Era trecut de cinci dimineaţa şi se lumina de-a binelea.

Malko opri maşina în partea de sus a străzii ce cobora spre parkingul unde se afla camionul. Tot planul său se sprijinea pe o ipoteză. Dacă se dovedea falsă, trebuia să treacă la aplicarea forţei. Adică să atace camionul în plin oraş, cu irakienii în jurul lui.

Fatos şi Elko discutau încet. Ţărăncuţa asculta foarte serioasă. Elko trase mai jos decolteul fetei ca să descopere mai mult sânii. Apoi schimbă o privire cu Malko.

— Pe curând, spuse el.

El şi Fatos coborâră din maşină şi se despărţiră imediat. Malko o urmări pe fată şi constată că era momeala ideală. Rochia scurtă îi scotea în evidenţă pulpele pline şi şoldurile rotunde.

Ea se îndepărtă, urmată la o distanţă respectabilă de Elko.

Nu le rămânea decât să aştepte.

*

* *

Neçat Uran, şoferul de pe Volvo, se trezise greu, cu gura cleioasă, când o zări pe Fatos care cobora strada chiar în faţa lui. Mai întâi nu-

şi crezu ochilor. Părea o Fata Morgana în pustietatea aceea… Era prea departe să-i poată distinge trăsăturile, dar silueta ei îl aprinse brusc.

În joacă, semnaliză cu farurile, aşa ca un omagiu adus frumuseţii ei. Ea îi făcu un mic gest cu mâna şi se întoarse să traverseze. Când îi văzu crupa, şoferul simţi că ia foc. Ideea de a o poseda pe fata aceea îi urca sângele în cap.

Fata era pe punctul de a intra pe o străduţă. Şoferul semnaliză de trei ori cu farurile, iar ea îi răspunse cu mâna. Imediat, omul îi făcu semn să vină la el… Ea păru că ezită, apoi se îndreptă spre el mişcându-şi uşor şoldurile. Când turcul îi descoperi sânii, simţi că i se lichefiază creierul… Fără să se grăbească, fata ajunse lângă Volvo, se opri şi puse un picior pe scară. Rochia i se ridică foarte sus şi şoferul văzu clar triunghiul unui slip alb.

— Salut! spuse el cu o voce groasă. Ce faci pe aici?

— Mă duceam acasă, răspunse Fatos.

— Şi de unde vii?

— De la treabă. Lucrez într-o cârciumă, lângă Caddesi.

— Şi ai încasat mult în seara asta?

— Ei, niciodată nu primesc atât cât s-ar cuveni, miorlăi fata.

Turcul se uită la irakieni să vadă dacă au ceva împotrivă. Apoi îi spuse:

— Şi n-ai mai vrea să câştigi ceva?

Fata îl privi naivă.

— Ce adică?

— Un băieţel aşa ca mine… că dacă te mai uiţi mult la mine nu mai răspund de nimic…

Fatos puse piciorul jos cu o mutriţă vexată.

— Bine. Am plecat!

Şoferul scoase imediat mâna pe geam şi o prinse de subţiori. Ea îl respinse cu forţă.

— Ia mai potoleşte-te!

— Adică n-ai vrea să stai o clipă cu mine aici? întrebă el.

— Depinde.

— De ce?

— Dacă ai cincizeci de mii de lire prin buzunare…

Alesese intenţionat un tarif onest şi la îndemâna unui şofer.

— Ei, ce naiba, mă iei drept turist? protestă omul.

— Dacă nu vrei, nu-i nicio problemă, spuse Fatos resemnată. Să ştii că, de obicei, cer o sută de mii.

— Bine, bine, haide!

La ideea că ar putea pierde bucăţica aceea bună simţea că ameţeşte.

Dar nici nu apucă să arunce o privire sub fusta fetei, că simţi ceva îngrozitor în jurul gâtului. Nu-l auzise pe Elko Krisantem care se urcase ca o pisică în cabină. Acum strângea cu toate puterile, luptându-se cu trupul colosului care trecea din ameţeala plăcerii în ghearele morţii. Zvârcolindu-se ca un disperat, şoferul reuşi să-l proiecteze pe Krisantem exact peste claxonul care începu să urle în liniştea dimineţii.

*

* *

Elko înţelese imediat pericolul, auzind portierele maşinilor de pază. Şoferul nu mai respira, dar irakienii urmau să riposteze.

Îi spuse în şoaptă lui Fatos:

— Coboară repede şi închide portiera.

O împinse să coboare. Din fericire, fata reacţionă imediat. Sări jos în momentul în care unul dintre irakieni cobora din maşină cu un Skorpio în mână. Fatos trânti portiera şi se îndreptă clătinându-se. Irakianul zâmbi înţelegător şi-i strigă şoferului:

— Ne-ai trezit din somn, măgarule!

Neçat Uran era pe jos, vânăt la faţă, în imposibilitate de a mai răspunde vreodată. Elko se întreba ce trebuia să facă. Dacă demara pe sub nasul irakienilor, precis că trăgeau în el. Aşa că rămase ascuns, aşteptând să vadă ce se va întâmpla.

*

* *

Malko tresări auzind claxonul. Ceva nu mergea cum trebuie. Sări din Mercedes, luând un Skorpio plus o grenadă şi pistolul lui extra-plat.

— Aşteaptă aici, îi suflă lui Milton Brabeck. Mă duc să văd ce se

întâmplă.

O luă la fugă şi se opri doar în apropierea camionului. Totul părea calm. Examină locurile şi continuă să avanseze. Irakienii nu puteau să-l vadă în locul unde se afla. Ajunse chiar lângă camion şi se urcă pe scară. Dintr-o privire, înţelese. Elko, având pistolul în mână, aşezat pe cadavru, îi făcu semn să intre în cabină. Malko se strecură în locul şoferului. Cheia era în contact.

— Pornim, spuse el.

În aceeaşi secundă, în dreptul portierei lui Elko apăru capul unui irakian. Băşcălia ce i se citea pe faţă se transformă repede în stupoare, apoi în panică, văzându-i pe cei doi bărbaţi şi trupul inert al şoferului. Dar nu mai avu timp să judece la rece. Glontele pornit din Astra lui Krisantem îi curmă şirul gândurilor, în momentul în care Malko punea în mişcare camionul.

— Am eu grijă de ei! strigă Elko.

Malko porni motorul şi acceleră. Nu mai condusese demult un camion de mare tonaj, dar reuşi din prima mişcare să-l urnească din loc. În câteva secunde, remorca începu să escaladeze coasta ce ducea spre autostradă. În retrovizor observă maşinile irakienilor pornind pe urmele lor. Începu să meargă în zig-zag, ca să-i împiedice să-l depăşească.

Malko intră pe autostradă cu 80 la oră. Se simţea stăpân pe monstrul acela. Imediat ce maşinile voiau să-l depăşească, mişcă uşor din volan. Pentru moment era în regulă, dar nu putea continua cursa la infinit.

Trebuia să se oprească undeva. Văzu un panou indicator pe care scria Sultan Ahmet Koprusu. Era un pod la o cărui ieşire se afla un post de control pentru camioane. Acolo ar fi trebuit să se oprească şi irakienii l-ar fi prins fără probleme. Ei erau opt faţă de el şi Milton. După care irakienii ar demonstra că remorca le aparţine şi ar şterge-o cu ea…

Podul se apropia, dominând Bosforul de la vreo şaizeci de metri. Una dintre maşinile irakienilor reuşi să-l depăşească şi încercă să-l oblige să se oprească. Dar după ce încasă câteva lovituri zdravene în spate, îşi schimbă intenţiile. La volanul camionului, Malko nu risca mare lucru.

În retrovizor îl văzu pe Milton Brabeck care încerca să depăşească cealaltă maşină a irakienilor. Cum se va termina oare cursa? se întrebă Malko.

Îi mai rămăseseră aproximativ 2600 m înainte de punctul de control. Planul lui original nu mai putea fi aplicat. Nu avea timp să arunce în aer camionul cu irakienii pe urmele lui. Deodată îi veni o idee nebunească. Conducând cu o singură mână, îl trase pe şoferul mort până la el. Irakienii nu mai înţelegeau nimic. Podul era la vreo opt sute de metri. Peste încă cinci sute de metri reuşi să plaseze capul mortului deasupra acceleratorului şi îl ţinu puţin ridicat cu piciorul.

Podul suspendat se apropia. Malko auzi urletul unei sirene de poliţie şi un Taunus alb îl depăşi. Cele două megafoane de pe maşină debitau injurii pe care, oricum, nu le înţelegea. Era clar că irakienii dăduseră alarma. Încetini şi mai mult. Acum era încadrat de mai multe maşini: irakienii, Milton şi poliţia. Trase de volan spre stânga, intrând pe sensul contrar. Taunusul făcu un salt într-o parte ca să nu fie agăţat. Timp de câteva secunde, Malko rulă pe partea stângă a şoselei late de vreo treizeci de metri, spre groaza vehiculelor care veneau din faţă şi care semnalizau turbate cu farurile.

Apoi trase spre dreapta, vizând un punct de pe parapetul opus, la vreo sută de metri. Reluă direcţia în linie dreaptă. Acum remorca avansa foarte încet.

Malko deschise portiera şi trase piciorul de sub capul mortului. Acesta căzu pe pedala de acceleraţie. În câteva fracţiuni de secundă cei 2600 de cai putere se dezlănţuiră sub greutatea ce înlocuise piciorul. Malko era deja pe scară. Sări pe şosea, aproape sub roţile maşinii lui Milton Brabeck. Cu coada ochiului văzu camionul care prindea viteză, traversează podul în diagonală şi se îndreaptă spre parapetul sudic.

Irakienii ţâşniră din maşini şi alergară după mastodont într-un inutil efort de-al prinde. Milton Brabeck opri şi se repezi să-i culeagă pe Malko de pe jos, plin de vânătăi şi cu hainele sfâşiate. Alergară şi ei spre parapetul sudic, exact în momentul în care cele patruzeci de tone ale camionului pulverizau bariera de securitate, intrau pe artera rezervată pietonilor şi de acolo plonjau spre Bosfor, de la şaizeci de metri înălţime.

Dar nu ajunse jos, pentru că un petrolier uriaş tocmai trecea pe sub pod. Remorca şi containerul aterizaseră pe punte într-un zgomot asurzitor. Cabina se desprinse de remorcă, containerul se rupse în două bucăţi şi tot conţinutul lui dispăru în apele galbene al Bosforului.

*
* *

Malko citea un articol din Observer, intitulat *Trădare în Irak* în clipa în care Elko Krisantem ciocăni la uşă. Nu răspunse imediat, cufundat în lectură. Articolul povestea că la Bagdad, fusese descoperită o importantă afacere de spionaj. În urma anchetei fusese arestat unul dintre responsabilii Serviciilor irakiene, Tarik Hamadi. Deoarece îşi trădase ţara spre profitul israelienilor, fusese condamnat şi spânzurat cu câteva zile înainte.

Lămurit, Malko lăsă revista şi îi strigă lui Elko să intre.

— Daţi drumul la televizor, îi spuse turcul.

Malko apăsă pe telecomandă. Un comentator citea o ştire cu vocea gravă: cu o seară înainte, tancurile armatei irakiene, aflate de mai multe zile la frontieră, invadaseră Kuweitul. Kuweitienii reuşiseră să reziste doar câteva ore. Depăşiţi de forţele agresorului. Saddam Hussein proclamase de la Bagdad că Kuweitul nu mai există şi nu va mai exista vreodată. Devenea parte integrantă a Irakului…

Exact precum într-o zi din 1939, când Germania nazistă anunţase ocuparea Varşoviei şi dispariţia Poloniei. Adolf Hitler putea să doarmă liniştit, avea un succesor pe măsură. Malko nu mai ascultă comentariile, gândindu-se la ce s-ar fi întâmplat dacă nu reuşea să zădărnicească operaţiunea *OSIRAK* a dictatorului de la Bagdad. După Kuweit ar fi urmat distrugerea Israelului.

Sfârşit

Malko apăsă pe telecomandă. Un comentator citea o știre cu voce gravă: cu o seară înainte, tancurile armatei irakiene, aflate de mai multe zile la frontieră, invadaseră Kuweitul. Kuweitenii reușiseră să reziste doar câteva ore, fiind depășiți de forțele agresorului. Saddam Hussein proclamase de la Bagdad că Kuweitul nu mai există și nu va mai exista vreodată. Devenea parte integrantă a Irakului...

Exact precum într-o zi din 1939, când Germania nazistă anunțase ocuparea Varșoviei și dispariția Poloniei. Adolf Hitler putea să doarmă liniștit, avea un succesor pe măsură!

Malko nu mai ascultă comentariile, gândindu-se ce s-ar fi întâmplat dacă nu reușea să zădărnicească *operațiunea Osirak* a dictatorului de la Bagdad. După Kuweit ar fi urmat distrugerea Israelului...

PREȚ **10 000 Lei**

ISBN 973-9138-84-5